

ΒΙΚΤΩΡΟΣ Κ. ΚΟΝΤΟΝΑΤΣΙΟΥ

ΤΑΞΙΣ Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΠΑΛΑΙΑ
ΔΙΑΘΗΚΗ

00
0.2
8

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΔΩΡΕΑ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ Κ. ΚΟΝΤΟΝΑΤΣΙΟΥ

46061

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Γ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

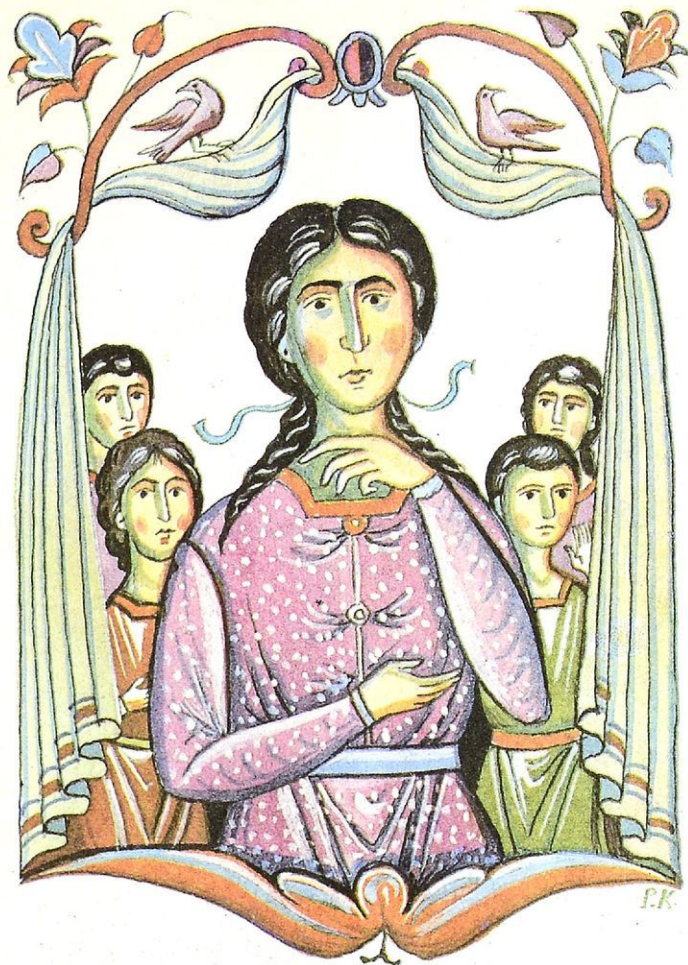
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1973

Τὸ βιβλίο πού κρατᾶς στὰ χέρια σου λέγεται ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ, πού σημαίνει παλαιὰ συμφωνία. Εἶναι δηλαδή ἡ πρώτη συμφωνία πού ἔκαμε ὁ Θεὸς μὲ τοὺς ἀνθρώπους ὅλους καὶ ἰδιαίτερα μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες, στοὺς ὁποίους ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ στείλῃ τὸ μονάκριβό του παιδί νὰ θυσιασθῆ, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλα ὅσα θὰ διαβάσῃς στὸ βιβλίο αὐτὸ ἔγιναν πολλὰ χρόνια πρὶν γεννηθῆ ὁ Χριστὸς, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου.

Θὰ γνωρίσῃς σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο καλοὺς ἀνθρώπους καὶ παιδιά, πού δοξάστηκαν ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ κακοὺς, πού τιμωρήθηκαν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους. Φρόντισε πάντοτε νὰ παίρνης παράδειγμα ἀπὸ τοὺς καλοὺς, γιὰ νὰ σὲ ἀγαπᾷ ὁ Χριστὸς μας καὶ νὰ σ' ἔχη εὐλογημένο, ὅπως εἶχε τὸν Ἰωσήφ, τὸν Σαμουὴλ, τὴ Ρούθ καὶ τὸν Δαυίδ, πού θὰ τοὺς δῆς στὸ βιβλίο πού κρατᾶς στὰ χέρια σου καὶ θὰ τοὺς ἀγαπήσῃς πολὺ.

Πολύ πριν έρθη ο Χριστός στη γη τὰ παιδιά τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως ὁ μικρὸς Ἰωσήφ, ὁ Σαμουήλ, ἡ Ρούθ, ὁ Δαυὶδ καὶ ἡ Ἑσθήρ, Τὸν περίμεναν μὲ λαχτάρα.

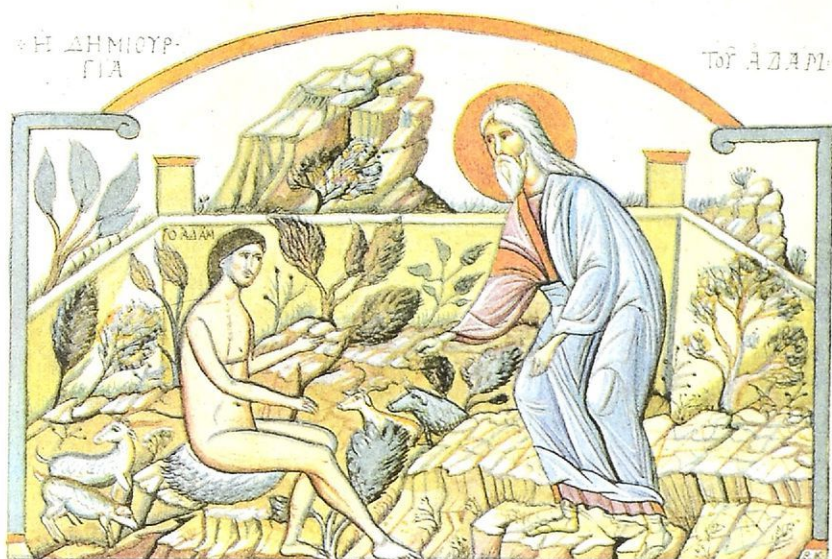
α'
Ἡ Ἱστορία
πρὶν ἀπὸ τῶς
πατριάρχες

Εὐαγγ. Καραγιάννης 20.

1. Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ πολλὰ χρόνια δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀπ' ὅλα ὅσα βλέπομε γύρω μας. Οὔτε ἥλιος οὔτε φεγγάρι οὔτε ἀστέρια οὔτε θάλασσα οὔτε πουλιὰ οὔτε λουλούδια. Πυκνὸ σκοτάδι μόνον καὶ σιωπὴ βασίλευσαν παντοῦ. Καμμιά φωνὴ δὲν ἀκουγόταν.

Ἐπῆρχε ὁμως πάντοτε ὁ καλὸς Θεός, ποὺ ἀποφάσισε

κάποτε νὰ φτειάσῃ τὸν ὄμορφο αὐτὸν κόσμον ποὺ βλέπομε γύρω μας.

Ἔτσι, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ τρομαχτικὸ σκοτάδι ἀκούστηκε προστακτικὴ καὶ δυνατὴ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ:

—Νὰ γίνῃ φῶς!

Καὶ ἀμέσως ἓνα γλυκὸ φῶς σκορπίστηκε παντοῦ. Καὶ ὁ Θεὸς ὠνόμασε τὸ φῶς ἡμέρα καὶ τὸ σκοτάδι τ' ὠνόμασε νύχτα.

Τῆ δευτέρῃ μέρᾳ ξανακούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ:

—Νὰ γίνῃ οὐρανός!

Καὶ ἀμέσως ἔγιναν ὑψηλὰ ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ σύννεφα καὶ κάτω ἡ γῆ σκεπασμένη ὀλόκληρη μὲ νερά.

Τὴν τρίτῃ μέρᾳ διέταξε ὁ Θεὸς ν' ἀποσυρθοῦν τὰ νερά. Ἔτσι φάνηκε ἡ ξηρὰ, πάνω στὴν ὁποία φύτρωσαν ὅλα τὰ φυτὰ.

Τὴν τέταρτῃ μέρᾳ ἔκαμε τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι καὶ ὅλα τ' ἄλλα ἀστέρια, ποὺ λάμπουν τῆ νύχτα στὸν οὐρανό.

Τὴν πέμπτῃ μέρᾳ ἔκαμε τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά.

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἕκτης ἡμέρας εἶπε κι ἔγιναν ὅλα τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς.

Πόσο ὁμορφὴ ἦταν ἔτσι ἡ γῆ μας! Ὁ ἥλιος ἀπὸ ψηλὰ φώτιζε ὅλο τὸν κόσμο. Τὰ ποταμάκια κυλοῦσαν ἡσυχὰ τὰ νερά τους. Τὰ πουλάκια πετοῦσαν στὸν ἀέρα καὶ κελαηδοῦσαν πάνω στὰ δέντρα. Τ' ἀρνάκια καὶ τ' ἄλλα ζῶα ἔπαιζαν χαρούμενα πάνω στὰ χορτάρια καὶ τὰ ψάρια ἀπολάμβαναν τὴ θάλασσα.

Ποιὸς ὅμως νὰ τὰ δῆ; Κανένας ἄλλος δὲν ὑπῆρχε στὴ γῆ. Δὲν ὑπῆρχαν παιδάκια νὰ παίζουν καὶ νὰ γελοῦν. Δὲν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι νὰ τὰ χαίρωνται.

— Ἄς κάνουμε, εἶπε τότε ὁ Θεὸς, τὸν ἄνθρωπο νὰ χαίρεται καὶ νὰ θαυμάζει ὅλο αὐτὸν τὸν ὁμορφὸ κόσμο.

Ἔτσι πῆρε λάσπη, ἔπλασε μὲ αὐτὴ ἕναν ἄνθρωπο καὶ φύσηξε στὸ πρόσωπό του τὴ θεία Του πνοή.

Ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζωντάνεψε καὶ σηκώθηκε ὀρθίος. Αὐτὸς ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὠνομάστηκε Ἀδάμ, ποὺ θὰ πῆ χωματένιος ἄνθρωπος.

Ἔτσι τελείωσε καὶ ἡ ἕκτη μέρα. Τὴν ἕβδομη μέρα ὁ Θεὸς ἀναπαύτηκε.

2. Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Γιὰ νὰ δείξη ὁ Θεὸς τὴ μεγάλη Του ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, ἔφτιασε ἕναν πανέμορφο κῆπο. Τόσο ὁμορφος κῆπος δὲν ὑπῆρχε σὲ κανένα μέρος! Νερά κυλοῦσαν μουρμουριστὰ καὶ πότιζαν τὰ δέντρα καὶ τ' ἄλλα φυτὰ. Χίλιων λογιῶν πολύχρωμα λουλούδια φύτρωναν παντοῦ. Στὰ δέντρα τὰ πουλάκια κελαηδοῦσαν χαρούμενα. Τὰ ζῶα ἦταν φρόνιμα. Ἡσυχὰ ἔπαιζαν καὶ τ' ἄγρια θηρία ἀκόμη.

Ὁ ὁμορφος αὐτὸς κῆπος λεγόταν Παράδεισος.

Σὲ αὐτὸ τὸν ὁμορφὸ κῆπο ἔβαλε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ νὰ κατοικήση. Τί ὠραῖα ποὺ ἦταν στὸν Παράδεισο!

“Όπου περνοῦσε ὁ Ἄδὰμ, τὰ ζῶα ἔτρεχαν κοντά του νὰ τὸν χαιρετίσουν!

Καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν ἦταν χαρούμενος. Τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε. Δὲν εἶχε καμμιά συντροφιά.

Τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Θεὸς καὶ ἀποφάσισε νὰ τοῦ κάμη ἕνα σύντροφο.

Κοίμισε λοιπὸν τὸν Ἄδὰμ καὶ πῆρε ἕνα του πλευρό, μὲ τὸ ὁποῖο ἔπλασε μία γυναῖκα. “Όταν ζύπνησε, ὁ Ἄδὰμ εἶπε:

—Αὐτὴ θὰ λέγεται γυναῖκα.

Ἔπειτα κάλεσε ὁ Θεὸς τὸν Ἄδὰμ καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἄπ’ ὅλα τὰ δέντρα τοῦ Παραδείσου θὰ κόβετε καρποὺς νὰ τρῶτε. Μόνο ἀπὸ τὸ δέντρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, πού βρίσκεται στὴ μέση τοῦ Παραδείσου, δὲν θὰ κόψετε κανένα καρπὸ νὰ φᾶτε, διότι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φᾶτε θὰ πεθάνετε.

Ἄδὰμ καὶ ἡ γυναῖκα του ζοῦσαν εὐτυχισμένοι καὶ χαρούμενοι στὸν Παράδεισο. Τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. “Όλα

τὰ καλὰ τὰ εἶχαν. Τὰ ζῶα ὅλα ἦταν ἤσυχα κι ἔπαιζαν μαζί τους. Οὔτε ἀρρώστια οὔτε θάνατο γνώριζαν. Καί τὸ πιὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς κατέβαινε καὶ μιλοῦσε μαζί τους. Πόσο ὁμορφη ζωὴ ἔκαναν ἐκεῖ! Ποτὲ δὲν σκέφτηκαν νὰ δοκιμάσουν καὶ τὸν καρπὸ τοῦ δέντρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ποὺ τοὺς εἶχε ἀπαγορέψει ὁ Θεός.

3. Η ΠΑΡΑΚΟΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Ὁ Διάβολος ὅμως ζήλεψε τὴν εὐτυχία τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς γυναίκας του καὶ θέλησε νὰ τοὺς κάμη κακό. Ἔτσι μιὰ μέρα, ποὺ ἡ γυναίκα ἔκανε τὸν περίπατό της, ὁ Διάβολος ἔγινε φίδι καὶ σκαρφάλωσε στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μόλις αὐτὴ πλησίασε, τῆς εἶπε μὲ γλυκιὰ φωνή:

— Ἀλήθεια δὲν σᾶς ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ τρῶτε τοὺς καρπούς τῶν δέντρων τοῦ Παραδείσου;

— Ὁχι, δὲν εἶναι ἔτσι, εἶπε ἡ γυναίκα. Ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τρῶμε. Μόνο ἀπὸ τὸ δέντρο ποὺ βρίσκεται στὴ μέση τοῦ Παραδείσου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει, γιατί τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φᾶμε θὰ πεθάνωμε.

— Χά! χά! χά! γέλασε δυνατὰ τὸ φίδι. Δὲν θὰ πεθάνετε. Γνωρίζει ὁ Θεὸς ὅτι τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φᾶτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ δέντρο θὰ γίνετε κι ἐσεῖς ὅμοιοι μ' αὐτὸν καὶ γι' αὐτὸ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ φᾶτε.

Κοίταξε ἡ γυναίκα τοὺς καρπούς τοῦ δέντρου. Τῆς φάνηκαν πολὺ ὁμορφοί. Χωρὶς νὰ διστάσει, ἀπλώσε τὸ χέρι

της, ἔκοψε ἕναν κι ἔφαγε. Κατόπιν ἔδωσε καί στὸν Ἀδὰμ κι ἔφαγε.

Τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὸν κόσμον ἦταν ἡ πρᾶξι αὐτῆ τῶν πρωτοπλάστων, τῶν πρώτων δηλαδή ἀνθρώπων ποὺ πλάστηκαν ἀπὸ τὸν Θεό. Δὲν ἄκουσαν τὸν Θεό, ποὺ ἀπὸ ἀγάπη ἔκαμε τόσα καὶ τόσα γι' αὐτούς, καὶ πίστεψαν στὸν Διάβολο. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Γιατί μιὰ μέρα τῆς ἐβδομάδας καθόμαστε; β) Γιατί ὁ Θεὸς ἔπλασε μόνος Του τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι μ' ἕνα μόνο λόγο; γ) Τί ἦταν ὁ Παράδεισος; δ) Πῶς ἔφτιασε ὁ Θεὸς τὴ γυναῖκα τοῦ Ἀδὰμ; ε) Τί θὰ πῆ Ἀδὰμ; στ) Τί ἁμαρτία ἔκαμε ἡ γυναῖκα τοῦ Ἀδὰμ; ζ) Τί ἔπρεπε νὰ πῆ στὸ φίδι, ὅταν τῆς ἔδωσε νὰ φάη τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ; η) Ἔγιναν οἱ πρωτόπλαστοι θεοί, ὅταν ἔφαγαν τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ;

4. ΕΚΔΙΩΞΙ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ἀκούστηκαν τὰ βήματα τοῦ Θεοῦ, ποὺ περπατοῦσε στὸν Παράδεισο. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ γυναῖκα του ντράπηκαν, φοβήθηκαν καὶ κρύφτηκαν στοὺς θάμνους τοῦ Παραδείσου.

—Ἀδὰμ, ποῦ εἶσαι; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

—Ἐδῶ εἶμαι, Κύριε, εἶπε φοβισμένα ὁ Ἀδὰμ. Ἄκουσα τὴ φωνὴ Σου καὶ κρύφτηκα.

—Γιατί κρύφτηκες; Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ δέντρου ποὺ σοῦ εἶχα ἀπαγορέψει;

—Ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ ἔδωσες μὲ ξεγέλασε κι ἔφαγα.

—Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό; εἶπε στὴ γυναῖκα τότε ὁ Θεός.

—Τὸ φίδι μὲ ξεγέλασε, εἶπε αὐτὴ φοβισμένα.

Λυπήθηκε πολὺ ὁ Θεός. Ἐπρεπε ὅμως νὰ τιμωρηθοῦν γιὰ τὴν ἁμαρτία τους.

Στράφηκε τότε πρὸς τὸ φίδι καὶ εἶπε:

—Ἐπειδὴ ἔκαμες αὐτό, καταραμένο θὰ εἶσαι σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ. Θὰ σέρνεσαι μὲ τὴν κοιλιά σου στὸ χῶμα, καὶ χῶμα θὰ εἶναι ἡ τροφή σου. Ἐχθρα θὰ βάλω ἀνάμεσα σὲ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους τῆς γυναίκας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῆς θὰ σοῦ συντρίψει τὸ κεφάλι κι ἐσύ θὰ τοῦ κεντήσης τὴ φτέρνα.

Ἔστερα εἶπε στὴ γυναῖκα:

—Ἀπὸ λύπες καὶ στενοχώριες θὰ γεμίση ἡ ζωὴ σου.

Μὲ κόπο καὶ πόνους θὰ γεννᾷς τὰ παιδιὰ σου.

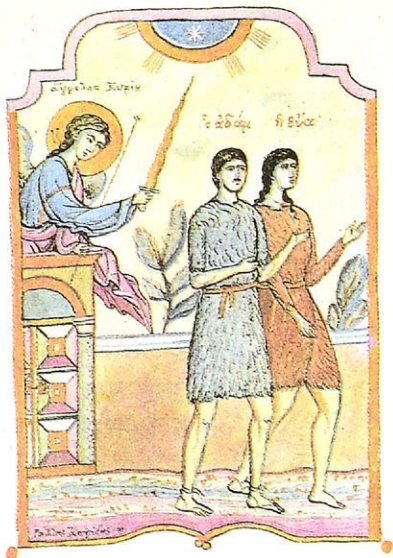
Στράφηκε τέλος στὸν Ἀδὰμ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐπειδὴ ἄκουσες τὴ γυναῖκα σου κι ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, μὲ κόπους καὶ μὲ ἰδρῶτα θὰ βγάξης τὸ ψωμί σου. Θὰ δουλεύης σκληρὰ τὴ γῆ, γιὰ νὰ ζήσης, ὥσπου νὰ πεθάνης καὶ νὰ γίνης πάλι χῶμα.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ὁ Ἀδὰμ ὠνόμασε τὴ γυναῖκα του Εὐα, πού θὰ πῆ ζωὴ, γιὰτὶ αὐτὴ θὰ γινόταν ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς πρωτοπλάστους νὰ φορέσουν πρόχειρα δερμάτινα φορέματα, τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸν Παράδεισο. Αὐτοὶ ἔφυγαν, γιὰ νὰ ζήσουν μόνοι τους, μακριὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ, μὲ λύπες, μὲ στενοχώριες καὶ μὲ κόπους.

Στὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου ὁ Θεὸς ἔβαλε ἀγγέλους μὲ φλόγινα σπαθιά, γιὰ νὰ τὸν φρουροῦν.

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ—ΕΡΓΑΣΙΕΣ--ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Τὰ λόγια «Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῆς θὰ σοῦ συντρίψει τὸ κεφάλι καὶ σὺ θὰ τοῦ κεντήσης τὴ φτέρνα» εἶναι τὸ πρῶτο πρῶτο

εὐαγγέλιο. Εἶναι δηλαδή ἡ πρώτη ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ ὅτι θὰ ἔρθῃ στὴ γῆ ὁ Χριστός, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Σὲ ἄλλα μαθήματα θὰ δοῦμε καὶ ἄλλες τέτοιες ὑποσχέσεις. β) Ζωγράφισε κάτι ἀπὸ τὸ μάθημα. γ) Τί θὰ πῆ Εὐα;

5. ΚΑΙΝ ΚΑΙ ΑΒΕΛ

Μακριὰ ἀπὸ τὸν Παράδεισο ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦν μόνοι τους τὴ γῆ, γιὰ νὰ ζήσουν.

Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ ἀπόχτησαν δύο παιδιά, τὸν Κάιν καὶ τὸν Ἄβελ.

Ὁ Ἄδὰμ, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι μετανόησε γιὰ τὴν ἁμαρτία ποὺ εἶχε κάμει, ἔχτισε ἓνα βωμό, στὸν ὁποῖο θυσίαζε στὸν Θεὸ ζῶα ἀπὸ τὰ κοπάδια του καὶ προσέφερε καρπούς ἀπὸ τὰ χωράφια του.

Ἀπὸ τὸν πατέρα τους ἔμαθαν καὶ τὰ παιδιά, ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἄβελ, νὰ προσφέρουν θυσία στὸν Θεό.

“Όταν μεγάλωσαν, ὁ Κάιν ἔγινε γεωργὸς καὶ ὁ Ἄβελ βοσκός.

Μιὰ μέρα ἀποφάσισαν νὰ προσφέρῃ ὁ καθένας θυσία στὸν Θεὸ ἀπὸ τὰ προϊόντα του. Ὁ Κάιν θὰ θυσίαζε διάφορους καρπούς ἀπὸ τὰ χωράφια του καὶ ὁ Ἄβελ ζῶα.

Ὁ Θεὸς ὁμῶς δέχεται τὶς προσευχῆς μας ἢ τὶς θυσίες μας, μόνο ὅταν γίνωνται μὲ καλὴ καρδιά καὶ χωρὶς πονηρία.

Ἄπὸ τὰ δύο ἀδέρφια ὁ Κάιν ἦταν κακὸς καὶ πονηρὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ Ἄβελ ἀθῶος, ὅπως τ’ ἀθῶα προβατάκια του.

Ἔτσι, ὅταν ἔγιναν οἱ θυσίες, φάνηκε καθαρὰ ὅτι ὁ Θεὸς δέχτηκε τὴ θυσία τοῦ Ἄβελ μόνο καὶ ὄχι τοῦ Κάιν. Ὁ κάπνὸς ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τοῦ Ἄβελ ἀνέβαινε ἤσυχα πρὸς τὰ πάνω, κατ’ εὐθείαν πρὸς τὸν οὐρανό, ἐνῶ τοῦ Κάιν σκορπιζόταν γύρω γύρω, χωρὶς ν’ ἀνεβαίνει.

Ἄλλὰ ὁ Κάιν, ἀντὶ νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὴν κακία του καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεό, θύμωσε πολὺ καὶ μίσησε τὸν ἀδερφό του. Σκέφτηκε μάλιστα νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Μιὰ μέρα εἶπε στὸν Ἄβελ:

—Πᾶμε περίπατο;

Ἐκεῖνος δέχτηκε. Κι ἐκεῖ ποὺ τὰ δύο ἀδέρφια ἔκαναν ἤσυχα τὸν περίπατό τους, ὁ Κάιν ρίχτηκε ξαφνικὰ πάνω στὸν Ἄβελ καὶ τὸν σκότωσε. Ἐπειτα γύρισε πίσω μόνος του.

Καὶ ξαφνικὰ φοβερὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ:

—Κάιν, Κάιν, ποῦ εἶναι ὁ ἀδερφός σου;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἄγρια ὁ Κάιν. Φύλακάς του εἶμαι ἐγώ;

—Τί ἔκαμες, Κάιν; εἶπε πάλι ὁ Θεός. Τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ σου φωνάζει. Καταραμένος θὰ εἶσαι σὲ ὄλη σου τὴ ζωὴ. Θὰ τρέμῃς πάντοτε καὶ ἤσυχία δὲν θὰ βρισκῆς ποτέ σου.

Ὁ Κάιν ἔφυγε μακριά, γιὰ νὰ ζήσει μόνος του.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἄβελ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἀπόχτησαν ἄλλο παιδί, τὸν Σήθ, καὶ ἀργότερα πολλὰ ἀκόμη ἀγόρια καὶ κορίτσια.

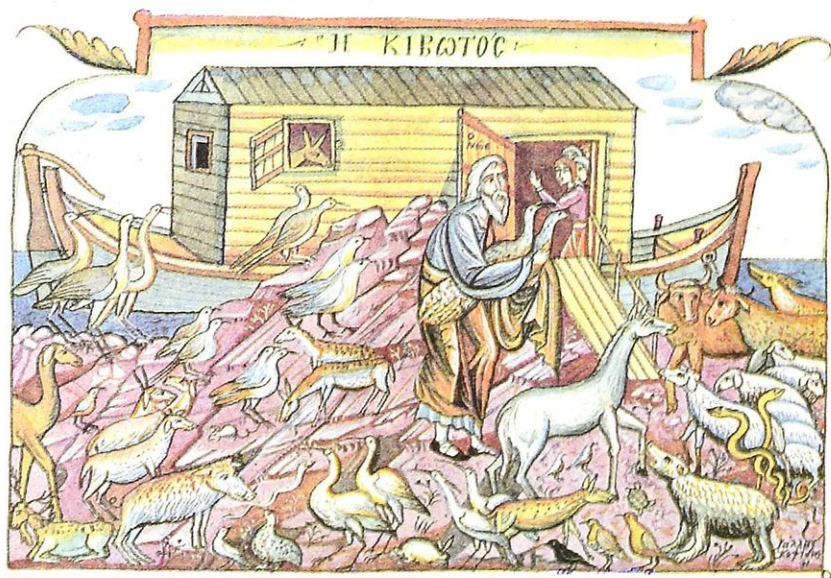
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Γιατί δὲν δέχτηκε ὁ Θεὸς τὴ θυσία τοῦ Κάιν; β) Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ Κάιν, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν δέχτηκε τὴν προσευχή του; γ) Τί πρέπει νὰ κάμῃς ἐσύ, γιὰ νὰ δέχεται ὁ Θεὸς τὴν προσευχή σου; δ) Γνωρίζεις κανένα ποίημα γιὰ τὴν ἀδερφικὴ ἀγάπη;

6. Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀδάμ σιγὰ σιγὰ ἔγιναν πολλοὶ ἄνθρωποι πάνω στὴ γῆ. Λησμόνησαν ὅμως τὸν ἀληθινὸ Θεὸ κι ἔπαψαν νὰ κάνουν τὸ θέλημά Του. Μόνο ἡ οἰκογένεια τοῦ Νῶε ἦταν εὐσεβὴς καὶ πάντοτε ζοῦσε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔγιναν ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Νῶε.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Θεὸς στὸν Νῶε νὰ φτειάσῃ μία μεγάλη κιβωτό, δηλαδὴ ἓνα μεγάλο καράβι μὲ σκεπὴ, καὶ σ' αὐτὸ νὰ μπουῦνε αὐτός, ἡ γυναίκα του, τὰ τρία παιδιὰ του μὲ τίς

γυναίκες τους κι ένα ζευγάρι απ' όλα τὰ ζῶα πού βρίσκονται στή γῆ καί απ' ὅλα τὰ πτηνά. Νά βάλῃ ἐπίσης πολλές τροφές γιά τόν ἑαυτό του, τήν οἰκογένειά του καί τὰ ζῶα, διότι θά καταστρεφόταν ὁ κόσμος μέ πλημμύρα.

Ὁ καλὸς Νῶε ἔκαμε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Ἐτοίμασε τήν κιβωτό καί τήν ἄλειψε ἀπὸ μέσα καί ἔπ' ἔξω μέ πίσσα. Ἄρχισαν ὕστερα νὰ μαζεύονται τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς καί τὰ πτηνὰ μόνα τους μέσα στήν κιβωτό. Στὸ τέλος ἔβαλε πολλὰ τρόφιμα γιά ὅλους.

Ὅταν ὅλα ἦταν ἔτοιμα, ἔκλεισε τήν πόρτα τῆς κιβωτοῦ.

Μέ μιᾶς ἄρχισαν ἀπὸ παντοῦ μαῦρα καί βαριά σύννεφα νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ καί νὰ πέφτουν οἱ πρῶτες χοντρές σταγόνες. Καί ἀμέσως ἔπειτα ἄρχισε μιὰ δυνατὴ βροχή. Τί βροχὴ ἦταν ἐκείνη! Λὲς καί ἄνοιξε ὁ οὐρανός. Ποτάμια ὀλόκληρα κατέβαιναν ἀπὸ ψηλά. Θολὰ νερὰ ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ὀρμητικὰ ἀπὸ παντοῦ. Στὴν ἀρχὴ ἄρχισαν νὰ κατακλύζονται τὰ χαμηλότερα μέρη καί ὕστερα τὰ πιὸ ψηλά. Οἱ ἄνθρωποι καί τὰ ζῶα ἔτρεχαν στὰ ψηλότερα μέρη, γιὰ νὰ γλυτώσουν. Παντοῦ ὅμως ἔφταναν τὰ νερὰ καί οἱ ἄνθρωποι ἀνέβαιναν ὄλο καί πιὸ ψηλά. Τέλος ὅλα σκεπάστηκαν. Τίποτε πιὰ δὲν φαινόταν. Καί μόνο ἡ κιβωτὸς ἔμεινε, πού ἔπλεε ἤσυχα μέ τὸν καλὸ Νῶε καί τήν οἰκογένειά του. Ὅλα ἀπὸ τὸν κακὸ παλιὸ κόσμο εἶχαν χαθῆ.

Ὑστερα ἡ βροχὴ σταμάτησε. Εἶχαν περάσει σαράντα ὀλόκληρες ἡμέρες καί σαράντα νύχτες.

Τὰ νερὰ ἄρχισαν λίγο λίγο νὰ χαμηλώνουν καί ἡ κιβωτὸς νὰ κατεβαίνει, ὥσπου ἦρθε καί κάθησε στήν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Ἄραράτ τῆς Ἀρμενίας. Ὑστερα ἄρχισαν νὰ φαίνονται οἱ κορυφές τῶν βουνῶν. Πέρασαν ἄλλες σαράντα μέρες καί ὁ Νῶε ἄνοιξε τήν πόρτα τῆς κιβωτοῦ καί ἄφησε ἐλεύθερο ἕναν κόρακα, γιὰ νὰ δῆ μέχρι ποῦ ἔφταναν τὰ νερὰ. Ὁ κόρακας ὅμως δὲν γύρισε. Βρῆκε φαίνεται πολλὰ πτώματα καί κάθησε νὰ φάῃ. Ὑστερα ἄφησε ἐλεύθερο ἕνα περιστέρι, ἀλλὰ αὐτὸ γύρισε γρήγορα πίσω, διότι δὲν βρῆκε τόπο νὰ σταθῆ.

“Υστερα ἀπὸ ἑπτὰ μέρες ἔστειλε πάλι τὸ περιστέρι καὶ σὲ λίγο αὐτὸ γύρισε πίσω κρατώντας στὴ μύτη του ἕνα φύλλο ἐλιᾶς. Ἀπὸ αὐτὸ κατάλαβε ὁ Νῶε ὅτι εἶχαν ἀρχίσει νὰ φαίνωνται οἱ κορυφές τῶν δέντρων. Ἔπειτα, ἀφοῦ περίμενε ἄλλες ἑπτὰ μέρες, ἔστειλε πάλι τὸ περιστέρι. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν γύρισε πίσω. Ὁ Νῶε περίμενε λίγο νὰ στεγνώσει ἡ γῆ καλὰ καὶ ὕστερα βγήκαν ἔξω αὐτός, ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιὰ του Σὴμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ μετὰ τῆς γυναικὸς τους καὶ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνὰ.

Πρῶτη δουλειὰ τοῦ Νῶε τώρα ἦταν νὰ κάμῃ ἕνα βωμὸ καὶ νὰ θυσιάσῃ στὸν Θεό, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴ σωτηρία τους.

Ὁ Θεὸς εὐχαριστήθηκε ἀπὸ τὴ θυσία καὶ εἶπε στὸν Νῶε ὅτι δὲν θὰ κατέστρεφε τὸν κόσμον μετὰ κατακλυσμὸ ποτὲ πιά. Γι’ ἀπόδειξις ἔδωσε τὴ «Δόξα», ποὺ τὴ βλέπομε μετὰ ἀπὸ κάθε βροχὴ νὰ λάμπῃ σὰν τόξο στὸν οὐρανό.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιοὶ σώθηκαν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ; β) Τί εἶδους ζῶα δὲν πῆρε ὁ Νῶε μέσα στὴν κιβωτό; γ) Ποιὸς ἦταν κατὰ τὴ γνώμη σου ὁ λόγος;

7. Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸ ὁ Νῶε ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη καὶ πέθανε σὲ πολὺ μεγάλη ἡλικία. Ἀπὸ τὰ τρία παιδιὰ του γεννήθηκαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τώρα βρίσκονται πάνω στὴ γῆ.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν πολλοὶ καὶ δὲν χωροῦσαν στὸν τόπο τους, ἀποφάσισαν νὰ σκορπιστοῦν σὲ διάφορα μέρη.

Γιὰ νὰ θυμοῦνται ὁμως πῶς ἦταν πρῶτα, ἀποφάσισαν νὰ χτίσουν ἕνα μεγάλο καὶ ψηλὸ πύργο, ποὺ ἡ κορυφή του νὰ φτάνῃ ὡς τὸν οὐρανό.

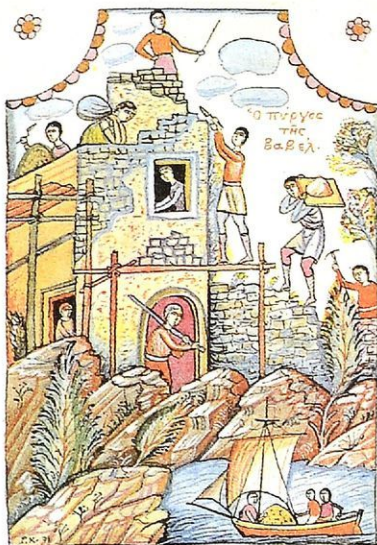
Πραγματικὰ ἀρχισαν νὰ χτίζουν τὸν πύργο ὅλοι μαζί.

Αυτό όμως δεν άρεσε στον Θεό, διότι ήταν μία πράξι έγωισμοῦ. Καί όταν ο άνθρωπος είναι έγωιστής, ζητᾶ νά κάμη πράγματα άκατόρθωτα. Έτσι τώρα ήθελαν νά κάμουν έναν πύργο, πού νά φτάνη ως τόν ούρανό! Καί μάλιστα όχι για νά τούς φανή κάπου χρήσιμος, αλλά για ν' άκουστῆ τ' όνομά τους.

Γι' αυτό ο Θεός άποφάσισε νά τούς έμποδίση. Ένώ μέχρι τότε όλοι οί άνθρωποι μιλούσαν τήν ἴδια γλώσσα και μπορούσε ο ένας νά έννοῆ τόν άλλον, τώρα ο καθένας μιλούσε και τή δική του γλώσσα. Έτσι άλλα έλεγε ο ένας και άλλα έννοῦσε ο άλλος. Ήταν λοιπόν άδύνατον νά συνεννοηθοῦν και αναγκάστηκαν νά έγκαταλείψουν τὸ έργο στη μέση.

Ο πύργος αυτός ώνομάστηκε πύργος τῆς Βαβέλ, πού θα πῆ πύργος τῆς συγχύσεως.

Κατόπιν οί άνθρωποι σκορπίστηκαν σέ διάφορα μέρη και άπετέλεσαν τούς διάφορους λαούς με τις διαφορετικές γλώσσες, τις όποίες και σήμερα βλέπομε νά έχουν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Γιατί ο Θεός δεν επέτρεψε στους ανθρώπους νά τελειώσουν τόν πύργο; β) Τί νομίζεις ότι έπρεπε νά χτίσουν, αν ήθελαν νά μην ξεχάσουν τὸ μέρος όπου έζησαν όλοι μαζί; γ) Μετά τή σύγχυσι τῶν γλωσσῶν οί απόγονοι τοῦ Σῆμ πήγαν στην Ἄσια, οί απόγονοι τοῦ Χαμ πρὸς τήν Ἀφρική και τοῦ Ἰάφεθ πρὸς τήν Εὐρώπη. Ἐμεῖς ἀπὸ ποιόν καταγόμαστε;

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙ Α' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

α) Διάβασε με προσοχή από την αρχή όλοκληρο το πρώτο κεφάλαιο. β) Για ποιόν έφτειασε ο Θεός τον Παράδεισο; γ) Πώς και πότε τιμωρήθηκαν οι άνθρωποι για τις άμαρτίες τους; δ) Τί θα πούν οι λέξεις 'Αδάμ, Εύα, Βαβέλ; ε) Γνωρίζεις το ούράνιο τόξο που παρουσιάζεται μετά τη βροχή; Τί φανερώνει; στ) Ζωγράφισε τον Παράδεισο ή φτειάσε με χαρτόνι ή πλαστιλίνη την κιβωτό και τον πύργο τής Βαβέλ.

1. Ο ΑΒΡΑΑΜ

Πέρασαν πολλά χρόνια. Οί άνθρωποι λησμόνησαν και πάλι τόν ἀληθινὸ Θεό. Λίγοι ἦταν οἱ καλοί. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ὁ καλύτερος ἦταν ὁ Ἀβραάμ με τὴ γυναῖκα του Σάρρα, πού ζοῦσαν στὴ Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας.

Μιὰ μέρα ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἀκούστηκε νὰ λέη στὸν Ἀβραάμ:

—Σήκω καὶ φύγε ἀπὸ τὸν τόπο σου καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου. Ἄφησε τὴ γῆ πού μένεις κι ἔλα στὸν τόπο πού θὰ σοῦ δείξω. Ἐκεῖ θ' αὐξήσω τοὺς ἀπογόνους σου σὰν τὴν ἄμμο. Ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς.

Χωρὶς καθόλου νὰ διστάση ὁ Ἀβραάμ, πῆρε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν ἀνιψιὸ του Λῶτ καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὸν τόπο πού τοῦ ἔδειξε ὁ Θεός, τὴ γῆ Χαναάν. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἔστησε βωμό, γιὰ νὰ προσφέρῃ θυσίες στὸν Θεό, πού τοῦ ἔδωσε μιὰ τόσο πλούσια γῆ δική του.

Ἐκεῖ, με τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀπόχτησε μαζί με τὸν Λῶτ τόσα πολλὰ κοπάδια πρόβατα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲν χωροῦσαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ οἱ βοσκοὶ τοὺς μάλωναν.

Τότε ὁ Ἀβραάμ εἶπε στὸν Λῶτ νὰ διαλέξη πρὸς ποῖο μέρος ἤθελε νὰ πάη, γιὰ νὰ πάη αὐτὸς πρὸς τὸ ἀντίθετο, γιὰτὶ δὲν ἦταν σωστὸ νὰ μαλώνουν. Ὁ Λῶτ προτίμησε νὰ πάη πρὸς τὸ μέρος πού ἦταν τὰ χωριά Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ ὁ Ἀβραάμ πρὸς τὴ γῆ Χεβρών.

2. Η ΥΠΟΣΧΕΣΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΒΡΑΑΜ

Ὁ Ἀβραάμ ἦταν πιά γέρος 100 χρονῶν καί ἡ Σάρρα 90. Ἦταν ὅμως πολὺ λυπημένοι, διότι δὲν εἶχαν παιδιά. Μέρα καί νύχτα παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ ἓνα παιδάκι.

Καί ὁ Θεός, ποὺ ἀκούει τίς προσευχῆς τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἄκουσε καί τίς προσευχῆς τοῦ Ἀβραάμ καί τῆς Σάρρας.

Μιά μέρα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ λήῃ στὸν Ἀβραάμ:

—Μὴ φοβᾶσαι! Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Θεός! Ἐγὼ θὰ σ' εὐλογήσω καί θὰ γίνῃς ἀρχηγὸς μεγάλου Ἔθνους. Ἡ γυναίκα σου Σάρρα θ' ἀποκτήσῃ παιδί, ποὺ θὰ τ' ὀνομάσῃς Ἰσαάκ.

Κάποια ἄλλη μέρα εἶδε τρεῖς ξένους νὰ ἔρχωνται πρὸς τὸ σπίτι του. Ὅταν ἔφτασαν κοντά, τοὺς καλοδέχτηκε καί τοὺς παρακάλεσε νὰ περάσουν μέσα στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ.

Οἱ ξένοι δέχτηκαν. Ἀφοῦ ἔφαγαν, εἶπε ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτούς:

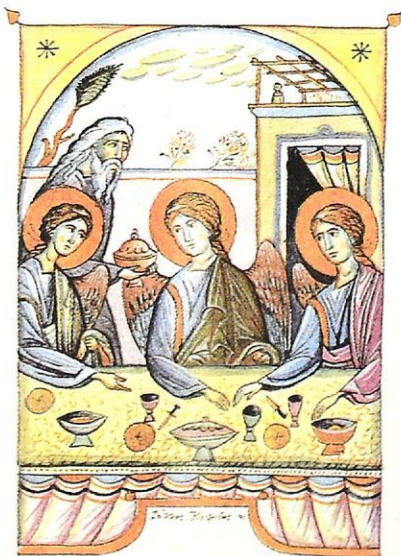
—Ποῦ εἶναι ἡ γυναίκα σου ἡ Σάρρα;

—Μέσα στῆ σκηνή, ἀπάντησε ὁ Ἀβραάμ.

—Ὅταν θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, εἶπε ὁ ξένος, ἡ γυναίκα σου θὰ ἔχη παιδί.

Ἡ Σάρρα ἄκουσε τὰ λόγια του καί γέλασε κρυφά. Τότε ὁ ξένος, ποὺ ἦταν ἄγγελος ὅπως καί οἱ ἄλλοι, ἀντιλήφθηκε τῆ Σάρρα καί εἶπε:

—Γιατί γέλασε ἡ Σάρρα; Δὲν εἶναι ὅλα δυνατὰ γιὰ τὸν Θεό; Καί ἀμέσως οἱ τρεῖς ἄγγελοι ἐξαφανίστηκαν.

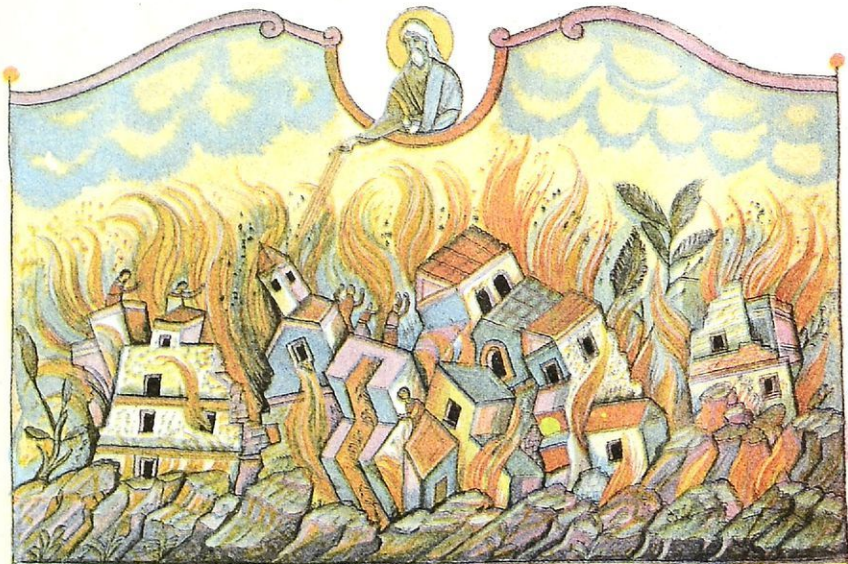
3. ΣΟΔΟΜΑ ΚΑΙ ΓΟΜΟΡΡΑ

Στὰ Σόδομα καί στὰ Γόμορρα, ὅπου ζοῦσε ὁ Λῶτ, οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ζοῦσαν ζωὴ ἁμαρτωλῆ. Μόνο ὁ Λῶτ καὶ ἡ οἰκογένειά του ἔμειναν πιστοὶ στὸν Θεό. Ἄδικα περίμενε ὁ Θεὸς νὰ μετανοήσουν. Γίνονταν συνεχῶς χειρότεροι.

Ἔτσι ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ καταστρέψῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κατοικοῦσαν στὰ δυὸ αὐτὰ χωριά ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Λῶτ.

Μιὰ μέρα φάνηκαν νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λῶτ δύο ξένοι. Ὅταν πλησίασαν, ὁ Λῶτ τοὺς χαιρέτισε καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ ἔρθουν στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ.

Ἀφοῦ δέχτηκαν, ὁ Λῶτ τοὺς περιποιήθηκε πολὺ. Πρὶν πέσουν ὁμως νὰ κοιμηθοῦν, ἔφτασαν ἄντρες τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρρων καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Λῶτ νὰ τοὺς παραδώσῃ τοὺς ξένους, γιὰ νὰ τοὺς κακοποιήσουν. Ἄδικα ὁ Λῶτ τοὺς παρακαλοῦσε καὶ τοὺς πρότεινε νὰ τοὺς δώσῃ

ὅ,τι πιό πολύτιμο εἶχε, γιά νά μήν πειράξουν τοὺς ξένους.

Τότε, ξαφνικά, σηκώθηκαν οἱ δύο ξένοι ἀποφασιστικά καὶ τράβηξαν πίσω τοὺς τὸν Λῶτ, ἐνῶ μία θεϊκὴ δύναμι τύφλωσε τοὺς κακοὺς ἄντρες, ποὺ δὲν μποροῦσαν νά βροῦν τὴν πόρτα, γιά νά φύγουν.

Οἱ δύο ξένοι — ποὺ ἦταν ἄγγελοι — φανέρωσαν τότε στὸν Λῶτ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ κατέστρεφε τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα μὲ φωτιά καὶ ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε νά φύγη ἀπὸ ἐκεῖ μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δυό του κορίτσια. Δὲν ἔπρεπε ὁμως νά σταματήσουν στὸν δρόμο πουθενά, οὔτε νά γυρίση κανεὶς πίσω, γιά νά δῆ.

Ἔτσι ἡ οἰκογένεια τοῦ Λῶτ ἀναχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ.

Μόλις ἔφυγαν, ἄρχισε τὸ μεγάλο κακό. Φωτιά καὶ θειάφι ἔπεφταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἔκαιγαν τὰ πάντα. Φλόγες τεράστιες, ποὺ ἔφτασαν ὡς τὸν οὐρανό, τύλιξαν ἀμέσως τὰ δύο χωριά.

Ἡ γυναῖκα ὁμως τοῦ Λῶτ, ποὺ ἦταν περιέργη, γύρισε πίσω νά δῆ κι ἀμέσως ἔγινε μία κολόνα ἀπὸ ἀλάτι. Οἱ ἄλλοι, χωρὶς νά τολμοῦν νά γυρίσουν νά δοῦν, ἔφυγαν πρὸς τὸ βουνό.

Τὰ δύο χωριά καταστράφηκαν τελείως καὶ χάθηκαν. Στὸν τόπο τοὺς βρίσκεται σήμερα μία μεγάλη λίμνη, ποὺ εἶναι τόσο ἀλμυρὴ, ὥστε οὔτε ψάρια μποροῦν νά ζήσουν σ' αὐτή. Γι' αὐτὸ λέγεται Νεκρὰ θάλασσα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ — ΑΣΚΗΣΕΙΣ — ΕΡΓΑΣΙΕΣ

α) Νά βρῆς στὸν χάρτη τὴ Νεκρὰ θάλασσα. β) Ποιὸς τιμωρήθηκε ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ Λῶτ καὶ γιατί; γ) Τί δίδαγμα βγάζεις ἀπὸ τὸ σημερινὸ μάθημα; δ) Μάθε περισσότερα γιά τὴ Νεκρὰ θάλασσα.

4. Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

Όπως είχαν υποσχεθῆ οἱ τρεῖς ἄγγελοι στὸν Ἀβραάμ, ἔτσι κι ἔγινε. Ἡ Σάρρα, ἂν καὶ ἦταν πολὺ ἡλικιωμένη, ἀπόχρησε ἓνα ἀγόρι, ποὺ τὸ ὠνόμασαν Ἰσαάκ. Ἀργότερα, ὅταν ὁ Ἰσαάκ μεγάλωσε, ἔγινε ἓνα παιδί ὑπάκουο, ὁμορφο, ἔξυπνο, εὐγενικό καὶ καλόκαρδο.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα ἦταν πολὺ εὐτυχισμένοι. Τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. Ἀγαποῦσαν τὸν Ἰσαάκ ὅσο τίποτε ἄλλο.

Κάποια μέρα ὅμως, γιὰ νὰ δοκιμαστῆ ἡ πίστι τοῦ Ἀβραάμ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔλεγε:

— Ἀβραάμ, πάρε τὸ μονάκριβό σου παιδί καὶ ἀνέβα πάνω στὸ βουνό νὰ τὸ θυσιάσης σ' ἐμένα.

Μεγάλη λύπη ἔνοιωσε ὁ Ἀβραάμ! Ἐνα καὶ μονάκριβο παιδί εἶχε. Τώρα τοῦ ζητοῦσε ὁ Θεὸς νὰ τὸ θυσιάσῃ! Καὶ ὅμως δὲν δίστασε. Τὸ πρῶτὸ φόρτωσε ξύλα στὸ γαϊδουράκι του, πῆρε καὶ δύο ὑπηρέτες καὶ μαζί μὲ τὸν Ἰσαάκ ξεκίνησε γιὰ τὸ βουνό.

Προτοῦ φτάσουν στὸν τόπο τῆς θυσίας, ἄφησαν τοὺς δύο ὑπηρέτες μὲ τὸ γαϊδουράκι καὶ ὁ Ἀβραάμ μὲ τὸν Ἰσαάκ, ποὺ ἦταν φορτωμένοι τὰ ξύλα, προχώρησε γιὰ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Στὸν δρόμο ὁ Ἰσαάκ ἔλεγε στὸν πατέρα του:

— Ὅλα, πατέρα, εἶναι ἑτοιμα γιὰ τὴ θυσία. Ποῦ εἶναι ὅμως τὸ ζῶο ποὺ θὰ θυσιάσωμε;

— Ὁ Θεός, παιδί μου, θὰ φροντίσῃ γι' αὐτό, ἔλεγε ὁ Ἀβραάμ.

Ἔτσι ὁ Ἰσαάκ, φορτωμένος τὰ ξύλα, ποὺ πάνω τους σὲ λίγο θὰ καιγόταν, ἀκολουθοῦσε τὸν πατέρα του σκυφτὸς ἀπὸ τὸ βάρος. Ἐμοιαζε μὲ τὸν

Χριστό, πού ὕστερα ἀπό πολλά χρόνια θὰ κουβαλοῦσε τὸν σταυρό Του, γιὰ νὰ σταυρωθῆ.

Ἐπὶ τέλους ἔφτασαν. Ἐκαμαν ἓνα βωμό, ἔβαλαν ἐπάνω τὰ ξύλα κι ἐπάνω στὰ ξύλα ἔβαλε ὁ Ἀβραάμ τὸν Ἰσαάκ, γιὰ νὰ τὸν θυσιάσῃ.

Τὴν τελευταία ὁμως στιγμή ἀκούστηκε δυνατὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου:

—Μὴν κάνῃς κακὸ στὸ παιδί, Ἀβραάμ. Εἶδε ὁ Θεὸς τὸν σεβασμὸ σου καὶ τὴν ἀγάπη σου πρὸς Αὐτόν.

Καὶ γυρίζοντας τὰ μάτια του ὁ Ἀβραάμ εἶδε ἓνα κριάρι μέσα στοὺς θάμνους, πού τὸ θυσίασε στὴ θέσι τοῦ Ἰσαάκ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ζητοῦσε μεγάλη θυσία ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ ὁ Θεός; β) Τί συμβολίζει ὁ Ἰσαάκ πού πηγαίνει νὰ θυσιαστῆ μὲ τὰ ξύλα στὸν ὄμο; γ) Ὁ Θεὸς δὲν ζητᾷ τώρα τόσο μεγάλες θυσίες ἀπὸ μᾶς. Τί νομίζεις ὅτι ζητᾷ ἀπὸ σένα;

5. Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ

Πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ὁ Ἰσαάκ μεγάλωσε καὶ ὁ Ἀβραάμ, πολὺ γέρος πιά, ἤθελε, πρὶν πεθάνῃ, νὰ δῆ τὸν Ἰσαάκ παντρεμένο.

Κάλεσε λοιπὸν μιὰ μέρα τὸν ἀρχιδούλο του τὸν Ἐλιέζερ καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάῃ στὰ μέρη πού γεννήθηκε ὁ Ἀβραάμ, γιὰ νὰ ζητήσῃ γυναῖκα γιὰ τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Ἐλιέζερ, ἀφοῦ πῆρε δέκα καμηλές καὶ πολλὰ δῶρα, ξεκίνησε γιὰ τὴ Μεσοποταμία καὶ μετὰ ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι ἔφτασε στὴν πόλι Ναχώρ. Ἐκεῖ κάθησε νὰ ξεκουραστῆ δίπλα σ' ἓνα πηγάδι, στὸ ὁποῖο οἱ κάτοικοι πότιζαν τὰ κοπάδια τους.

Ὁ Ἐλιέζερ γονάτισε καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ δείξῃ ποιά διάλεξε γιὰ γυναῖκα τοῦ Ἰσαάκ.

—Δῶσε, Κύριε, εἶπε, αὐτὴ πού θὰ δεχτῆ νὰ μοῦ δώσῃ νερό καὶ νὰ ποτίσῃ ὅλες μου τὶς καμηλές μόνη της νὰ εἶναι

ή γυναίκα πού προορίζεις για τόν κύριό μου 'Ισαάκ.

Σέ λίγο φάνηκε νά ἔρχεται μιὰ πολὺ ὀμορφή κοπέλα μέ τή στάμνα στόν ὦμο νά πάρη νερό. Ὅταν ἔφτασε, γέμισε ἡσυχά τή στάμνα της καί, χωρίς νά μιλήσῃ, ἐτοιμαζόταν νά φύγῃ.

Τότε ὁ 'Ελιέζερ τῆς ζήτησε λίγο νερό νά πιῇ· αὐτή, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε πρόθυμα, τοῦ εἶπε:

—Νά ποτίσω, κύριε, καί τίς καμηῆλες σου; Καί ἀμέσως ἄρχισε νά βγάξῃ νερό καί νά ποτίζῃ ὅλες τίς καμηῆλες.

Ὁ 'Ελιέζερ κατάλαβε ὅτι αὐτήν προώρισε ὁ Θεός για γυναίκα τοῦ 'Ισαάκ καί, ἀφοῦ τήν πλησίασε, τή ρώτησε:

—Πές μου, καλή μου κόρη, τίνος θυγατέρα εἶσαι; Μήπως ὑπάρχει μέρος στό σπίτι σας νά μείνω ἐγώ καί οἱ καμηῆλες μου;

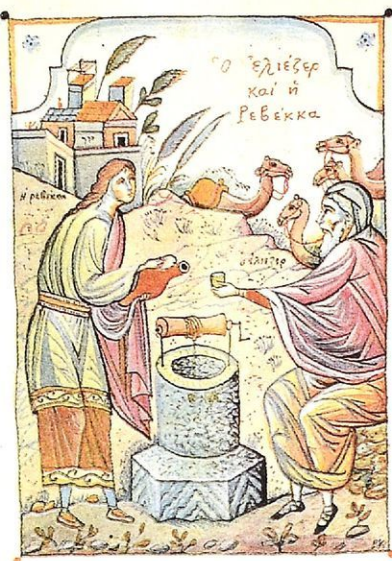
—Εἶμαι θυγατέρα τοῦ Βαθουήλ, τοῦ γιοῦ τοῦ Ναχώρ, καί στό σπίτι μας ἔχομε ἄρκετό χῶρο για σένα καί τὰ ζῶά σου.

Ἐπειτα ἔτρεξε στό σπίτι της καί εἶπε ὅλα ὅσα συνέβησαν στόν ἀδερφό της τόν Λάβαν. Αὐτός πῆγε ἀμέσως κι ἔφερε τόν 'Ελιέζερ καί τίς καμηῆλες του στό σπίτι, για νά τόν φιλοξενήσῃ.

Ἐκεῖ ὁ 'Ελιέζερ τοὺς εἶπε ποιὸς ἦταν καί τί ζητοῦσε.

Ὁ Βαθουήλ, ὁ Λάβαν καί ἡ Ρεβέκκα—ἔτσι λεγόταν ἡ κόρη—ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ γαμπρός ἦταν ὁ 'Ισαάκ, ὁ γιὸς τοῦ Ἀβραάμ, πού ἦταν ἀδερφός τοῦ Ναχώρ, δέχτηκαν μέ χαρὰ νά γίνῃ ὁ γάμος.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπέστρεψε ὁ 'Ελιέζερ στὴ γῆ

Χεβρών με τὴ Ρεβέκκα, ὅπου κι ἔγινε ὁ γάμος τῆς με τὸν Ἰσαάκ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Πῶς χαρακτηρίζεις τὸν Λάβαν; β) Πῶς κρίνεις τὴ Ρεβέκκα;

6. ΗΣΑΥ ΚΑΙ ΙΑΚΩΒ

Πέρασαν χρόνια πολλά. Ὁ Ἰσαάκ καὶ ἡ Ρεβέκκα εἶχαν σχεδὸν γεράσει καὶ τὸ μεγάλο τους παράπονο ἦταν ὅτι δὲν εἶχαν παιδιά. Μέρα καὶ νύχτα, με δάκρυα στὰ μάτια, καὶ οἱ δύο παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς λυπηθῆ καὶ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί.

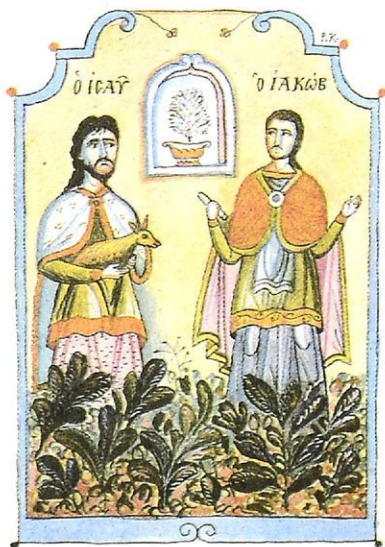
Καὶ ὁ Θεός, ποὺ ἀκούει πάντοτε τὶς προσευχὲς τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἄκουσε καὶ τὶς προσευχὲς τοῦ Ἰσαάκ καὶ τῆς Ρεβέκκας καὶ τοὺς χάρισε δύο ἀγοράκια δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ.

Τὰ δύο ἀδέρφια ὅμως δὲν ἔμοιαζαν καθόλου μεταξύ τους. Ὁ Ἡσαῦ, ποὺ ἦταν πρωτότοκος, δηλαδή γεννημένος πρῶ-

τος, ἦταν τριχωτὸς καὶ προτιμοῦσε νὰ πηγαίνει συνεχῶς στὰ χωράφια γιὰ κυνήγι. Ἀντίθετα ὁ Ἰακώβ δὲν ἦταν τριχωτὸς καὶ προτιμοῦσε νὰ μένῃ στὸ σπίτι.

Ὁ πρωτότοκος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε πολλὰ δικαιώματα. Κληρονομοῦσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιουσίας καὶ γινόταν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας, ὅταν πέθαινε ὁ πατέρας. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ δικαιώματα τὰ εἶχε καὶ ὁ Ἡσαῦ.

Ὁ Ἰακώβ ὅμως ἤθελε πάντοτε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ

τὰ πρωτοτόκια, δηλαδή τὰ δικαιώματα πού εἶχε τὸ πρωτότοκο παιδί.

Μιά μέρα πού ὁ Ἡσαῦ γύρισε νηστικός ἀπὸ τὰ χωράφια βρῆκε τὸν Ἰακώβ νὰ τρώη φακές, πού μύριζαν πολὺ ὠραῖα!

—Δῶσ' μου νὰ φάω κι ἐγώ, εἶπε ὁ Ἡσαῦ, πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα!

—Θὰ σοῦ δώσω τὸ πιάτο μου, ἂν μοῦ πουλήσης τὰ πρωτοτόκιά σου, εἶπε ὁ Ἰακώβ, πού αὐτὸ πάντα εἶχε στὸν νοῦ του.

—Πάρε τα, χάρισμά σου, δῶσ' μου μόνο νὰ φάω.

Ἔτσι ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὴν λαιμαργία του ἔδωσε στὸν Ἰακώβ τὰ πρωτοτόκιά του γιὰ ἓνα πιάτο φακές.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Τί διαφορὲς εἶχαν μεταξὺ τους τὰ δύο παιδιά τοῦ Ἰσαάκ; β) Πῶς κρίνεις τὸν Ἡσαῦ καὶ πῶς τὸν Ἰακώβ; γ) Ἔχομε ἐμεῖς δικαιώματα πρωτοτόκου;

7. Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

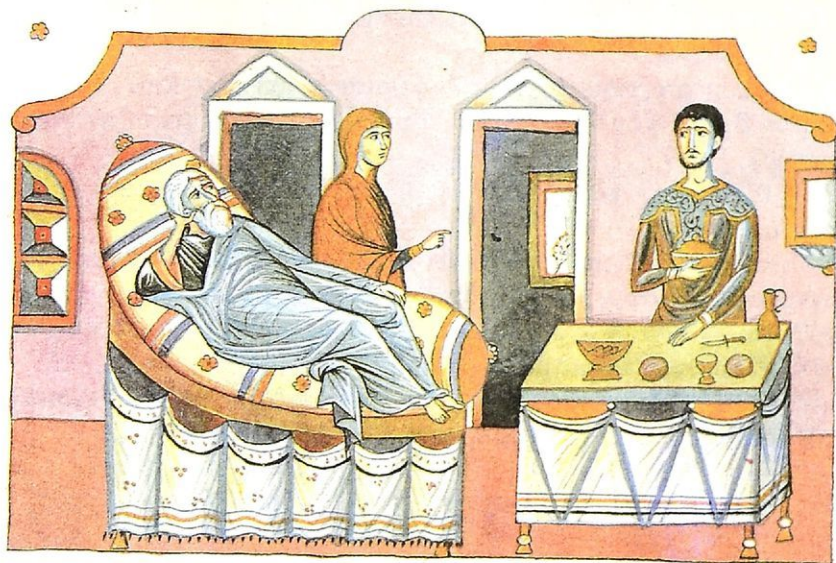
Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως κανεὶς πρωτότοκος μὲ ὅλα τὰ δικαιώματα, ἔπρεπε νὰ πάρῃ καὶ τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα του.

Ὁ Ἰακώβ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸν ἀδερφό του τὰ πρωτοτόκια, ἀλλὰ χρειαζόταν καὶ τὴν εὐλογία τοῦ γερο-Ἰσαάκ. Σ' αὐτὸ τὸν βοήθησε ἡ μητέρα του ἡ Ρεβέκκα.

Ὁ Ἰσαάκ εἶχε γεράσει πιά καὶ δὲν ἔβλεπε. Κατάλαβε ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος του καί, πρὶν γίνῃ αὐτό, ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν εὐλογία του στὸν γιό του τὸν Ἡσαῦ. Τὸν κάλεσε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε:

—Πήγαινε νὰ κυνηγήσης καὶ νὰ μοῦ φέρῃς νὰ φάω, γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν εὐλογία μου, γιατί γέρασα πιά καὶ κοντεύω νὰ πεθάνω.

Ἔτσι ὁ Ἡσαῦ ξεκίνησε γιὰ τὸ κυνήγι.

Ἡ Ρεβέκκα ὅμως, πού εἶχε ἀκούσει ὅ,τι εἶχε πεί ὁ Ἰσαάκ στὸν Ἡσαῦ, κάλεσε τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν ἔστειλε νὰ φέρη ἀπὸ τὰ κοπάδια τοὺς δύο κατσικάκια.

Ὅταν τὰ ἔφερε, ἡ Ρεβέκκα τὰ μαγείρεψε καλά, γιὰ νὰ τὰ προσφέρη ὁ Ἰακώβ στὸν Ἰσαάκ. Εἶχαν σκεφτῆ νὰ ξεγελάσουν τὸν Ἰσαάκ, πού δὲν ἔβλεπε, γιὰ νὰ πάρη τὴν εὐλογία ὁ Ἰακώβ ἀντὶ τοῦ Ἡσαῦ. Πῶς ὅμως θὰ γινόταν τριχωτὸς ὁ Ἰακώβ, ὅπως ἦταν ὁ Ἡσαῦ;

Καὶ αὐτὸ τὸ σκέφτηκε ἡ Ρεβέκκα. Πῆρε τὰ δέρματα τῶν κατσικιῶν καὶ τύλιξε μ' αὐτὰ τὰ χέρια καὶ τὸν λαιμὸ τοῦ Ἰακώβ.

Ἔτσι τυλιγμένος μὲ τὰ δέρματα καὶ μὲ τὸ φαγητὸ στὰ χέρια παρουσιάστηκε στὸν Ἰσαάκ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐλα, πατέρα, σοῦ ἔφερα νὰ φᾶς· δῶσ' μου μετὰ τὴν εὐλογία σου.

Παραξευύτηκε ὁ Ἰσαάκ. Πότε κιόλας ἦρθε! σκέφτηκε. Δὲν μίλησε ὅμως. Ἄπλωσε μόνο τὰ χέρια του νὰ χαϊδέψη τὸν γιό του, εἶδε πού ἦταν τριχωτὸς καὶ εἶπε:

—Ἡ φωνὴ εἶναι φωνὴ τοῦ Ἰακώβ, τὰ χέρια ὅμως εἶναι τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ. Καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε ἄλλο, ἔφαγε.

“Υστερα ἄπλωσε τὰ χέρια του κι εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

—Νὰ εἶσαι εὐλογημένος, εἶπε. Νὰ σοῦ δώση ὁ Θεὸς ὅλα τ’ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἔθνη νὰ δουλεύουν γιὰ σένα καὶ ἄρχοντες νὰ σὲ προσκυνοῦν. Νὰ γίνης κύριος τοῦ ἀδερφοῦ σου καὶ νὰ σὲ προσκυνήσουν ὅλοι οἱ γιοὶ τοῦ πατέρα σου.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του ὁ Ἰακώβ, ἔφτασε μὲ τὸ κυνήγι μαγειρεμένο ὁ Ἡσαῦ. Χωρὶς νὰ ξέρη τίποτε, τὸ παρουσίασε στὸν πατέρα του, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴν εὐλογία του. Ἀλλὰ τότε κατάλαβαν τι εἶχε συμβῆ!

Ὁ Ἡσαῦ θύμωσε πολὺ καὶ σκεφτόταν νὰ κάμη κακὸ στὸν ἀδερφό του, πού τὸν γέλασε μὲ τέτοιο τρόπο.

Ἡ Ρεβέκκα καὶ ὁ Ἰσαάκ, γιὰ ν’ ἀποφύγουν τὸ κακὸ, ἔστειλαν τὸν Ἰακώβ στὸν θεῖο του τὸν Λάβαν, μέχρι νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ Ἡσαῦ. Τοῦ εἶπαν μάλιστα νὰ πάρῃ γυναῖκα ἀπὸ τὰ κορίτσια τοῦ θείου του.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ – ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΕΡΓΑΣΙΕΣ

α) Πῶς κρίνεις τὴν πράξι τῆς Ρεβέκκας καὶ τοῦ Ἰακώβ; β) Ποῦ πῆγε μετὰ τὴν εὐλογία του ὁ Ἰακώβ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ Ἡσαῦ; γ) Θυμᾶσαι ἄλλο ἀντρόγυνο, πού μὲ προσευχὴ ἀπόχτησε παιδί; δ) Πῆς μὲ λίγα λόγια τὸ σημερινὸ μάθημα.

8. ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ

Ὁ Ἰακώβ ξεκίνησε γιὰ τὴ Μεσοποταμία. Μόνος του βιάδιζε σκυφτὸς τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας του. Ἦταν στενοχωρημένος. Εἶχε γελάσει τὸν πατέρα του καὶ πῆρε τὴν εὐχή του. Φαινόταν μετανιωμένος. Ἔνοιωθε τύψεις. Ἔτσι γονάτισε νὰ προσευχηθῆ καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησι ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὸ σφάλμα του. Καὶ ὁ Θεὸς τὸν συγχώρεσε. Ἦσυχος πιά ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ.

Τῆ νύχτα εἶδε ἓνα παράξενο ὄνειρο. Εἶδε μιὰ τεράστια σκάλα, πού ἀνέβαινε ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Πάνω στὴ σκάλα ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν ἄγγελοι καὶ ψηλὰ στὴν

κορυφή φάνηκε ἡ μορφή τοῦ Θεοῦ πού ἔλεγε: «Μὴ φοβᾶσαι. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ.

Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντοτε μαζί σου. Τῇ γῆ, ὅπου τώρα κοιμᾶσαι, θὰ τῇ δώσω σέ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου. Ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς».

Ἀμέσως ὁ Ἰακώβ ξύπνησε. Ἐβαλε ὄρθια τὴν πέτρα, πάλιν στὴν ὁποία κοιμήθηκε, ἔριξε λίγο λάδι πάνω της, κι ἔταξε πῶς, ὅταν θὰ γύριζε πίσω, θὰ ἔχτιζε ἐκεῖ βωμὸ καὶ θὰ προσέφερε τὸ ἓνα δέκατο ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά του.

Ἔστερα ξεκίνησε γιὰ τὸν θεῖο του, τὸν Λάβαν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιὸ δίδαγμα, χρήσιμο γιὰ σένα, βγάζεις ἀπὸ τὴ μετάνοια τοῦ Ἰακώβ; β) Ποιὸ ἦταν τ' ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ; γ) Σὲ ποιόν ἄλλον εἶπε ὁ Θεὸς τὰ λόγια «Ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς»; Τί σημαίνουν αὐτά;

9. Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ ΣΤΗ ΧΑΡΡΑΝ

Ἔστερα ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι ἔφτασε ὁ Ἰακώβ στὴ Χαρράν. Ἀμέσως πῆγε στὸν θεῖο του Λάβαν, ὁ ὁποῖος εἶχε δύο θυγατέρες, τὴ Λεία καὶ τὴ Ραχήλ, καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὡς βοσκὸς στὰ κοπάδια του.

Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ὁ Ἰακώβ ζήτησε νὰ πάρῃ γυναῖκα του τὴ Ραχήλ. Συμφώνησαν μὲ τὸν θεῖο του νὰ δουλέψῃ ἐφτὰ χρόνια ὡς βοσκὸς κι ἔπειτα νὰ τὴν παντρευτῇ.

“Όταν όμως πέρασαν τὰ ἑπτὰ χρόνια, ὁ θεῖος του τοῦ ἔδωσε γυναῖκα του τῆ Λεία, ποῦ ἦταν μεγαλύτερη, καὶ ὄχι τῆ Ραχήλ. Ἔτσι συνήθιζαν τότε, ὅπως καὶ τώρα, νὰ παντρεύουν πρῶτα τὰ μεγαλύτερα κορίτσια καὶ ὕστερα τὰ μικρότερα.

Ἐπειδὴ ὁ Ἰακώβ ἤθελε καὶ τῆ Ραχήλ, συμφώνησε μὲ τὸν θεῖο του νὰ δουλέψῃ ἄλλα ἑπτὰ χρόνια γι’ αὐτὴν ὡς βοσκός.

Ἔτσι δούλεψε δεκατέσσερα ὀλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ πάρῃ δύο γυναῖκες, τῆ Λεία καὶ τῆ Ραχήλ. Ἐμεινε ἀκόμη ἄλλα ἑπτὰ χρόνια κοντὰ στὸν θεῖο του καὶ ἀπόχτησε πολλὰ κοπάδια.

Ἀποφάσισε τότε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του.

Ὁ Ἰακώβ μὲ τὶς δύο αὐτὲς γυναῖκες ἀπόχτησε δώδεκα παιδιά. Αὐτὰ ἦταν τὰ ἑξῆς: Ρουβὴν, Συμεὼν, Λεὺί, Ἰούδας, Ἰσάαχαρ, Ζαβουλὼν, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιές ἦταν οἱ γυναῖκες τοῦ Ἰακώβ; β) Ποιά ἦταν τὰ δώδεκα παιδιά του;

10. Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Όταν ξεκίνησε, γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του ὁ Ἰακώβ, σκεφτόταν πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ ἀδερφοῦ του. Ἀποφάσισε λοιπόν, προτοῦ φτάσῃ

ὁ ἴδιος, νὰ στείλῃ ἀνθρώπους μὲ δῶρα πολλὰ γιὰ τὸν Ἡσαῦ, πού εἶχε τόσα χρόνια νὰ δῆ.

Ὁ Ἡσαῦ ὅμως ὄχι μόνο εἶχε ξεχάσει τὸ μῖσος του, ἀλλὰ λαχταροῦσε νὰ δῆ καὶ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν ἀδερφό του.

Ἔτσι, μόλις ἔμαθε ὅτι ἐρχόταν ὁ Ἰακώβ, ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ.

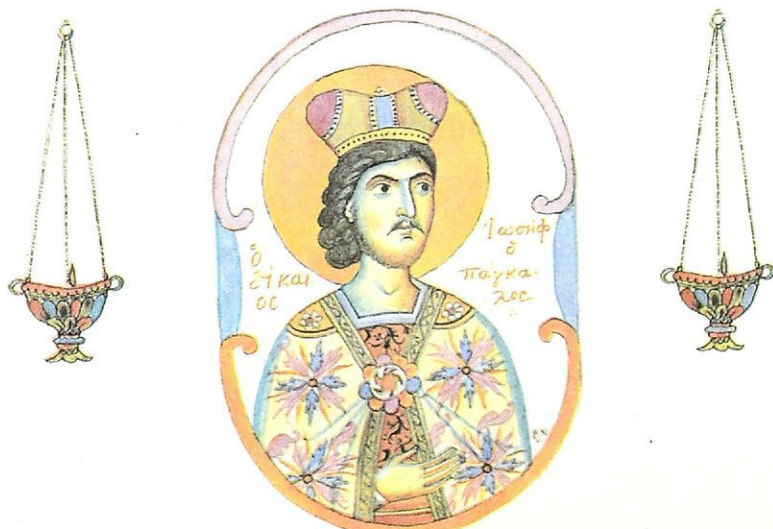
Σὲ λίγο τὰ δύο ἀδέρφια συναντήθηκαν κι ἔπεσε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Τώρα ἦταν πιὰ ἀγαπημένα καὶ εἶχαν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Εὐτυχισμένος καὶ χαρούμενος ἦταν καὶ ὁ Ἰσαάκ.

Ἀλλὰ ὁ Ἰακώβ εἶχε κάμει ἕνα τάμα, ὅταν πῆγαινε στὴ Χαναάν. Τὸ τάμα αὐτὸ δὲν τὸ λησμόνησε. Ἀφοῦ γύρισε στὴν πατρίδα του, πῆρε ὅλη τὴν οἰκογένειά του καὶ πῆγε ἐκεῖ ὅπου εἶχε δεῖ τ' ὄνειρο. Στὸ μέρος αὐτὸ ἔχτισε ἕνα βωμὸ καὶ προσέφερε θυσία στὸν Θεό, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ ὅσα εἶχε κάμει γι' αὐτόν.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙ Β' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

α) Διάβασε μιὰ φορὰ ὅλο τὸ δεύτερο κεφάλαιο. β) Γιατί τιμωρήθηκε ἡ γυναῖκα τοῦ Λῶτ; γ) Ποιὰ πρόσωπα τοῦ β' κεφαλαίου συμβολίζουν τὸν Χριστό;

1. ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

‘Ο Ίακώβ ζούσε εὐτυχισμένος. Εἶχε περιουσία μεγάλη καὶ δώδεκα ἐργατικά παιδιά, πού τ’ ἀγαποῦσε πολύ.

Πιό πολύ ὅμως ἀγαποῦσε τὰ δύο μικρότερα παιδιά του καὶ κυρίως τὸν Ίωσήφ, γιατί ἦταν πιό εὐγενικό, πιό πρόθυμο, πιό ὑπάκουο ἀπ’ ὅλα.

Αὐτὴ ἡ ξεχωριστὴ ἀγάπη τοῦ Ίακώβ γιὰ τὸν Ίωσήφ ἔκανε τ’ ἄλλα του παιδιά νὰ ζηλεύουν. Ἡ ζήλεια αὐτὴ ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη, ὅταν ὁ Ίακώβ ἀγόρασε γιὰ τὸν Ίωσήφ ἓναν πολύχρωμο χιτῶνα.

Σιγὰ σιγὰ ἡ ζήλεια ἔγινε μῖσος, πού μεγάλωσε πολύ ὕστερα ἀπὸ δύο ὄνειρα πού εἶδε ὁ Ίωσήφ καὶ τὰ διηγήθηκε στ’ ἀδέρφια του καὶ στοὺς γονεῖς του.

Εἶδα, τοὺς εἶπε ὁ Ίωσήφ μιὰ μέρα, ὅτι ὅλα τ’ ἀδέρφια μαζί βρισκόμαστε στὰ χωράφια καὶ θερίζαμε. Ξαφνικά τὰ ἔντεκα δεμάτια τῶν ἀδερφῶν μου ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὸ δικό μου δεμάτι πού στεκόταν ὄρθιο. Τ’ ἀδέρφια του θύμωσαν πολύ.

—Μήπως νομίζεις ὅτι θὰ γίνης βασιλιάς ἢ ἄρχοντας καὶ θὰ πέσωμε νὰ σὲ προσκυνήσωμε; τοῦ εἶπαν θυμωμένα.

Εἶδα, τοὺς εἶπε μιὰν ἄλλη φορὰ ὁ Ίωσήφ, ὅτι ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι κι ἔντεκα ἄλλα ἀστέρια ἔπεσαν καὶ μὲ προσκύνησαν!

Τώρα πιά θύμωσε καὶ τὸν μάλωσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του.

—Μήπως φαντάζεσαι ὅτι ἐγώ, ἡ μητέρα σου καὶ τ’ ἀδέρφια σου θὰ πέσωμε μιὰ μέρα νὰ σὲ προσκυνήσωμε; τοῦ εἶπε.

2. Η ΠΩΛΗΣΙ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

Μετά από αυτά οι αδερφοί του Ίωσήφ ζητούσαν να βρουν ευκαιρία να τον εκδικηθούν.

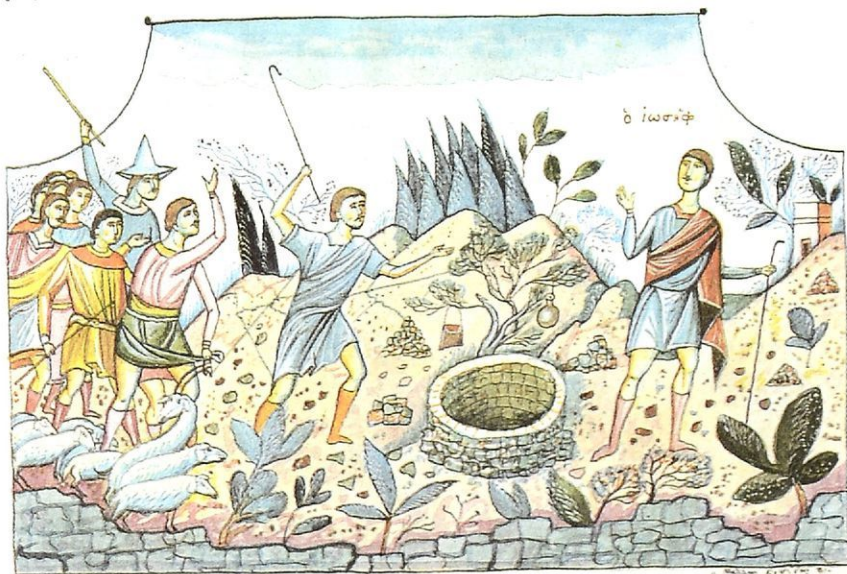
Μιά μέρα, εκεί που έβοσκαν τα πρόβατα, τον είδαν που έρχόταν από μακριά. Τον είχε στείλει ο πατέρας του, για να τους δει και να του φέρη νέα τους.

Νά αυτός που βλέπει όνειρα και που φαντάζεται ότι θα πέσωμε να τον προσκυνήσωμε, είπαν μεταξύ τους. Έλατε να τον σκοτώσωμε. Θα βγάλωμε τον χιτώνα του, θα τον βάψωμε μ' αίμα, θα τον δείξωμε στον πατέρα μας και θα πούμε ότι τον βρήκαμε έξω στα χωράφια, για να νομίση ότι κάποιο άγριο θηρίο τον έφαγε.

Ο Ρουβήν όμως, που ήταν μεγαλύτερος, τους είπε:

—Μη χύνετε άδικα το αίμα του αδερφοῦ σας. Άς τον ρίξωμε μέσα σ' εκείνο το ξεροπήγαδο, για να πεθάνη από την πείνα.

Αυτό το είπε, διότι είχε σκοπό να έρθη άργότερα να τον βγάλη.

Πραγματικά έριξαν τόν Ίωσήφ στό ξεροπήγαδο και κάθισαν νά φάνε. Σέ λίγο είδαν εμπόρους νά έρχωνται από μακριά, πού πήγαιναν στην Αίγυπτο.

Τότε είπε ό Ίούδας: «Άς τόν πουλήσωμε καλύτερα σ' αυτούς τούς εμπόρους, παρά νά τόν αφήσωμε νά πεθάνη σ' αυτήν τήν έρημιά». Χωρίς νά χάσουν καιρό, έβγαλαν τόν Ίωσήφ από τό ξεροπήγαδο και τόν πούλησαν στους εμπόρους για είκοσι χρυσά νομίσματα. Ό Ρουβήν έλειπε. Όταν σέ λίγο ήρθε κι έμαθε τό φοβερό κακό, στενοχωρήθηκε πολύ, αλλά ήταν πιά άργά.

Έτσι ό Ίωσήφ ταξίδεψε για τήν Αίγυπτο.

Τό βράδυ, κάνοντας τούς άνήξερους, έδειξαν στόν πατέρα τους τόν χιτώνα του Ίωσήφ, πού τόν είχαν βάψει μ' αίμα κατσικιού. Είπαν ότι τόν βρήκαν έξω στα χωράφια.

Ό Ίακώβ τόν γνώρισε άμέσως. Φαντάστηκε ότι κάποιο άγριο θηρίο τόν έφαγε. Άρχισε νά φωνάζη, νά χτυπιέται, νά κλαίη άπαρηγόρητα. Ξέσχισε τά ρούχα του από τή λύπη και για πολλές ήμέρες έμεινε άπαρηγόρητος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

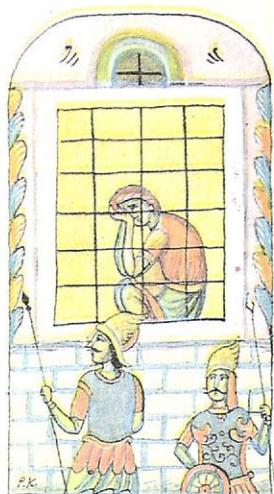
α) Ποιά ήταν τά δύο άνειρα του Ίωσήφ; β) Ποιόν άλλον κακό άδερφό σου θυμίζου τ' άδέρφια του Ίωσήφ; γ) Γνωρίζεις άλλον Ίούδα, πού πρόδωσε για χρήματα;

3. Ο ΙΩΣΗΦ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Όταν οί έμποροι, πού άγόρασαν τόν Ίωσήφ, έφτασαν στην Αίγυπτο, τόν πούλησαν στόν Πετεφρής, σ' έναν άξιωματούχο του Φαραά, του βασιλιά της Αιγύπτου.

Ό Ίωσήφ, πού ήταν δίκαιος και καλός, άπόχτησε σιγά σιγά τήν άγάπη του Πετεφρής. Έτσι αυτός τόν διώρισε γενικό διαχειριστή της περιουσίας του.

Η κακή και άμαρτωλή όμως γυναίκα του Πετεφρής κατηγορήσε άδिका τόν Ίωσήφ στόν άντρα της και αυτός, χω-

ρίς νὰ ἐξετάσῃ καθόλου, διέταξε καὶ τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ.

Στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε καλὴ διαγωγὴ, γι' αὐτὸ ἔγινε ἐπιστάτης στοὺς φυλακισμένους.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔφεραν στὴ φυλακὴ τὸν ἀρχισιτοποιὸ καὶ τὸν ἀρχινοχόο τοῦ Φαραώ.

Μιά μέρα ὁ Ἰωσήφ εἶδε τοὺς δύο αὐτοὺς ὑπηρέτες τοῦ Φαραώ στενοχωρημένους, διότι εἶχαν δεῖ κακὰ ὄνειρα. Ὁ Ἰωσήφ, ὅταν τοὺς εἶδε ἔτσι, τοὺς ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον :

—Τί ἔχετε καὶ εἶστε στενοχωρημένοι; Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω ;

—Εἶδαμε παράξενα ὄνειρα, εἶπαν, καὶ στενοχωριόμαστε, διότι δὲν μπορούμε νὰ τὰ ἐξηγήσωμε.

—Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ τὰ ἐξηγήσω, εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Διηγηθῆτε τα.

—Εἶδα, εἶπε ὁ ἀρχινοχόος, νὰ εἶναι μπροστά μου τρία κλήματα μὲ κατακόκκινα σταφύλια. Στὰ χέρια μου κρατοῦσα τὸ ποτήρι τοῦ Φαραώ καὶ τὸν κερνοῦσα ὅπως πρῶτα.

—Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραώ θὰ σὲ ξαναπάρῃ στὴν ὑπηρεσίᾳ του. Ἀλλὰ, ὅταν πᾶς, θυμήσου, σὲ παρακαλῶ, νὰ τοῦ μιλήσης καὶ γιὰ μένα, ποὺ ἄδικα βρίσκομαι ἐδῶ.

—Ἐγώ, εἶπε ὁ ἀρχισιτοποιός, εἶδα ὅτι εἶχα στὸ κεφάλι μου τρία πανέρια μὲ διάφορα γλυκύσματα καὶ ὅτι τὰ πουλιά τ' οὐρανοῦ κατέβαιναν καὶ τὰ ἔτρωγαν.

—Τὸ ὄνειρό σου δὲν εἶναι καλὸ, εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραώ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιά τ' οὐρανοῦ θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου.

Ἦταν ὅπως εἶπε ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἔγινε. Σὲ τρεῖς ἡμέρες ὁ ἀρχισιτοποιός κρεμάστηκε καὶ ὁ ἀρχινοχόος πῆγε στὴν παλιά του θέσι.

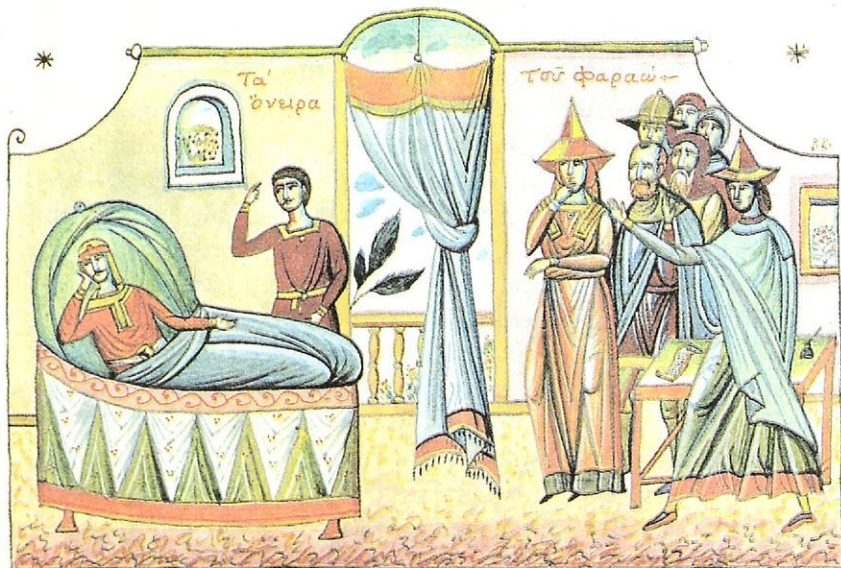
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ—ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Γιατί φυλακίστηκε ο Ίωσήφ; β) Ποιός, νομίζεις, βοήθησε τόν Ίωσήφ νά ἐξηγή τὰ ὄνειρα; γ) Ὁ Ίωσήφ συμβολίζει, ὅπως τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι, τόν Χριστό. Προσπάθησε νά βρῆς σέ ποιά σημεῖα τῆς ζωῆς του μέχρι τώρα μᾶς θυμίζει τόν Χριστό.

4. ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Εἶχαν περάσει δύο χρόνια ἀπό τότε πού ὁ Φαραώ εἶχε ξαναφέρει τόν ἀρχιοινοχό στή θέσι του, χωρίς αὐτός νά τοῦ ἔχη μιλήσει γιά τόν Ίωσήφ, πού ἄδικα ἔμενε κλεισμένος στή φυλακή. Κανένας δέν θυμόταν τόν Ίωσήφ. Δέν τόν ξέχασε ὅμως ὁ Θεός!

Ἐνα πρωί ὁ Φαραώ ζύπνησε ἀναστατωμένος. Εἶχε δεῖ δυό ἐφιαλτικά ὄνειρα. Τοῦ φάνηκαν παράξενα καί ἀνεξήγητα. Κάλεσε ἀμέσως ὅλους τοὺς περίφημους ἐξηγητὰς ὀνείρων, τοὺς μάγους, τοὺς μάντεις καί τοὺς ἀστρολόγους. Κανείς δέν μποροῦσε νά δώσει μιὰ ἐξήγησι. Ὅλοι οἱ μεγάλοι

καὶ ξακουστοὶ σοφοὶ στέκονταν βουβοί, διότι δὲν εἶχαν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ ἀρχιοινοχὸς θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ, ποὺ ἔμενε φυλακισμένος ἀκόμη, καὶ μίλησε γι' αὐτὸν στὸν Φαραῶ.

Ἀμέσως ὁ Φαραῶ διέταξε κι ἔφεραν μπροστά του τὸν Ἰωσήφ. Μετὰ τοῦ διηγήθηκε τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε δεῖ.

—Εἶδα, εἶπε ὁ Φαραῶ, πὼς ἤμουν στὴν ὄχθη τοῦ Νείλου. Ξαφνικὰ ἑπτὰ ὠραῖες καὶ παχειές ἀγελάδες βγῆκαν ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἄρχισαν νὰ βόσκουν στὸ χορτάρι. Ὑστερα ἀπὸ λίγο βγῆκαν ἀπὸ τὰ νερὰ ἄλλες ἑπτὰ ἀγελάδες ἄσχημες καὶ ἀδύνατες, ποὺ ἔφαγαν τὶς ἑπτὰ παχειές ἀγελάδες καὶ πάλι ἔμειναν ἄσχημες καὶ ἀδύνατες.

Ἐύπνησα καὶ ξανακοιμήθηκα καὶ εἶδα ἄλλο ὄνειρο. Ἦμουν καὶ πάλι στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου. Ξαφνικὰ εἶδα νὰ φυτρώνουν ἀπὸ μία ρίζα ἑπτὰ ὄμορφα καὶ γεμάτα ἀπὸ καρπὸ στάχυα. Ἐπειτα φύτρωσαν ἄλλα ἑπτὰ ἀδύνατα καὶ ἄδεια ἀπὸ καρπὸ στάχυα, ποὺ ἔφαγαν τὰ ἑπτὰ ὄμορφα καὶ γεμάτα ἀπὸ καρπὸ στάχυα καὶ πάλι παρέμειναν ἄδεια ἀπὸ καρπὸ.

Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἄκουσε τὰ ὄνειρα, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεό, εἶπε στὸν Φαραῶ :

—Καὶ τὰ δύο ὄνειρα φανερώνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Τὸ ἔδειξε ὁ Θεὸς δύο φορές, γιὰ νὰ πιστέψης ὅτι εἶναι ἀληθινά.

Οἱ ἑπτὰ παχειές καὶ ὄμορφες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ γεμάτα ἀπὸ καρπὸ στάχυα φανερώνουν ὅτι θ' ἀκολουθήσουν ἑπτὰ χρόνια ποὺ τὰ χωράφια θὰ ἔχουν μεγάλη ἐσοδεῖα. Θὰ εἶναι ἑπτὰ εὐτυχισμένα χρόνια, στὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὰ θ' ἀκολουθήσουν ἑπτὰ χρόνια, ποὺ ἡ γῆ θὰ πάσῃ νὰ δίνει καρπὸ. Οἱ ἄνθρωποι θὰ πεινάσουν, θὰ ὑποφέρουν καὶ θὰ καταστραφοῦν. Αὐτὸ φανερώνουν οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες, ποὺ τρῶνε τὶς ἑπτὰ παχειές, καὶ τὰ ἑπτὰ ἀδύνατα στάχυα, ποὺ τρῶνε τὰ ἑπτὰ γεμάτα ἀπὸ καρπὸ στάχυα.

Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ λοιπὸν αὐτό, πρέπει νὰ βρῆς ἕναν ἄνθρωπο σοφὸ καὶ δίκαιο, ὁ ὁποῖος στὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς ἐσοδεῖας ἔὰ συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ προϊόντα ποὺ περισσεύουν καὶ θὰ

τὰ μαζέψη σὲ μεγάλες ἀποθῆκες, τὶς ὅποῖες θ' ἀνοίξη στὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς δυστυχίας καὶ θὰ μοιράσῃ στοὺς ἀνθρώπους τροφὲς, γιὰ νὰ μὴν πεινάσουν.

Ἄρесе ἢ ἐξηγήσῃ αὐτὴ στὸν Φαραῶ καὶ στοὺς ἄλλους σοφοὺς. Γιὰ τοῦτο ὁ Φαραῶ εἶπε: «Ποῖος ἄλλος καλύτερος ἄνθρωπος θὰ βρεθῆ γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, πού εἶναι φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ μπορεῖ νὰ ἐξηγήῃ τὰ ὄνειρα ὅλα;»

—Σὲ διορίζω, τοῦ εἶπε, γενικὸ ἐπιστάτη σὲ ὁλόκληρη τὴν Αἴγυπτο.

Κατόπιν τοῦ φόρεσε τὸ χρυσὸ του δαχτυλίδι καὶ τὴ βυσσινιαὰ βασιλικὴ στολή. Διέταξε νὰ τὸν βάλουν στὴ βασιλικὴ ἄμαξα καὶ νὰ τὸν γυρίσουν σὲ ὅλη τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν γνωρίσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι, καὶ νὰ κηρύξουν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος «ἄρχων» μετὰ τὸν Φαραῶ.

Ὅπως ἐξηγήσε τὰ ὄνειρα ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι κι ἔγινε.

Ἄρχισαν ἑπτὰ χρόνια μὲ μεγάλη καὶ πλοῦσια ἐσοδεῖα, κατὰ τὰ ὅποια ὁ Ἰωσήφ συγκέντρωνε συνεχῶς τὰ περισσεύματα σὲ μεγάλες ἀποθῆκες.

Ἦστερα ἄρχισαν τὰ ἑπτὰ χρόνια τῆς δυστυχίας. Οἱ ἄνθρωποι πεινοῦσαν καὶ ὁ Ἰωσήφ ἀνοίγε τὶς ἀποθῆκες, γιὰ νὰ μοιράσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Φαραῶ τρόφιμα στοὺς πεινασμένους.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ—ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Τί ὄνειρα εἶδε ὁ Φαραῶ; β) Ποιὰ ἐξήγησι ἔδωσε ὁ Ἰωσήφ στὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ; γ) Ὁ Ἰωσήφ μᾶς θυμίζει τὸν Χριστό. Ὅπως ὁ Χριστὸς μικρὸς διώχτηκε καὶ στὸ τέλος δοξάστηκε, ἔτσι καὶ ὁ Ἰωσήφ, μετὰ ἀπὸ πολλὰ βάσανα, σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν ἔγινε ἀντιβασιλέας.

5. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

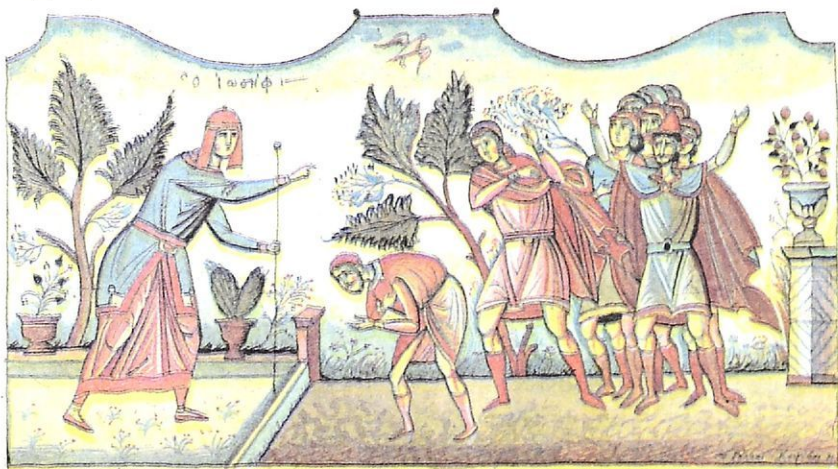
Τὰ ἑπτὰ ἄσχημα χρόνια ὅμως δὲν ἦταν μόνο στὴν Αἴγυπτο. Πείνα καὶ δυστυχία ἔπεσαν καὶ στὶς ἄλλες γειτονικές χώρες. Οἱ ἄνθρωποι ὑπέφεραν. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε σοφὸς Ἰωσήφ, γιὰ νὰ τοὺς συμβουλέψη τί ἔπρεπε νὰ κάμουν. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὴ Χαναάν.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔμαθαν ὅτι στὴν Αἴγυπτο ἔχουν σιτάρι, ἔτρεξαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, γιὰ ν' ἀγοράσουν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἰακώβ ὅτι στὴν Αἴγυπτο πουλοῦσαν σιτάρι, ἔστειλε τὰ δέκα παιδιὰ του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βενιαμὴν ποὺ τὸν κράτησε κοντά του, γιὰ ν' ἀγοράσουν καὶ αὐτά.

Ἐκίνησαν λοιπὸν καὶ ὕστερα ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο καὶ παρουσιάσθηκαν στὸν Ἰωσήφ. Ἀμέσως ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν, γονατιστοί, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ποιὸς εἶναι.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ εἶδε τοὺς ἀδερφοὺς του ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, συγκινήθηκε πολὺ. Μὲ δυσκολία κράτησε τὰ δάκρυά του. Δὲν φανερώθηκε ὅμως. Ἦθελε νὰ δῆ ἂν μετανόησαν γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ εἶχαν κάμει. Ἔτσι τοὺς ρώτησε ἀγριεμένα :

—'Από ποῦ εἶστε καὶ τί θέλετε;

—Εἴμαστε ἀπὸ τῆ Χαναάν καὶ ἤρθαμε ν' ἀγοράσωμε σιτάρι, εἶπαν φοβισμένοι καὶ πάντοτε γονατιστοί.

—Λέτε ψέματα, εἶπε ὁ Ἰωσήφ, εἶστε κατάσκοποι!

—'Όχι, ἀπάντησαν αὐτοί, εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι. Εἴμαστε δώδεκα ἀδέρφια ἀπὸ τῆ Χαναάν. Ὁ μικρότερος ἔμεινε μὲ τὸν πατέρα μας καὶ ὁ ἄλλος δὲν ὑπάρχει πιά.

—Θὰ φανῆ ἂν λέτε τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ Ἰωσήφ. "Ενας ἀπὸ σᾶς θὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ οἱ ἄλλοι θὰ γυρίσετε μὲ τὸ σιτάρι στὸ σπίτι σας. "Όταν θὰ ξανάρθετε, θὰ μοῦ φέρετε ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλο σας ἀδερφό, γιὰ νὰ σᾶς πιστέψω.

—Καλὰ παθαίνομε, εἶπαν τότε μεταξύ τους στὴ δική τους γλῶσσα, νομίζοντας ὅτι ὁ Ἰωσήφ δὲν τοὺς καταλάβαινε. Πληρώνουμε τώρα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ κάναμε στὸν ἀδερφό μας τότε.

Τ' ἄκουσε ὁ Ἰωσήφ καὶ συγκινήθηκε, ὅταν εἶδε ὅτι τ' ἀδέρφια του εἶχαν μετανοήσει. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ πῆγε σ' ἓνα διπλανὸ δωμάτιο κι ἔκλαψε μόνος του.

"Επειτα, ἀφοῦ σκουπίστηκε, βγῆκε ἔξω, κράτησε τὸν Συμεὼν καὶ ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ πάρουν σιτάρι καὶ νὰ φύγουν. Διέταξε μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους του νὰ βάλουν στὰ τσουβάλια τοῦ καθενὸς τὰ χρήματά του.

Στὸν δρόμο εἶδαν τὰ χρήματά τους νὰ βρίσκωνται στὰ τσουβάλια τους καὶ φοβήθηκαν. Δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν!

"Όταν ἔφτασαν, διηγήθηκαν ὅλα ὅσα συνέβησαν στὸν πατέρα τους, ὁ ὁποῖος στενοχωρήθηκε πολὺ γιὰ τὸν Συμεὼν. Καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ ὅτι ἔπρεπε στὸ ἄλλο ταξίδι νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὸν Βενιαμίν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Βγῆκαν ἀληθινὰ τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε δεῖ μικρὸς ὁ Ἰωσήφ; β) Πῶς συμπεριφέρθηκε ὁ Ἰωσήφ στ' ἀδέρφια του;

6. ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Τὸ σιτάρι ποὺ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο τελείωσε. Ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὴν Αἴγυπτο πάλι καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ ἔχουν μαζί τους καὶ τὸν Βενιαμὴν.

Ὁ Ἰακώβ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ κάτι τέτοιο.

Τότε ἀνέλαβε ὁ Ἰούδας νὰ φέρῃ πίσω τὸν Βενιαμὴν καὶ εἶπε στὸν Ἰακώβ:

— Ἄφησε, πατέρα, νὰ πάρωμε μαζί μας τὸν Βενιαμὴν καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ἐγὼ νὰ τὸν φέρω πίσω.

Δέχτηκε τότε ὁ Ἰακώβ καὶ ὄλοι μαζί ξεκίνησαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο μὲ δῶρα πολλὰ καὶ διπλὰ χρήματα.

Ὅταν ἔφτασαν, προσκύνησαν γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν Ἰωσήφ, ποὺ συγκινήθηκε πολὺ βλέποντας καὶ τὸν μικρὸ Βενιαμὴν μεταξὺ τους.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ Ἰωσήφ ἔφερε καὶ τὸν Συμεὼν, τοὺς προσέφερε πλούσιο φαγητὸ καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν μὲ τὴ σειρά, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία τους. Αὐτὸ φάνηκε πολὺ παράξενο. Δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν πῶς γνῶριζε ποιὸς ἦταν μεγαλύτερος καὶ ποιὸς μικρότερος!

Τέλος, ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε ὅσο σιτάρι μπορούσαν νὰ σηκώσουν, τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν. Διέταξε καὶ πάλι τοὺς ἀνθρώπους του νὰ βάλουν ξανά τὰ χρήματα μέσα στὰ τσουβάλια τους. Στοῦ Βενιαμὴν τὸ φόρτωμα εἶπε νὰ βάλουν καὶ τὸ χρυσὸ του ποτηρίου, μὲ τὸ ὅποιο ἔπινε νερό.

7. Ο ΙΩΣΗΦ ΦΑΝΕΡΩΝΕΤΑΙ

Δὲν εἶχαν προχωρήσει πολὺ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ, ὅταν εἶδαν πίσω τους νὰ ἔρχονται καβαλάρηδες Αἰγύπτιοι καὶ νὰ τοὺς σταματοῦν.

— Γιατί, ἀχάριστοι, κλέψατε τὸ χρυσὸ ποτηρί τοῦ ἄρχοντά μας, μὲ τὸ ὅποιο ἔπινε νερό; εἶπε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς.

— Ὅχι, κύριε, εἶπαν, δὲν εἴμαστε κλέφτες.

Ἀμέσως κατέβασαν τὰ φορτώματα μὲ τὸ σιτάρι καὶ

ἄρχισαν νὰ ψάχνουν. Πραγματικὰ βρῆκαν τὸ ποτήρι στὸ φόρτωμα τοῦ Βενιαμίν. "Ὅλοι τὰ ἔχασαν! Δὲν ἤξεραν τί νὰ σκεφτοῦν.

—Ὁ κλέφτης θὰ ἔρθη σκλάβος τοῦ κυρίου μας, εἶπε. Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι μπορεῖτε νὰ φύγετε.

Πῶς ὅμως νὰ ἔφευγαν μόνοι τους; Ἦταν σίγουρο πῶς, ἂν πῆγαιναν στὸν πατέρα τους χωρὶς τὸν Βενιαμίν, αὐτὸς θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη του. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν ὅλοι πίσω.

"Ὅταν γύρισαν, ὁ Ἰούδας γονάτισε καὶ παρακαλοῦσε τὸν Ἰωσήφ.

—Λυπήσου μας, κύριε, εἶπε. Δὲν εἴμαστε κλέφτες. Εἴμαστε καλοὶ ἄνθρωποι. Δὲν ξέρομε πῶς βρέθηκε τὸ χρυσὸ ποτήρι στὰ σακκιά τοῦ ἀδερφοῦ μας. Μὴ θελήσης νὰ κάμης κακὸ στὸν γέρο πατέρα μας. Θὰ πεθάνη ἀμέσως, ὅταν τὸ μικρότερο καὶ ἀγαπημένο του παιδί μείνη στὴν Αἴγυπτο. Κράτησε ἂν θέλῃς ἐμένα γιὰ παντοτινὸ σου δοῦλο.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἄλλο. Δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐπεσε στὴν ἀγκαλιά τους καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἀδέρφια μου, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδερφός σας. Μὴ φοβᾶστε. Ὁ Θεὸς μ' ἔσωσε καὶ μ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἄλλα πέντε χρόνια θὰ ἔχωμε δυστυχία. Πηγαίνετε λοιπὸν πίσω καὶ φέρτε καὶ τὸν πατέρα μας. Ἐχει πολὺ μέρος ἐδῶ, γιὰ νὰ ζήσετε πλοῦσια.

Ἐπειτα ὁ Ἰωσήφ τοὺς ἔδωσε δῶρα πολλὰ γιὰ τὸν πατέρα του καὶ πολλὲς ἄμαξες, γιὰ νὰ ἔρθουν μὲ ὅλα τους τὰ ὑπάρχοντα. Ἔτσι αὐτοὶ ξεκίνησαν χαρούμενοι γιὰ τὴν πατρίδα τους.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιὸς ἔδωσε τὸν λόγο τοῦ στὸν Ἰακώβ ὅτι θὰ ἔφερνε πίσω τὸν Βενιαμίν; β) Κράτησε ὁ Ἰωσήφ κακία γιὰ τ' ἀδέρφια του γιὰ ὅσα τοῦ εἶχαν κάμει; Τί διδάγμα βγάζεις;

8. Ο ΙΑΚΩΒ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

“Όταν ο Ίακώβ έμαθε από τὰ παιδιά του ότι ζούσε τὸ χαμένο του παιδί, ὁ Ίωσήφ, δὲν τὸ πίστεψε. Μόλις ὅμως εἶδε τὶς ἄμαξες ποὺ εἶχε στείλει ὁ Ίωσήφ γιὰ νὰ ταξιδέψῃ, πίστεψε καὶ ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὸ ταξίδι.

“Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ξεκίνησαν. Ὁ Ίωσήφ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔρχεται ὁ πατέρας του, ἔτρεξε νὰ τὸν προϋπαντήσει.

Μόλις ἀντίκρουσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀγκαλιάστηκαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ φιλήθηκαν.

Δεκαεπτὰ χρόνια ἔζησε ὁ Ίακώβ στὴν Αἴγυπτο κι ἐκεῖ πολὺ γέρος πέθανε, ἀφοῦ εὐλόγησε ὅλα του τὰ παιδιά καὶ προφήτεψε ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα θὰ γεννηθῆ ὁ Χριστός. Τὰ παιδιά του καὶ πολλοὶ Αἰγύπτιοι ἔφεραν τὸ σῶμα του στὴν πατρικὴ γῆ, ὅπου τὸ ἔθαψαν μὲ πολλὲς τιμές.

“Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια πέθανε καὶ ὁ Ίωσήφ, ἀφοῦ εὐλόγησε ὅλες τὶς οἰκογένειες τῶν ἀδερφῶν του. Τοὺς παρήγγειλε ἀκόμη, ὅταν θὰ γύριζαν στὴν πατρικὴ τους γῆ, νὰ ἔπαιρναν μαζί τους καὶ τὰ κόκκαλά του καὶ νὰ τὰ ἔθαβαν ἐκεῖ, στὴ γῆ τῶν πατέρων τους Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ.

—Ὁ Θεός, εἶπε, θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ πάλι μιὰ μέρα στὴν πατρικὴ μας γῆ, τὴ γῆ Χαναάν.

Ἔτσι πέθανε ἡσυχος κι εὐτυχισμένος ὁ καλὸς Ίωσήφ. Ἡ ἐκκλησία μας τὸν ὠνόμασε πάγκαλον καὶ γιορτάζει τὴ μνήμη του κάθε χρόνο τὴ Μεγάλη Δευτέρα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Τί προφήτεψε ὁ Ίωσήφ πεθαίνοντας; β) Πῶς ὑποδέχτηκε τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ τὸν τιμήσῃ;

Δ!
Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΩΝ ΠΑΤΗΡΩΝ

1. Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που οι Ἰσραηλίτες ἦρθαν στην Αἴγυπτο. Οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς κακομεταχειρίζονταν καὶ αὐτοὶ ὑπέφεραν πολὺ. Δὲν τοὺς ἤθελαν πιά, τοὺς μισοῦσαν, διότι φοβόντουσαν μήπως ἐνωθοῦν μετὰ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς καὶ τοὺς νικήσουν. Γιὰ νὰ λιγοστέψουν, ὁ Φαραὼ ἔδωσε διαταγή νὰ ρίχνουν ὅλα τὰ νεογέννητα ἀγόρια τῶν Ἰσραηλιτῶν στὸν Νεῖλο ποταμὸ καὶ νὰ πνίγωνται.

Μιά μητέρα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί της, τὸ ἔβαλε μέσα σ' ἓνα πανέρι, πού τὸ εἶχε ἀλείψει μετὰ πίσσα, κι ἔτσι τὸ

ἄφησε στήν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ κοντά ἄφησε καί τή μεγάλη της κόρη, γιά νά δῆ, κρυμμένη στά καλάμια, τί θά γινόταν.

Σέ λίγο ἔφτασε ἐκεῖ μέ τίς δοῦλες της ἡ κόρη τοῦ Φαραώ καί μετά ὅλα τὰ κορίτσια ἄρχισαν νά παίζουν. Ἐκεῖ πού ἔπαιζαν εἶδαν τὸ πανέρι καί, ὅταν τὸ ἀνοιξαν, εἶδαν νά τοὺς χαμογελάη ἕνα ὁμορφο ἀγόρι. Ἡ βασιλοπούλα τὸ λυπήθηκε καί ἀποφάσισε νά φροντίσει γι' αὐτό.

Τότε παρουσιάστηκε ἡ ἀδερφή τοῦ μικροῦ καί ρώτησε τή βασιλοπούλα ἂν ἤθελε νά τῆς βρῆ μία μάννα νά τὸ θηλάζει. Αὐτὴ δέχτηκε. Ἀμέσως τὸ κορίτσι ἔτρεξε, φώναξε τή μητέρα της καί ἡ βασιλοπούλα τῆς παρέδωσε τὸ παιδί νά τὸ μεγαλώσει καί μετά νά τὸ φέρη σ' αὐτήν, γιά νά τὸ μορφώσει βασιλικά. Ἡ βασιλοπούλα μάλιστα τὸ ὠνόμασε Μωυσῆ, πού ἐὰ πῆ σωσμένος ἀπὸ τὰ νερά.

Πραγματικά, ὅταν μεγάλωσε ὁ Μωυσῆς, τὸν πῆγε ἡ μητέρα του στὸ παλάτι, ὅπου μορφώθηκε σὰν βασιλόπουλο.

2. Η ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ ΒΑΤΟΣ

Ὁ Μωυσῆς ἀναγκάστηκε νά φύγη ἀπὸ τὸ παλάτι καί τὴν Αἴγυπτο καί νά πάη στή γῆ Μαδιὰμ νά ζήσει σὰν τσοπάνος, ἐπειδὴ σκότωσε ἕναν Αἰγύπτιο, πού χτύπησε ἄδικα κάποιον Ἰσραηλίτη.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού ἔβοσκε τὰ πρόβατά του, εἶδε ἕνα παράξενο πρᾶγμα: Μία βάτος ἔβγαζε φλόγες, χωρίς νά καίγεται.

Παραξενεμένος πλησίασε ὁ Μωυσῆς καί ἄκουσε μιὰ φωνή νά τοῦ λέη:

— Μὴ προχωρῆς! Βγάλε τὰ παπούτσια σου, διότι ὁ τόπος πού πατᾶς εἶναι ἱερός! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου καί ἦρθα νά σᾶς βγάλω ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καί νά σᾶς ὀδηγήσω στή γῆ Χαναάν. Νά πᾶς στὸν Φαραώ καί νά τοῦ πῆς ν' ἀφήσει ἐλεύθερο τὸν λαό μου νά φύγη.

Ὁ Μωυσῆς δίσταζε. Φοβόταν νὰ παρουσιαστῆ στὸν Φαραώ.

— Εἶμαι ἀδύνατος καὶ βραδύγλωσσος, εἶπε στὸν Θεό. Φοβοῦμαι νὰ παρουσιαστῶ μπροστά του.

Ὁ Θεὸς ὅμως τοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ τὸν παρακίνησε νὰ πάρη μαζί του τὸν ἀδερφό του Ἄαρών.

3. ΟΙ 10 ΠΛΗΓΕΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ ἀδερφός του, ὁ Ἄαρών, παρουσιάστηκαν στὸν Φαραώ καὶ τοῦ ζήτησαν ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν λαό τους νὰ φύγη.

Ὁ Φαραώ ὅμως ὄχι μόνο δὲν δέχτηκε ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν, ἀλλὰ φέρθηκε σκληρὰ στὸν Μωυσῆ.

Ἔτσι ὁ Θεός, γιὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν Φαραώ ν' ἀφήσῃ τὸν λαό Του νὰ φύγη, τιμώρησε τοὺς Αἰγυπτίους μὲ 10 τιμωρίες, πὺ λέγονται οἱ 10 πληγές τοῦ Φαραώ. Σύμφωνα μὲ τὶς 9 πρώτες:

1) Τὸ νερὸ τοῦ Νείλου ἔγινε αἷμα, τὰ ψάρια ψόφησαν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ὑπέφεραν ἀπὸ νερό.

2) Οἱ λίμνες καὶ τὰ ποτάμια γέμισαν ἀπὸ βατράχια, ποὺ ἔβγαιναν ἔξω κι ἔμπαιναν σὲ ὅλα τὰ σπίτια τῶν Αἰγυπτίων.

3) Σύννεφα ὀλόκληρα ἀπὸ σκνίπτες γέμισαν ὀλόκληρη τὴν Αἴγυπτο.

4) Πλῆθος ἀπὸ φοβερὲς μύγες ἄρχισε νὰ τοὺς τσιμπᾷ.

5) Βαρεῖα ἀρρώστια ἔπεσε στὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων καὶ αὐτὰ ψοφοῦσαν.

6) Γέμισαν τὰ σώματα τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν ζώων ἀπὸ φοβερὲς πληγές.

7) Ἔπεσε δυνατὸ χαλάζι καὶ κατέστρεψε ὅλα τὰ σπαρτά τους.

8) Γέμισε ὁ οὐρανὸς ἀπὸ ἀκρίδες, ποὺ κατέφαγαν ὅλα τὰ φυτά.

9) Ἔπεσε πυκνὸ σκοτάδι γιὰ τρεῖς ἡμέρες στὴν περιοχὴ τῶν Αἰγυπτίων, ἐνῶ στοὺς Ἰσραηλίτες ὑπῆρχε φῶς.

Παρ' ὅλες ὅμως αὐτὲς τὶς πληγὲς ποὺ ἔστειλε ὁ Θεὸς στὸν Φαραῶ, αὐτὸς ἔμενε ἀμετανόητος καὶ δὲν ἄφηνε τοὺς Αἰγυπτίους νὰ φύγουν, διότι χρειαζόταν ἐργατικά χέρια. Ἔτσι ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὴν τελευταία καὶ φοβερῶτερη πληγὴ, τὴ δεκάτη.

Σύμφωνα μὲ αὐτὴ ἄγγελος Κυρίου θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Αἰγυπτίων καὶ θὰ σκότωνε κάθε πρωτότοκο παιδὶ καὶ ζῶο. Γιὰ νὰ γλυτώσουν οἱ Ἰσραηλίτες ἔπρεπε νὰ σφάξουν ἓνα ἄρνι καὶ μὲ τὸ αἷμα του νὰ βᾶσουν τὴν πόρτα τους, γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄγγελος τὰ σπίτια καὶ νὰ μὴν πεθάνουν καὶ τὰ δικά τους παιδιὰ καὶ ζῶα.

Τὸ ἄρνι αὐτὸ ἔπρεπε, σύμφωνα μὲ ὅσα τοὺς εἶπε ὁ Μωυσῆς, νὰ τὸ φᾶνε ὀλόκληρο, χωρὶς νὰ σπᾶσουν τὰ κόκκαλά του, κι ἔπρεπε ἀκόμη νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ φύγουν, διότι ὁ Φαραῶ θὰ τοὺς ἄφηνε ἐλεύθερους.

Ξαφνικὰ μέσα στὴ νύχτα φοβερὲς καὶ σπαραχτικὲς φωνὲς ἀκούστηκαν. Ὁ ἄγγελος τιμώρησε τοὺς Αἰγυπτίους. Ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ καὶ ζῶα τους εἶχαν πεθάνει.

Τρομαγμένος ο Φαραώ κάλεσε μέσα στη νύχτα τὸν Μωυσῆ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ φύγουν αὐτὸς καὶ ὅλος ὁ λαὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ποὺ ἔφτανε τὶς ἑξακόσιες χιλιάδες ἄντρες.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ — ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Γιατί δὲν ἄφηνε ὁ Φαραώ τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν; β) Τί θὰ πῆ Μωυσῆς; γ) Γιατί ὁ Μωυσῆς ἔφυγε ἀπὸ τ' ἀνάκτορα; γ) Ποιές ἦταν οἱ δέκα πληγές ποὺ ἔστειλε ὁ Θεὸς στὸν Φαραώ; ε) Ὁ Μωυσῆς, ποὺ σώθηκε ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες παιδιὰ ποὺ πνίγηκαν μέσα στὸν Νεῖλο, συμβολίζει τὸν Χριστό, ποὺ σώθηκε ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες παιδιὰ ποὺ ἔσφαξε ὁ Ἡρώδης. στ) Τὸ ἄρνι ποὺ ἔσφαξαν οἱ Ἰσραηλίτες καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ὁποίου ἔβαψαν τὶς πόρτες καὶ σώθηκαν συμβολίζει καὶ αὐτὸ τὸν Χριστό, μὲ τὸ αἷμα τοῦ ὁποίου, δηλαδὴ μὲ τὴ θεία μετάληψι, σωζόμαστε ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.

4. Η ΔΙΑΒΑΣΙ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Μόλις δόθηκε ἡ ἄδεια, ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες ξεκίνησαν. Μία στήλη καπνοῦ τὴν ἡμέρα καὶ μία φωτεινὴ στήλη τὴ

νύχτα τούς ὠδηγοῦσαν. "Ὀλοι μαζί προχωροῦσαν γιὰ τὴ γῆ Χαναάν, τὴ γῆ τῶν πατέρων τους. Σιγὰ σιγὰ ἔφτασαν στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ κάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν.

Ξαφνικὰ εἶδαν πίσω τους νὰ ἔρχονται οἱ Αἰγύπτιοι. Ὁ Φαραὼ μετανόησε, πού ἄφησε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν κι ἔχασε τόσες χιλιάδες ἐργατικά χέρια, κι ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάσῃ.

Οἱ Ἰσραηλίτες δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν. Ἐμπρὸς βρισκόταν ἡ θάλασσα καὶ πίσω οἱ Αἰγύπτιοι. Ἄρχισαν νὰ παραπονοιοῦνται ἐναντίον τοῦ Μωυσῆ.

— Καλύτερα νὰ πεθαίναμε στὴν Αἴγυπτο παρά στὴν ἔρημο, ἔλεγαν. Δὲν ὑπῆρχαν μνήματα στὴν Αἴγυπτο καὶ ἦρθαμε νὰ ταφοῦμε στὴν ἔρημο; ρωτοῦσε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Ὁ Μωυσῆς κοίταξε τὸν λαό του, κοίταξε πίσω τοὺς Αἰγυπτίους πού ἔρχονταν, ὕψωσε τὸ χέρι του καὶ φώναξε δυνατὰ:

— Μὴ φοβᾶστε! Περιμένετε νὰ δῆτε τὴ σωτηρία πού θὰ μᾶς δώσῃ ὁ Κύριος.

Καὶ ἀμέσως, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του τὰ νερὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κι ἔγινε μεγάλο καὶ πρωτάκουστο θαῦμα! Σχίστηκαν τὰ νερὰ στὴ μέση καὶ ἀνοίχτηκε ἓνας διάδρομος μέσα στὴ θάλασσα, σὰ νὰ πάγωσαν ξαφνικὰ τὰ νερὰ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Προχώρησαν μέσα οἱ Ἰσραηλίτες καὶ πέρασαν ὅλοι ἀπέναντι, χωρὶς νὰ βραχοῦν τὰ πόδια τους. Πίσω τους ἔρχονταν οἱ Αἰγύπτιοι, πού μπῆκαν καὶ αὐτοὶ μέσα στὸ ἀνοιγμα τῆς θαλάσσης, χωρὶς νὰ σκεφτοῦν.

Τότε ὁ Μωυσῆς, μόλις εἶδε πῶς ὅλος ὁ λαός του εἶχε περάσει, σήκωσε τὸ ραβδί του καὶ τὰ νερὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ξανάκλεισαν καὶ σκέπασαν ὅλο τὸν στρατὸ τῶν Αἰγυπτίων.

Οἱ Ἰσραηλίτες, μόλις εἶδαν τὴ θεϊκὴ σωτηρία τους καὶ τοὺς ἐχθροὺς τους νὰ ἐξαφανίζονται μπροστὰ στὰ μάτια τους, ἔπεσαν γονατιστοὶ κι εὐχαρίστησαν τὸν Θεό.

“Υστερα με ἐπὶ κεφαλῆς τῆ Μαριάμ, τὴν ἀδερφή τοῦ Ἀαρὼν καὶ τοῦ Μωυσῆ, ἔστησαν χορὸ καὶ τραγούδησαν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ — ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Ἡ σωτηρία τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἡ καταστροφή τῶν Αἰγυπτίων σοῦ θυμίζου ἀλλή σωτηρία καλῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλη καταστροφή κακῶν; β) Ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα συμβολίζει τὴν κολυμβήθρα. Ὅπως ὅταν πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα, γλύτωσαν ἀπὸ τῆ σκλαβιά, ἔτσι καὶ οἱ χριστιανοὶ γλυτώνουν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὅταν βαπτίζονται.

5. Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Μετὰ τὸ πέρασμα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἄρχισε ἕνα κουραστικὸ ταξίδι μέσα στὴν ἔρημο. Ἐδῶ οἱ Ἰσραηλίτες ὑπέφεραν πολλὰ, ἀλλὰ πάντοτε ὁ Θεὸς τοὺς βοήθαγε καὶ τοὺς ἔσωζε.

Κάποτε τρεῖς ἡμέρες ἔμειναν χωρὶς νερό. Ὑστερα βρῆκαν λίγο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦταν πικρό. Ὁ Μωυσῆς μ’ ἕνα ξύλο, ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ὁ Θεός, ἔκαμε τὸ νερὸ γλυκό.

Ἐπειτα ἔφτασαν στὴν ἔρημο Σιν. Ἐκεῖ τελείωσαν οἱ τροφές τους καὶ ἄρχισαν νὰ πεινοῦν.

Παραπονιόνταν πάλι στὸν Μωυσῆ κι ἔλεγαν:

— Καλύτερα νὰ μέναμε σκλάβοι στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ θὰ χορταίναμε τούλάχιστον ψωμί.

Μόνο ὁ Μωυσῆς δὲν ἀπελπιζόταν. Πίστευε πὼς ὁ Θεός, ποὺ τοὺς βοήθησε μέχρι τώρα, θὰ ’κανε τὸ θαῦμα του καὶ πάλι. Γονάτισε καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ τοὺς βοηθήσει.

Πραγματικὰ τὴν ἄλλη μέρα εἶδαν παραξενεμένοι ὅλη τὴ γῆ νὰ εἶναι σκεπασμένη μὲ μία ἄσπρη σκόνη σὰν ἀλεύρι.

Ὁ Μωυσῆς τοὺς ἐξήγησε τὶ ἦταν ἡ σκόνη αὐτή.

— Μὲ αὐτὴ θὰ φτειάνετε ψωμί, τοὺς εἶπε. Τὴ στέλνει ὁ Θεὸς καὶ πρέπει νὰ μαζεύετε μόνο ὅση σᾶς χρειάζεται γιὰ μιὰ μέρα, διότι θὰ μᾶς στέλνη κάθε μέρα.

Τὴν τροφή αὐτὴ τὴν ὠνόμασαν «μάννα».

Κάθε βράδυ επίσης έπεφταν από τόν ούρανόν εκατομμύρια όρτύκια, πού τά έπιαναν και τά έτρωγαν. Έτσι κάθε μέρα είχαν ψωμί και κρέας. Κάθε μέρα μάζευαν καινούργιο «μάννα». «Όσοι μάζευαν παραπάνω τό 'βρισκαν τήν άλλη μέρα σκουληκιασμένο. Μόνο τήν παραμονή του Σάββατου μάζευαν για δύο μέρες, διότι τό Σάββατο δέν έπιτρεπόταν νά δουλεύουν. Αυτό δέν πάθαινε τίποτε. Ούτε σκουλήκιαζε ούτε μύριζε, διότι τό επέτρεπε ό Θεός.

Σε ανάμνησι αυτού του θαύματος διέταξε ό Μωυσής και μάζεψαν λίγο «μάννα» σε μία χρυσή στάμνα, για νά τό έχουν και νά τό δείχνουν στα παιδιά τους.

Σαράντα όλόκληρα χρόνια γύριζαν στην έρημο οι 'Ισραηλίτες. Σαράντα όλόκληρα χρόνια ό Θεός τους έστειλε τό «μάννα».

Μιά άλλη φορά τους έλειψε τό νερό και παραπονιόνταν πάλι στον Μωυσή. 'Ο Μωυσής τότε, αφού έκαμε τήν προσευχή του, χτύπησε με τό ραβδί του ένα βράχο και άμέσως άρχισε νά βγαίνει άφθονο νερό.

Κάποτε πάλι τους έκαμε έπίθεση ένας βασιλιάς, πού λεγόταν 'Αμαλήκ. 'Ο Μωυσής τότε έστειλε έναντίον του τόν 'Ιησοϋ του Ναυή. Αυτός μαζί με τόν 'Ααρών και τόν 'Ωρ ανέβηκε σ' ένα ύψωμα και ό Μωυσής ύψωσε τά χέρια του, ώστε νά σχηματίση σταυρό με τό σϋμα του. Τότε αυτοί είδαν πώς, όση ώρα ό Μωυσής κρατούσε τά χέρια του ύψωμένα, νικούσαν οι 'Ισραηλίτες και πώς, όταν τά κατέβαζε, νικούσαν οι έχθροί τους. 'Αλλά ό Μωυσής είχε γεράσει πιά και δέν μπορούσε νά κρατήσει τά χέρια του συνεχώς ύψωμένα. Έτσι ό 'Ααρών και ό 'Ωρ έσκυβαν και σήκωνε ό καθένας από ένα χέρι του Μωυσή. Με αυτό τόν τρόπο οι 'Ισραηλίτες νικούσαν συνεχώς τους έχθρούς τους και τέλος τους έξώντωσαν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ — ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ — ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

α) Τό ξύλο πού γλύκανε τό πικρό νερό συμβολίζει τόν σταυρό του Χριστού, πού ύστερα από πολλά χρόνια θά σκόρπιζε τη χαρά και τη γλύκα στις καρδιές τών ανθρώπων. β) Οι 'Ισραηλίτες έπρεπε νά μαζεύουν

μόνο για μία μέρα τροφή. Ἄλλα κι ἐμεῖς σήμερα λέμε: «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερα». γ) Τί διδάσκει σὲ μᾶς τὸ ὅτι ὁ Θεὸς ἄφηγε τὸ «μάννα» ποὺ μάζευαν τὴν Παρασκευὴ νὰ διατηρῆται καὶ τὸ Σάββατο; δ) Τί μᾶς διδάσκει ἡ νίκη ποὺ πέτυχαν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅταν ὁ Μωυσῆς εἶχε ὑψωμένα τὰ χέρια του σὲ σχῆμα σταυροῦ;

6. Ο ΜΩΥΣΗΣ ΣΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ

Ἀφοῦ προχώρησαν οἱ Ἰσραηλίτες, ἔφτασαν στὴν ἔρημο Σινᾶ καὶ στρατοπέδευσαν κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ.

Ἐκεῖ κάλεσε ὁ Θεὸς τὸν Μωυσῆ ν' ἀνέβη στὸ ὄρος, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὶς ἐντολές Του. Πρὶν ἀνεβῆ, ὁ Μωυσῆς διέταξε τὸν λαό του νὰ νηστεύῃ τρεῖς ἡμέρες καὶ νὰ καθαρισθῆ.

Τὴν τρίτη μέρα φοβερὲς βροντὲς ἄρχισαν νὰ ἀκούγωνται. Τὸ βουνὸ ὀλόκληρο ἔτρεμε. Ἀστραπὲς ἔσχιζαν τὸν οὐρανὸ καὶ φώτιζαν τὰ γύρω μέρη. Καπνὸς πυκνὸς ἔβγαине ἀπ' ὄλο τὸ βουνὸ καὶ χιλιάδες βροντερὲς σάλπιγγες σάλπιζαν δυνατὰ. Ὅλοι φοβήθηκαν καὶ ἀπομακρύνθηκαν.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμὸ ὁ Μωυσῆς, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἀνέβηκε νὰ πάρῃ τὶς ἐντολές Του.

Σαράντα ὀλόκληρες ἡμέρες ἔμεινε ἐκεῖ χωρὶς φαί καὶ νερό. Σαράντα ὀλόκληρες ἡμέρες τοῦ μιλοῦσε ὁ Θεὸς δυνατὰ, γιὰ ν' ἀκούῃ ὅλος ὁ λαός. Στὸ τέλος τοῦ ἔδωσε τὶς δέκα ἐντολές γραμμένες σὲ δύο πλάκες.

Σ' αὐτὲς τὶς σαράντα μέρες ὅμως οἱ Ἰσραηλίτες ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Ξέχασαν ἀκὸμη καὶ τὸν Μωυσῆ.

— Πέθανε, ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Δὲν πρόκειται νὰ ξανάρθη, ἔλεγε ἄλλος.

Καὶ δὲν ἔφτανε αὐτό. Ζήτησαν μὲ μεγάλη ἐπιμονὴ ἀπὸ τὸν Ἄαρὼν νὰ τοὺς φτειάσῃ

ένα χρυσό μοσχάρι, για να το προσκυνούν σαν Θεό.

— Θέλομε να βλέπουμε τόν Θεό μας, ἔλεγαν κι ἔδωσαν ὅλα τους τὰ χρυσαφικά, για να γίνη τὸ χρυσὸ μοσχάρι.

Ὁ Θεὸς ὅμως, ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, εἶδε καὶ τώρα τὴν ἀπιστία τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ εἶπε στὸν Μωυσῆ:

— Πῆγαινε κάτω, ὁ λαὸς μου παραστράτησε.

Πῆρε ὁ Μωυσῆς τὶς δύο πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολὲς καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει.

Ὅταν κόντευε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ βουνό, εἶδε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ ἔχουν στή μέση τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ νὰ τὸ προσκυνοῦν. Θύμωσε πολὺ. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ. Αὐτοί, ποὺ τόσες φορές εἶδαν πὼς ἡ σωτηρία τους ἐξαρτήθηκε ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό, νὰ προσκυνοῦν τώρα ἕνα εἶδωλο!

Καθὼς ἦταν θυμωμένος, ἔπασαν οἱ πλάκες κι ἔσπασαν.

Πῆρε ὕστερα τὸ χρυσὸ μοσχάρι καὶ τὸ ἔσπασε σὲ μικρὰ κομμάτια σαν σκόνη. Αὐτὴ τὴ σκόνη τὴν ἔριξε μέσα στὸ νερὸ νὰ τὴν πιοῦν.

7. ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ

Μαζὶ μὲ τὸν Μωυσῆ θύμωσε καὶ ὁ Θεὸς πολὺ. Ἡ ἀχαριστία τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν μεγάλη. Ἦθελε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Ὁ Μωυσῆς ὅμως προσευχόταν γονατιστὸς καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νὰ τοὺς λυπηθῇ καὶ τούτῃ τὴ φορὰ καὶ νὰ μὴν τοὺς καταστρέψῃ. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς συγχώρησε καὶ πάλι, γιατί συγχωρεῖ πάντοτε ὅσους μετανοοῦν.

Ἐπειτα ξανακάλεσε τὸν Μωυσῆ πάνω στὸ βουνό, για νὰ τοῦ δώσῃ πάλι τὶς δέκα ἐντολές.

Καὶ ὁ Μωυσῆς ὑπάκουα πάλι ξεκίνησε για τὸ βουνό, ὅπου ἔμεινε ἄλλες σαράντα μέρες, καὶ τέλος κατέβηκε κρατώντας στὰ δύο του χέρια δύο μεγάλες πλάκες, ὅπου ἦταν γραμμένες οἱ ἐξῆς δέκα ἐντολές τοῦ Θεοῦ:

1) Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεὸς σου. Ἄλλοι Θεοὶ ἐκτὸς ἀπὸ μένα δὲν ὑπάρχουν.

2) Νὰ μὴ φτειάνῃς εἶδωλα για τὸν ἑαυτὸ σου καὶ για ὅλα ὅσα ὑπάρχουν στὴ γῆ, στὸν ἀέρα καὶ στὴ θάλασσα

καὶ νὰ μὴν τὰ λατρεύης.

3) Νὰ μὴν ὀρκίζεσαι γιὰ μικροπράγματα.

4) Νὰ θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ νὰ τὴν ἀγιάζης. "Ἐξὶ μέρες νὰ ἐργάζεσαι καὶ τὴν ἑβδόμη νὰ τὴν ἀφιερώνης στὸν Θεό Σου.

5) Νὰ τιμᾶς τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου, γιὰ νὰ ζήσης πολλὰ χρόνια καὶ νὰ εὐτυχήσης.

5) Νὰ μὴν προσβάλλης τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.

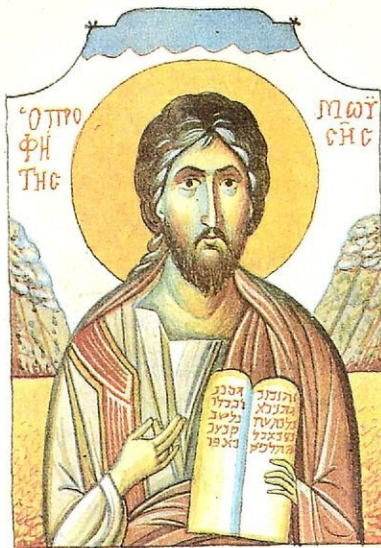
7) Νὰ μὴν κλέβης.

8) Νὰ μὴ σκοτώνης.

9) Νὰ μὴν ψευδομαρτυρήσης κατὰ τοῦ πλησίον σου.

10) Νὰ μὴν ἐπιθυμῆς καὶ ζηλεύης ὅσα ἀνήκουν στὸν πλησίον σου.

Τὶς πλάκες μὲ τὶς δέκα ἐντολές τὶς ἔβαλαν στὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης, ποὺ ἦταν ἓνα πολύτιμο ξύλινο κιβώτιο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ – ΑΣΚΗΣΕΙΣ – ΕΡΓΑΣΙΕΣ

α) Μάθε τὶς δέκα ἐντολές ἀπ' ἔξω. β) Γράψε καθαρά σὲ δύο χαρτόνια, ποὺ νὰ θυμίζουν τὶς δύο πλάκες, τὶς δέκα ἐντολές. γ) Ποιές ἐντολές μιλοῦν γιὰ καθήκοντα πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ποιές γιὰ καθήκοντα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους; δ) Γράψε ἕκθεσι μὲ θέμα «Πῶς θὰ ἐφαρμόσω τὴν πέμπτη ἐντολή».

8. ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗ ΧΑΝΑΑΝ

Στὴν περιοχὴ τοῦ Σινᾶ ἔμειναν ἀρκετὸ καιρὸ οἱ Ἰσραηλίτες. "Ὑστερα ξεκίνησαν γιὰ τὴ γῆ Χαναάν, τὴ γῆ τῶν πατέρων τους. "Ὅταν πλησίασαν, ἔστειλε ὁ Μωυσῆς κατασκόπους νὰ δοῦν καὶ νὰ ἐξετάσουν τὸ μέρος καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Ξεκίνησαν δώδεκα διαλεκτά παλληκάρια. Μαζί τους ήταν και ο Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ με τὸν Χάλεβ.

Σαράντα ὀλόκληρες ἡμέρες καὶ νύχτες ἐξέταζαν τὸ κάθε τί.

Τέλος γύρισαν. Εἶχαν δεῖ τὴ γῆ Χαναάν, τὴ «γῆ πού ρέει μέλι καὶ γάλα», ὅπως ἔλεγαν. Μίλησαν με θαυμασμό γιὰ τὸν τόπο.

— Εἶναι ὠραία ἡ χώρα καὶ πολὺ πλούσια, εἶπαν. Ἔφεραν μάλιστα μαζί τους καὶ διάφορους τεράστιους καρπούς, ὅπως ἓνα μεγάλο σταφύλι πού τὸ κουβαλοῦσαν δύο ἄνθρωποι.

Ἔφεραν ὅμως καὶ μερικές δυσάρεστες πληροφορίες.

— Τὴ χώρα αὐτὴ τὴν κατοικοῦν τεράστιοι ἄνθρωποι, εἶπαν. Ἐμεῖς εἴμαστε τίποτε μπροστά τους. Πανύψηλα τείχη κλείνουν γύρω τὶς πόλεις κι ἔχουν φρούρια ἄπαρτα. Εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς νικήσωμε καὶ νὰ πάρωμε τὶς πόλεις τους.

Μόνο ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ ὁ Χάλεβ εἶχαν διαφορετικὴ γνώμη.

— Ὅχι, φώναξαν, θὰ τοὺς νικήσωμε.

Κανεῖς ὅμως δὲν τοὺς πίστευε. Ὅλοι νόμιζαν πὼς ἦταν χαμένοι, πὼς θὰ καταστρέφονταν. Ἐκλαιγαν, θρηνοῦσαν,

παραπονιόνταν. Ζητούσαν να γυρίσουν πίσω στην Αίγυπτο. Μερικοί μάλιστα έκαναν συνεννοήσεις, για να βγάλουν άλλον άρχηγό, που θα τους ώδηγούσε πάλι στην Αίγυπτο. Μάταια άγωνίζονταν ο Ίησούς του Ναυή και ο Χάλεβ να τους κάνουν ν' αλλάξουν γνώμη.

Ο λαός αυτός, που τόσες φορές είδε όλοφάνερη τή βοήθεια του Θεού, έδειχνε τόση άπιστία και άχαριστία.

Ο Θεός άποφάσισε τότε να τους καταστρέψει έντελώς. Άλλά ή θερμή προσευχή του Μωυσή και πάλι τους έσωσε. Και ο Θεός άποφάσισε, άντι να τους καταστρέψει, να μήν έπιτρέψει σε κανένα άπό τους μεγάλους στην ήλικία, έκτός άπό τον Ίησού του Ναυή και τον Χάλεβ, να δή τή γή Χαναάν.

—“Όλοι θα πεθάνουν στην έρημο, είπε. Σαράντα χρόνια θα γυρίζουν, χωρίς να μπορούν να μπούν στη γή τών πατέρων τους.

Πραγματικά, ένω είχαν φτάσει έξω άπό τή γή Χαναάν, δέν κατώρθωσαν να μπούν μέσα. Σαράντα όλόκληρα χρόνια τριγύριζαν στην έρημο και βασανίζονταν για να διορθοθούν και να πιστέψουν στη δύναμι του Θεού, που μπορεί να κάνει τά πάντα.

Στά σαράντα αυτά χρόνια πολλές φορές ο Θεός έκαμε θαύματα και τους έσωσε άπό διάφορους κινδύνους.

Κάποτε γέμισε ο τόπος άπό φοβερά και φαρμακερά φίδια, που δάγκωναν τους ανθρώπους και πέθαιναν. Τότε ο Μωυσής, σύμφωνα με διαταγή του Θεού, ύψωσε ένα στύλο, τον έστησε όρθιο κι έβαλε πάνω του ένα μεγάλο χάλκινο φίδι. “Όποιος δαγκωνόταν άπό φίδι γύριζε και κοίταζε τó χάλκινο φίδι και άμέσως γινόταν καλά.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ — ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Ήταν δίκαιη ή άπόφασι του Θεού να τιμωρήσει τους Ίσραηλίτες έπειτα άπό τόση άπιστία που έδειξαν; β) Τί έπρεπε να πούν, όταν άκουσαν ότι ήταν δύσκολο να νικήσουν τους ανθρώπους που έμεναν στη γή Χαναάν; γ) Τό χάλκινο φίδι πάνω στον στύλο φανέρωνε τόν Χριστό, που ύστερα άπό πολλά χρόνια σταυρώθηκε, για να σώσει τόν κόσμο άπό τήν άμαρτία.

9. ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Πέρασαν τὰ σαράντα χρόνια στὴν ἔρημο. "Όλοι οἱ μεγάλοι εἶχαν πεθάνει ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τὸν Χάλεβ καὶ τὸν γέρο πιά Μωυσῆ.

Ἄλλα καὶ ὁ Μωυσῆς κατὰλαβε ὅτι θὰ πεθάνη, πρὶν δῆ τῆ γῆ τῶν πατέρων του, «τῆ γῆ ποὺ ρέει μέλι καὶ γάλα».

Μιά ζωὴ ὀλόκληρη εἶχε περάσει μὲ ἀγῶνες καὶ κακουχίες, μὲ προσευχὲς καὶ νηστεῖες, γιὰ νὰ φτάσῃ σ' αὐτὴ τῆ θαυμασία γῆ. Καὶ τώρα, τώρα ποὺ ἔφτασε τόσο πολὺ κοντὰ της, ἔπρεπε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ πάντα, χωρὶς νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του σ' αὐτή.

Ἔτσι πρόσταζε ὁ καλὸς Θεός. Καὶ ὁ Μωυσῆς, ὁ Μωυσῆς ποὺ ἔμαθε πάντα νὰ ὑπακούη στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, δέχτηκε καὶ τώρα ὑπάκουα ὅ,τι πρόσταζε ὁ Κύριος.

Συγκέντρωσε γιὰ τελευταία φορὰ τὸν λαό του κι ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες. Ὄρισε ὡς διάδοχό του καὶ ἀρχηγὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια εὐλόγησε τὸν λαό του. "Όλοι ἔκλαιγαν καὶ ἄκουγαν

σιωπηλά τις τελευταίες συμβουλές του μεγάλου ἀρχηγού.

— Νὰ εἶστε ἀγαπημένοι, τοὺς ἔλεγε. Πάντοτε ν' ἀκολουθῆτε τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς εὐλογῆ καὶ θὰ σᾶς ἀξιῶσῃ νὰ κληρονομήσετε τὴ γῆ τῶν πατέρων σας.

Ἐπειτα συνέθεσε καὶ δίδαξε στὸν λαὸ του ἕνα ὑπέροχο ὕμνο. Μετὰ ἀνέβηκε πάνω στὸ βουνὸ Ναβαῦ, ἀπ' ὅπου τοῦ ἔδειξε ὁ Θεὸς ὅλη τὴν ἀπέραντη καὶ πλούσια χώρα, ποὺ θὰ ἔδινε, γιὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ ἀγαπητὸς λαὸς Του.

Καὶ τὰ μάτια τοῦ Μωυσῆ, τὰ μάτια ποὺ γέρασαν μέσα στὴν ἔρημο, δάκρυσαν. Δάκρυσαν, καθὼς ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ τὴ γῆ ποὺ τοὺς ἔταξε ὁ Θεός, γιὰ νὰ κατοικήσουν. Καταπράσινοι λόφοι, ποτάμια μὲ γάργαρα νερά, ἀπέραντοι κάμποι, πλούσιες πεδιάδες περίμεναν νὰ ὑποδεχτοῦν τὸν ἐκλεκτὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Σὲ λίγο θὰ πέθαινε. Καταλάβαινε πῶς ὁ θάνατός του πλησίαζε καὶ κοίταζε ἀχόρταγα. Κοίταζε νὰ χορτάσῃ τὸ μάτι του ἀπὸ τὴν ὁμορφιά. Πόσα δὲν σκεφτόταν τώρα! Πόσα θαύματα δὲν εἶδε μὲ τὰ μάτια του! Πόσες φορές δὲν μίλησε μὲ τὸν Θεό Του! Θυμήθηκε γιὰ λίγο ὅλη του τὴ ζωὴ. Τὴ ζωὴ στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ, τὴ φλεγόμενη βάτο, τὶς πληγὲς τοῦ Φαραώ, τὸ σχίσιμο τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τὸν βράχο ποὺ ἔβγαλε νερό, τὸ φίδι πάνω στὸν στῦλο ποὺ ἔσωζε τοὺς δαγκωμένους!

Ἔτσι, χωρὶς νὰ καταλάβῃ, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ πέθανε ὁ μέγας ἀρχηγὸς καὶ προφήτης.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔκλαψαν καὶ πένθησαν τὸν ἀρχηγὸ τους τριάντα ὀλόκληρες ἡμέρες.

ὙΜΝΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ

Ὁ Μωυσῆς, πρὶν πεθάνῃ, ἔκαμε τὸν παρακάτω ὕμνο:
«Θέλω νὰ ψάλω. Οὐρανέ, ἔλα κοντὰ ν' ἀκούσης,
καὶ γῆ, γονάτισε καὶ σὺ τὰ λόγια μου νὰ μάθης.
Θά 'ναι βροχὴ, νερό, δροσιὰ ἐπάνω στὰ λουλούδια,
γιατὶ θὰ ψάλω τοῦ Θεοῦ τ' ὄνομα τὸ μεγάλο!
Ὅπως σκεπάζει ὁ ἀετὸς τὰ ἀετόπουλά του,
ἐφύλαξέ μας ὁ Θεὸς στὴν Αἴγυπτο κεῖ κάτω.

Κι ὅπως τ' ἀρπάζει στὰ φτερά, τὸν κίνδυνο νὰ φύγουν,
μᾶς ἔφερε ἀπ' τὸν Φαραῶ στή γῆ τὴν πατρική μας.
Εἶν' ὁ Θεός μας φοβερός, βράχος σκληρός, μεγάλος
κι ἔξω ἀπ' αὐτὸν δὲν βρίσκεται θεὸς κανένας ἄλλος».

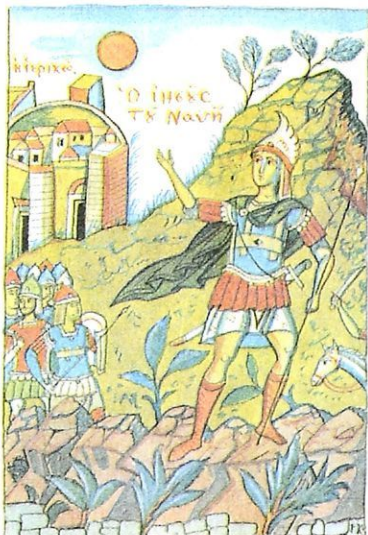
10. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μωυσῆ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ νέος ἀρχηγὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, διέταξε τὸν λαό του νὰ ἐτοιμαστῆ γιὰ τὸ πέρασμα τοῦ Ἰορδάνη, πέρα ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἦταν ἡ γῆ Χαναάν, ἡ γῆ τῶν πατέρων τους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ.

Ἐποὺ νήστεψαν καὶ καθαρίστηκαν, οἱ ἱερεῖς πῆραν στὰ χέρια τους τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ προχώρησαν μέσα στὸ ποτάμι. Καὶ νὰ πάλι ἄλλο μεγάλο θαῦμα! Τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ σχίστηκαν στή μέση καὶ φάνηκε ἡ ξηρὰ, ἀπὸ τὴν ὁποῖα πέρασαν ἀπέναντι.

Ἐπειτα στρατοπέδευαν στὰ Γάλγαλα. Ἀπέναντί τους ἦταν ἡ Ἰεριχώ, μιὰ μεγάλη πόλι, ποὺ τὴν προστάτευαν πανύψηλα τείχη. Αὐτὸ ὅμως δὲν φόβισε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Εἶχε τὴν πίστι του στὸν Θεό. Πάλι θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα Του.

Διέταξε νὰ τὴν πολιορκήσουν. Ἐξί μέρες συνεχῶς τριγύριζαν τὴν πόλι. Μπροστὰ πῆγαιναν οἱ πολεμισταί, πίσω ἑπτὰ ἱερεῖς μὲ σάλπιγγες, πιὸ πίσω οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ πιὸ πίσω ἄλλοι ἱερεῖς μὲ σάλπιγγες. Στὸ τέλος ἀκολουθοῦσε ὁ λαὸς ὁλόκληρος.

Τὴν ἑβδομὴ μέρα, ἀφοῦ εἶχαν γυρίσει γύρω ἀπὸ τὴν πόλι ἕξι φορές, φώναξαν ὅλοι μαζί, λαὸς καὶ σαλπικταί, κατὰ τὸν ἑβδομο γύρο καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ πανύψηλα τείχη τῆς Ἱεριχῶς γκρεμίστηκαν. Ἔτσι κυριεύτηκε ἡ Ἱεριχῶ.

Οἱ βασιλεῖς τῶν γύρω περιοχῶν συγκεντρώθηκαν, γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἰσραηλίτες, κοντὰ στὴν πόλι Γαβαὼν καὶ στὸ φαράγγι τῆς Αἰλών.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ὤρμησε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ τοὺς σκόρπισε. Κόντευε ὁμως νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἐχθροὶ δὲν εἶχαν νικηθῆ ἔντελῶς. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τότε τὸν Θεὸ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἡμέρα καὶ εἶπε δυνατὰ:

«Στήτῳ ἥλιος κατὰ Γαβαὼν καὶ ἡ Σελήνη κατὰ φάραγγα Αἰλών», δηλαδὴ νὰ σταθῆ ὁ ἥλιος πάνω ἀπὸ τὴ Γαβαὼν καὶ τὸ φεγγάρι πάνω ἀπὸ τὸ φαράγγι τῆς Αἰλών.

Καὶ τὸ πρωτάκουστο θαῦμα ἔγινε. Ὁ ἥλιος στάθηκε δύο ὀλόκληρες ἡμέρες, χωρὶς νὰ βασιλέψῃ, καὶ οἱ Ἰσραηλίτες νίκησαν ἔντελῶς τοὺς ἐχθροὺς καὶ κυρίεψαν ὅλη τὴ «Γῆ τῆς ἐπαγγελίας», ὅπως ὠνόμαζαν τὴ Χαναάν.

Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μοίρασε τὴ Χαναάν στὶς διάφορες φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ. Μόνο ἡ φυλὴ τοῦ Λευὶ δὲν πῆρε μερίδιο χωριστὸ ἀλλὰ 48 πόλεις σκορπισμένες σ' ὅλη τὴ Χαναάν, διότι ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λευὶ ἐκλέγονταν ὅλοι οἱ ἱερεῖς, ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται κοντὰ στὸν λαό.

Τέλος ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ἀφοῦ ἔδωσε καὶ αὐτὸς τὶς τελευταῖες του συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες στὸν λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, πέθανε σὲ ἡλικία ἑκατὸν δέκα ἐτῶν καὶ θάφτηκε μὲ πολλὰς τιμὰς ἐπάνω στὸ ὄρος Ἐφραΐμ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Τί σοῦ θυμίζει τὸ πέρασμα τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ; β) Μήπως ἔχεις ἀκούσει ἄλλη φορὰ πὼς σταμάτησαν τὰ νερά τοῦ Ἰορδάνη ἢ πὼς γύρισαν πρὸς τὰ πίσω;

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙ Δ' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

α) Δείξε στὸν χάρτη ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες, ἀναφέροντας τὰ σπουδαιότερα γεγονότα πού ἔγιναν ἐκεῖ. β) Μέτρησε πόσα θαύματα ἔγιναν στὴν πορεία τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴ Χαναάν. γ) Προσπάθησε νὰ βρῆς μέσα στὸ τέταρτο κεφάλαιο πόσες καὶ ποιές διάφορα πράγματα συμβολίζουν τὸν Χριστό, τὸν σταυρὸ κλπ. δ) Φτειάσε τὸν χάρτη τῆς πορείας τῶν Ἰσραηλιτῶν ἢ τὸν χάρτη τῆς διανομῆς τῆς γῆς Χαναάν). ε) Ἐπανάλαβε τίς δέκα ἐντολές.

Οἱ Ἰσραηλίτες πολλές φορές ξεχνοῦσαν τὸν Θεὸ τὸν ἀληθινὸ καὶ λάτρευαν ἄλλους ψεύτικους. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν, ἐπέτρεπε σὲ ξένους λαοὺς νὰ νικοῦν τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ νὰ τοὺς αἰχμαλωτίζουν. Συχνὰ τότε μετανουῦσαν καὶ ὁ Θεός, γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ, παρουσίαζε ἕναν πιστὸ ἥρωα, ὁ ὁποῖος κατῶρθωνε νὰ νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς, νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ σώσῃ τοὺς συμπατριῶτες του.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι λέγονταν Κριταί, διότι ἔκριναν τοὺς Ἰσραηλίτες. Κυβέρνησαν τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ μετὰ τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ γιὰ τριακόσια περίπου χρόνια καὶ οἱ σπουδαιότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμφών, ὁ Ἥλι καὶ ὁ Σαμουὴλ.

1. Ο ΓΕΔΕΩΝ

Ἐφτὰ χρόνια οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν σκλαβωμένοι στοὺς Μαδιανίτες. Ὑπέφεραν πολὺ καὶ κρύβονταν στὶς σπηλιές καὶ στὰ βουνά, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τους.

Κατάλαβαν τότε ὅτι ἀμάρτησαν καὶ μετανόησαν εἰλικρινά.

Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ, διάλεξε τότε ἕναν πιστὸ καὶ καλὸν ἄνθρωπο, τὸν Γεδεών, ποὺ ἦταν ἕνα χωριατόπουλο.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὸν Γεδεών, τὴ στιγμὴ ποὺ θυσίαζε, ἕνας ξένος καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσὺ θὰ σώσῃς τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Ἐπειτα, γιὰ νὰ πιστέψῃ, ἀκούμπησε ὁ ξένος τὴν ἄκρη τοῦ ραβδιοῦ του πάνω στὸ σφαχτό, ποὺ ἐτοίμαζε γιὰ θυ-

σία ὁ Γεδεών, καὶ ἀμέσως ἀναψε φωτιά, πού ἔκαψε ὄχι μόνο τὸ σφαχτὸ καὶ τὰ ξύλα ἀλλὰ καὶ τὶς πέτρες καὶ τὸ χῶμα ἀκόμα.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ὁ Γεδεών κατάλαβε ὅτι ὁ ξένος ἦταν ἄγγελος Κυρίου καί, χωρὶς νὰ φοβηθῆ καθόλου, πῆγε τὸ βράδυ καὶ γκρέμισε τὸν βωμὸ τοῦ ψεύτικου θεοῦ Βάαλ, πού εἶχαν χτίσει οἱ Ἰσραηλίτες, γιὰ νὰ τὸν λατρεύουν, κι ἔχτισε ἄλλον βωμὸ, ἀφιερωμένο στὸν δικό τους ἀληθινὸ Θεό, ὅπου θυσίασε.

Ἔστερα μάζεψε τριακόσια παλληκάρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ καθένα κρατοῦσε μία στάμνα καὶ μία λαμπάδα, καὶ κύκλωσε τοὺς ἐχθρούς. Ἐπειτα ἀναψαν τὶς λαμπάδες κι ἔσπασαν τόσο ἀπότομα τὶς στάμνες, πού οἱ ἐχθροὶ ζύπνησαν ξαφνιασμένοι. Εἶδαν τὶς ἀναμμένες λαμπάδες γύρω τους καί, καθὼς ἦταν μισοκοιμισμένοι, νόμισαν ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἦταν χιλιάδες κι ἔφυγαν τρομαγμένοι. Ἀπὸ πίσω τοὺς κυνηγοῦσε ὁ Γεδεών μὲ τὰ παλληκάρια του, ὥσπου τοὺς κατέστρεψε ἐντελῶς. Οἱ ἐχθροὶ ἔφυγαν στὴ χώρα τους καὶ οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν ἐλεύθεροι.

Γιὰ σαράντα χρόνια κατόπιν δὲν τολμοῦσαν οἱ Μαδιανίτες νὰ ἐπιτεθοῦν στοὺς Ἰσραηλίτες, πού ἠσύχαζαν καὶ λάτρευαν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

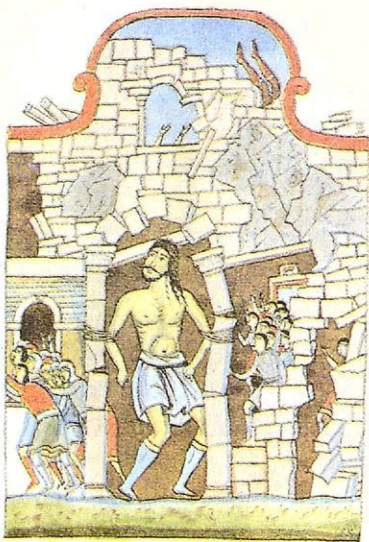
2. Ο ΣΑΜΨΩΝ

Ἔστερα ἀπὸ χρόνια οἱ Ἰσραηλίτες λησμόνησαν καὶ πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεό καὶ ὁ Θεός, γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ἐπέστρεψε νὰ νικηθοῦν καὶ νὰ σκλαβωθοῦν στοὺς Φιλισταίους.

Ὅταν ἀργότερα μετανόησαν, τοὺς ἔστειλε ὁ Θεός τὸν

Σαμφών, έναν πολύ δυνατό άντρα, για να τους ελευθερώσει. Ο Σαμφών χρωστούσε τη δύναμή του στα μακριά του μαλλιά, τα όποια από μικρός διατηρούσε, διότι ήταν άφωσιωμένος στον Θεό.

Κάποτε σκότωσε μόνος του ένα λιοντάρι. Μιά άλλη φορά έπιασε τριακόσιες αλεπούδες. Τis έδεσε δύο δύο και στις ουρές τους έδεσε άναμμένες λαμπάδες. Έπειτα τis άφησε και σκορπίστηκαν μέσα στα σπαρτά των Φιλισταίων και τa έκασαν όλα. Φόβος και τρόμος έπιανε

τους Φιλισταίους στο άκουσμα του όνόματος του Σαμφών. Κανένας δέν μπορούσε να τa βάλη μαζί του, διότι είχε κοντά του τον Θεό, που τον βοηθούσε πάντοτε.

Κάποτε όμως ο Σαμφών άμάρτησε, διότι έπιασε φιλιές με μία γυναίκα των Φιλισταίων, τή Δαλιδά. Αυτή τον ξεγέλασε και τής φανέρωσε τo μυστικό τής δυνάμεως του.

— Στα μαλλιά μου, τής είπε, είναι ή δύναμή μου. Άν κοπούν αυτά, δέν έχω καθόλου δύναμι. Είμαι σαν μικρό παιδί.

Τότε, μόλις ο Σαμφών κοιμήθηκε, ή Δαλιδά είπε σε κάποιον και του έκοψε τa μαλλιά. Άστερα φώναξε τους Φιλισταίους κι εύκολα, χωρίς καμμία αντίστασι, τον έπιασαν, τον έδεσαν με αλυσίδες και τον έριξαν στή φυλακή. Έκει τον κορόιδευαν, τον χτυπούσαν και στο τέλος τον τύφλωσαν.

Στή φυλακή ο Σαμφών έκλαιγε για τo κατάντημά του. Μετανόησε για τo άμάρτημά του και ζητούσε συγχώρησι από τον Θεό. Ο Θεός τον συγχώρησε κι έτσι σιγά σιγά άρχισαν να μεγαλώνουν τa μαλλιά και ή δύναμή του μαζί.

Κάποια μέρα, που οι Φιλισταίoi είχαν γιορτή, έφεραν και τον Σαμφών δεμένο και τον έβαλαν ανάμεσα σε δύο

κολόνες, για να τούς διασκεδάζη. Έκει σε μιὰ στιγμή ἀγκάλιασε τὶς δύο κολόνες καὶ τὶς τράβηξε μὲ μεγάλη δύναμι πρὸς τὸ μέρος του. Οἱ κολόνες γκρεμίστηκαν καὶ μαζί μ' αὐτὲς καὶ ὁ ναός. Κάτω ἀπ' αὐτὸν σκοτώθηκαν πάρα πολλοὶ ἔχθροί.

3. Ο ΗΛΙ

Πέρασαν χρόνια πολλά. Οἱ Ἰσραηλίτες καὶ πάλι εἶχαν ξεχάσει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρευαν τὰ εἰδωλα. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τούς συνετίση, ἐπέτρεψε καὶ πάλι νὰ σκλαβωθοῦν στοὺς Φιλισταίους. Κριτῆς μεγάλος καὶ ἄξιος νὰ σώση τὸ Ἰσραὴλ δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἐκρινε τοὺς Ἰσραηλίτες ὁ ἀρχιερέας Ἡλί, ποὺ ἦταν γέρος καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ ὀδηγήσῃ τὸν λαὸ του στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καὶ τὰ δύο παιδιὰ τοῦ Ἡλί, ὁ Ὀφνὶ καὶ ὁ Φινεές, ζοῦσαν ἀμαρτωλὴ ζωὴ κι ἔκλεβαν ἀπὸ τὸν λαό.

Σὲ μιὰ μάχη μεταξύ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ τῶν Φιλισταίων σκοτώθηκαν τέσσερες χιλιάδες Ἰσραηλίτες. Οἱ ὑπόλοιποι, γιὰ νὰ νικήσουν, ἀποφάσισαν νὰ φέρουν τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Δὲν κατάφεραν ὅμως καὶ πάλι νὰ νικήσουν, διότι δὲν ἦταν μαζί τους ὁ Θεός, ἐπειδὴ ζοῦσαν ζωὴ ἀμαρτωλῆ. Νικήθηκαν καὶ πάλι. Σκοτώθηκαν μάλιστα καὶ τὰ

δύο παιδιά τοῦ Ἡλὶ καὶ ἄλλες τριάντα δύο χιλιάδες Ἰσραηλίτες. Καὶ τὸ χειρότερο, ἡ κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν.

4. Ο ΣΑΜΟΥΗΛ

Στὰ χρόνια τοῦ ἀρχιερέα Ἡλὶ ζοῦσε ἓνα ἀντρόγυνο ποὺ δὲν εἶχε παιδιά, ὁ Ἐλκανὰ καὶ ἡ Ἄννα. Μέρα καὶ νύχτα παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδάκι.

Ὁ Θεὸς πραγματικὰ ἄκουσε τὶς προσευχὲς τοὺς καὶ τοὺς χάρισε ἓνα παιδάκι, ποὺ τὸ ὠνόμασαν Σαμουήλ. Τὸν Σαμουήλ, ὅταν μεγάλωσε, τὸν ἔστειλε ἡ μητέρα του νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Θεὸ κοντὰ στὸν ἀρχιερέα Ἡλὶ καὶ στὰ δύο παιδιά του.

Ὁ Σαμουήλ ἦταν εὐσεβὴς καὶ πιστὸς. Ἔβλεπε τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ ποὺ ἔκαναν τὰ δύο παιδιά τοῦ Ἡλὶ, ἀλλὰ δὲν ἀκολουθοῦσε τὸ παράδειγμά τους. Ἀκολουθοῦσε τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ πάντα.

Κάποιο βράδυ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τὸν καλῆ μὲ τ' ὄνομά του. Ὁ Σαμουήλ νόμισε ὅτι τὸν φώναξε ὁ Ἡλὶ καὶ πῆγε σ' αὐτόν.

— Δὲν σὲ φώναξα, τοῦ εἶπε ὁ Ἡλὶ, πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς.

Ἡ φωνὴ ὅμως ἀκούστηκε καὶ δεῦτερη καὶ τρίτη φορὰ.

Κάθε φορά ὁ Σαμουήλ πήγαινε στὸν Ἡλί, γιατί νόμιζε ὅτι τὸν φώναζε. Τότε ὁ Ἡλί κατάλαβε ὅτι ἦταν φωνή Θεοῦ αὐτῆ πού φώναζε τὸν Σαμουήλ καὶ εἶπε σ' αὐτὸν τί νὰ κάμη.

Ἔτσι, ὅταν ξανακούστηκε ἡ φωνή, ὁ Σαμουήλ ἀπάντησε:
—Μίλησε, Κύριε, ὁ δοῦλος Σου ἀκούει.

Καὶ τότε ἀκούστηκε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ πού τοῦ ἔλεγε ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νὰ γίνουν. Τοῦ φανέρωσε ὅτι θὰ νικηθοῦν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅτι θὰ σκοτωθοῦν τὰ δύο παιδιά τοῦ Ἡλί, ὅτι θὰ τοὺς πάρουν τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ὅτι θὰ πεθάνη καὶ ὁ Ἡλί.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἡλί ἔγινε Κριτῆς τοῦ Ἰσραὴλ ὁ Σαμουήλ, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ σοφὰ του λόγια ἔφερε πάλι στὸν σωστὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ τοὺς Ἰσραηλίτες, πού νίκησαν τοὺς Φιλισταίους καὶ ἐλευθέρωσαν τὶς πόλεις τους. Πῆραν ἀκόμη πίσω τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Ὅταν γέρασε ὁ Σαμουήλ, ἔβαλε γιὰ Κριτὰς τὰ δύο του παιδιά, τὸν Ἰωήλ καὶ τὸν Ἀβιά. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ πατέρα τους. Δὲν ἦταν καλοὶ ἱερεῖς.

Οἱ Ἰσραηλίτες τότε μαζεύτηκαν ἐμπρὸς στὸν Σαμουήλ καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς διορίσῃ κάποιον, γιὰ νὰ βασιλέψῃ σ' αὐτούς, ὅπως σ' ὅλα τὰ ἔθνη. Ὁ Σαμουήλ, ὕστερα ἀπὸ προσευχή, ὤρισε βασιλιά τὸν Σαούλ. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Σαμουήλ πέθανε.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙ Ε' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

α) Πῶς ἔδειξε ὁ Θεὸς στὸν Γεδεὼν ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες; β) Γιατί νικοῦσε ὁ Σαμφὼν τοὺς ἐχθρούς του; γ) Ποῦ χρωστοῦσε τὴ δύναμί του; δ) Τί φανέρωναν τὰ μακριὰ του μαλλιά; ε) Γιατί, ὅταν ἦταν Κριτῆς ὁ Ἡλί, οἱ Ἰσραηλίτες νικῆθηκαν, ἀν καὶ εἶχαν μαζί τους τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης; στ) Τί ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁ Ἐλκανὰ καὶ ἡ Ἄννα; ζ) Θυμᾶσαι ἄλλα ἀντρόγυνα, πού ἀπόχτησαν παιδιά ὕστερα ἀπὸ προσευχή; η) Ὁ Σαμουήλ, ὅταν ἦταν μικρός, εἶχε παρέα τὰ κακὰ παιδιά τοῦ Ἡλί καὶ ὅμως δὲν παρασύρθηκε στὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ πού ἔκαναν αὐτά. Τί δίδαγμα βγάζεις ἀπ' αὐτὸ γιὰ τὴ ζωὴ σου; θ) Τί ἦταν οἱ Κριταὶ καὶ ποιούς γνωρίζεις; ι) Πόσα χρόνια κυβερνοῦσαν τοὺς Ἰσραηλίτες οἱ Κριταί;

Κάποτε, στα χρόνια τῶν Κριτῶν, ἔπασε μεγάλη πείνα στὴ Χαναάν. Ἔτσι ὁ Ἐλιμέλεχ μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Νωεμὶν καὶ τὰ δυὸ τους παιδιὰ, γιὰ νὰ ζήσουν, πῆγαν στὴ χώρα τῶν Μωαβιτῶν.

Ἐκεῖ τὰ δυὸ τους παιδιὰ παντρεύτηκαν μὲ δυὸ καλὰ κορίτσια τοῦ τόπου, τὴν Ὁρφὰ καὶ τὴ Ρούθ, καὶ ζοῦσαν χαρούμενα.

Ἀργότερα ὁμως ἦρθε ἡ δυστυχία. Πέθανε ὁ Ἐλιμέλεχ καὶ λίγο ἀργότερα πέθαναν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς Νωεμὶν.

Μόνη κι ἔρημη ἡ χήρα Νωεμὶν ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα της. Ἔτσι μὲ τὶς δυὸ της νύφες πῆρε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς γιὰ τὴ Βηθλεέμ.

Στὸν δρόμο παρακαλοῦσε τὶς νύφες της νὰ γυρίσουν πίσω στοὺς δικούς τους. Ἡ Ὁρφὰ, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις, γύρισε. Ἡ Ρούθ ὁμως ἀρνήθηκε νὰ γυρίσῃ πίσω.

—Ὅπου πᾶς ἐσὺ θὰ ἔρθω κι ἐγώ, ἔλεγε. Ἡ πατρίδα σου θὰ γίνῃ καὶ πατρίδα μου καὶ ὁ λαὸς σου λαὸς μου. Ἡ δικὴ σου θρησκεία θὰ γίνῃ καὶ δικὴ μου.

Ἔτσι μόνες οἱ δυὸ γυναῖκες γύρισαν στὴ Βηθλεέμ. Γιὰ νὰ ζήσουν, ἡ Ρούθ ἀναγκάστηκε νὰ πηγαίνει στὰ χωράφια καὶ νὰ μαζεύῃ στάχυα.

Ἐκεῖ τὴν εἶδε ὁ Βούζ, ἓνας πολὺ πλούσιος κτηματίας, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἔμαθε ποιά ἦταν, τὴν παντρεύτηκε κι ἔτσι ἡ Ρούθ ἔζησε εὐτυχισμένη. Ἀργότερα ἀπόχτησε ἓνα ἀγόρι, τὸν Ὁβήδ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο κατάγεται ὁ Χριστός.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Τί θαυμάζουμε στὴ Ρούθ; β) Γιατί ἀξίωσε ὁ Θεὸς τὴ Ρούθ νὰ γίνῃ πρόγονος τοῦ Χριστοῦ; γ) Ἀπὸ ποῦ ἦταν ἡ Ρούθ;

1. Ο ΣΑΟΥΛ

Ἄφοῦ ὁ Σαοῦλ ἔγινε βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ, νίκησε πολλοὺς ἐχθροὺς κι ἔκαμε τὸ κράτος του μεγάλο καὶ ἰσχυρό. Ὁ Σαοῦλ ἦταν βασιλιάς εὐσεβῆς καὶ πάντοτε ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἄλλαξε. Ἀπὸ εὐσεβῆς ἔγινε ἀσεβῆς καὶ ἀπὸ ταπεινὸς περήφανος. Κάποτε θυσιάσε μόνος του, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸν Σαμουὴλ ποὺ ἦταν ἱερέας.

Ἔτσι ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ κάμῃ ἄλλον βασιλιά τῶν Ἰσραήλ. Ὁ Σαμουὴλ, σύμφωνα μὲ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ὤρισε βασιλιά τὸν πιὸ μικρὸ γιὸ τοῦ Ἰεσσαί, τὸν Δαυίδ, ποὺ ἦταν βοσκός.

Ὁ Σαοῦλ ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ γίνεται ἀνήσυχος. Ἡ γαλήνη ἔφυγε ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ ἦρθε ὁ φόβος ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν του. Πουθενὰ δὲν ἔβρισκε τὴ χαρὰ ποὺ νοιώθουν ὅσοι ζοῦν κοντὰ στὸν Θεό.

Γιὰ νὰ διασκεδάξῃ, φρόντισαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ βρῆκαν κάποιον νὰ τοῦ παίξῃ λύρα. Αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Δαυίδ, τὸ φτωχὸ βοσκόπουλο καὶ παιδὶ τοῦ Ἰεσσαί.

2. ΔΑΥΙΔ ΚΑΙ ΓΟΛΙΑΘ

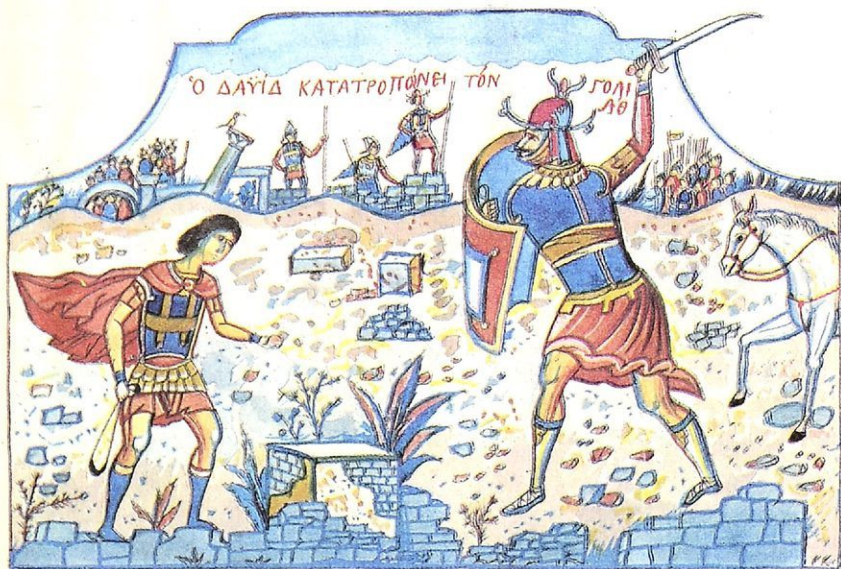
Κάποτε οί Ἰσραηλίτες καί οί Φιλισταῖοι εἶχαν παραταχῆ γιά μάχη σέ μία κοιλάδα.

Κάθε μέρα ἕνας γίγαντας Φιλισταῖος, πού λεγόταν Γολιάθ, παρουσιαζόταν μπροστά ἀπό τὸ στρατόπεδο τῶν Φιλισταίων καὶ φώναζε στοὺς Ἰσραηλίτες νὰ βγῆ ἕνας νὰ παλέψη μαζί του.

—“Ὅποιος τολμᾷ ἄς ἔλθῃ νὰ παλέψη μαζί μου, ἔλεγε. “Ἄν τὸν νικήσω ἐγώ, ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες θὰ γίνετε σκλάβοι μας. “Ἄν μὲ νικήσῃ αὐτός, ὅλοι ἐμεῖς θὰ γίνουμε δικοὶ σας σκλάβοι. “Ὑστερα ἔβριζε μὲ φοβερὰ λόγια τὸν Θεὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Φόβος καὶ τρόμος ἔπιανε τοὺς Ἰσραηλίτες, ὅταν τὸν ἔβλεπαν. Κανείς δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ βάλῃ μαζί του.

Τότε ἔτυχε νὰ βρεθῆ ἐκεῖ καὶ ὁ Δαυὶδ, τὸ μικρὸ βοσκόπουλο. Ὁ Δαυὶδ γνώριζε μόνο νὰ ρίχνῃ πέτρες μὲ τὴ σφεντόνα του στ’ ἄγρια θηρία, πού πλησίαζαν στὸ κοπάδι του, καὶ νὰ παίξῃ ὁμορφα τὴ λύρα του, ὅταν τ’ ἀρνάκια του ἔβοσκαν ἤσυχα.

Ἔμαθε πῶς ὁ Γολιάθ ἔβριζε τὸν Θεό τους καὶ δὲν ἄντεξε. Διάλεξε μερικές στρογγυλές πέτρες, πῆρε τὴ σφεντόνα του καὶ παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Γολιάθ, γιὰ νὰ τὸν ἀντιμετωπίση.

Ἐκεῖνος, μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ τὸν κοροϊδεύη:

—Γιὰ σκυλι μὲ νομίζεις καὶ ἦρθες νὰ μὲ πολεμήσης μὲ πέτρες;

—Γιὰ χειρότερο ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ Δαυίδ.

Ἄφρισε ἀπὸ τὸ κακό του ὁ Γολιάθ.

—Ἐλα λοιπὸν νὰ δώσω τὶς σάρκες σου στὰ ὄρνια καὶ στ' ἄγρια θηρία νὰ τὶς φᾶνε, εἶπε ὁ Γολιάθ.

—Ἐσὺ ἔρχεσαι νὰ πολεμήσης καὶ στηρίζεσαι στὰ ὄπλα σου, ἐγὼ ὅμως στηρίζομαι στὸν Θεό μου καὶ πιστεύω ὅτι θὰ σὲ νικήσω, εἶπε ὁ Δαυίδ.

Ἐβαλε τότε μιὰ καλὴ πέτρα στὴ σφεντόνα του, τὴ γύρισε μερικές φορές καὶ ἄφησε ἐλεύθερη τὴν πέτρα νὰ φύγη. Ἡ πέτρα ἔφυγε μὲ δύναμι καὶ βρῆκε τὸν Γολιάθ στὸ μέτωπο. Ὁ Γολιάθ ἔνοιωσε ἓνα δυνατὸ τράνταγμα κι ἔπεσε κάτω νεκρός.

Τρομαγμένοι οἱ Φιλιισταῖοι, μόλις εἶδαν τὸ πρωτοπαλληκάρὸ τους νεκρό, ἔτρεξαν νὰ φύγουν. Οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὸν Δαυίδ καὶ τὸν Σαούλ τοὺς κυνήγησαν, ὥσπου τοὺς ἔδιωξαν μακριὰ καὶ ἠσύχασαν πιά ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐπειτα γύρισαν πίσω νικηταὶ καὶ ὁ λαὸς ἔστησε χορὸ πρὸς τιμὴ τοῦ Δαυίδ καὶ τραγουδοῦσε:

Ὁ Σαούλ ἐνίκησε χιλιάδες

καὶ ὁ Δαυίδ ἐσύντριψε μυριάδες.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιὸς ἦταν ὁ πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ; β) Ποιὸν ὤρισε διάδοχό του ὁ Σαμουὴλ; γ) Τί βοήθησε τὸν Δαυίδ νὰ νικήσῃ τὸν Γολιάθ; δ) Γνωρίζεις ἄλλον μικρὸ στὸ σῶμα ἥρωα ποὺ νίκησε καὶ αὐτὸς γίγαντα; (Διάβασε τὸν βίο τοῦ Ἁγίου Δήμητριου στὸ τέλος τοῦ βιβλίου.)

3. Ο ΣΑΟΥΛ ΚΑΤΑΔΙΩΚΕΙ ΤΟΝ ΔΑΥΙΔ

Ἡ δόξα ὁμως τοῦ Δαυίδ δὲν ἄρесе στὸν Σαούλ. Ἄρχισε νὰ μισῇ τὸν Δαυίδ, ἐπειδὴ ὁ λαὸς τὸν θαύμαζε καὶ τοῦ ἔψελνε ὕμνους καὶ τραγούδια. Φοβόταν μήπως κάποτε γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς. Γι' αὐτὸ σκεφτόταν πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Δαυίδ ἔπαιζε γλυκὰ γλυκὰ τὴ λύρα, γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὸν Σαούλ, αὐτὸς πέταξε τὸ ἀκόντιό του, γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Εὐτυχῶς ὁμως δὲν τὸν πέτυχε.

Ἄπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Δαυίδ ἔφυγε καὶ κρυβόταν στὰ βουνά. Μαζί του ἦταν καὶ ἀρκετὰ παλληκάρια, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ ἤθελαν νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ Σαούλ ὁμως κι ἐκεῖ τὸν κυνήγησε. Πῆρε στρατὸ κι ἔτρεξε πάνω στὰ βουνά. Ὁ Δαυίδ κρυβόταν στὶς σπηλιές. Μιὰ μέρα στὴ σπηλιά, στὴν ὁποία ἦταν κρυμμένος ὁ Δαυίδ, μπῆκε νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ Σαούλ. Σὲ λίγο ὕπνος βαρὺς σκέπασε τὰ βλέφαρά του. Ὁ Δαυίδ πλησίασε σιγὰ σιγὰ, ἔκοψε μὲ τὸ μαχαίρι τὴν ἄκρη τοῦ μανδύα του καὶ κρύφτηκε πάλι στὸ βάθος τῆς σπηλιάς, χωρὶς νὰ τοῦ κάμῃ τίποτε ἄλλο.

Ὅταν κατόπιν ἔφυγε ὁ Σαούλ, ὁ Δαυίδ βγῆκε ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἀνέβηκε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τοῦ φώναξε:

—Γιατί, βασιλιά, μὲ κυνηγᾶς ἀδίκως; Ἐγὼ δὲν θέλω τὸ κακό σου. Σήμερα, ποὺ βρέθηκες στὰ χέρια μου, μποροῦσα νὰ σοῦ κάμω κακό. Νὰ καὶ ἡ ἄκρη τοῦ μανδύα σου ποὺ ἔκοψα, ὅταν κοιμόσουν στὴ σπηλιά.

Μιὰ ἄλλη μέρα, ποὺ ὁ Σαούλ καὶ οἱ στρατιῶτες του κοιμοῦνταν, ὁ Δαυίδ πλησίασε καὶ πῆρε κρυφὰ τὸ ἀκόντιο καὶ τὴ στάμνα του μὲ τὸ νερό. Ἐπειτα ἀπὸ μακριὰ τοῦ φώναξε καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάλι σήμερα μποροῦσα, ἂν ἤθελα, νὰ σοῦ κάμω κακό. Δὲν ἤθελα ὁμως κάτι τέτοιο. Στείλε τώρα ἓνα στρατιώτη ἐδῶ νὰ τοῦ δώσω τὸ ἀκόντιό σου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Γιατί ὁ Σαούλ κατεδίωκε τὸν Δαυίδ; β) Πῶς φέρθηκε ὁ Δαυίδ στὸν Σαούλ, ποὺ τὸν κατεδίωκε;

4. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΑΟΥΛ

Τὸν καιρὸ πού ὁ Σαούλ κατεδίωκε τὸν Δαυὶδ βρῆκαν εὐκαιρία οἱ Φιλιισταῖοι καὶ κήρυξαν τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἀλλὰ στὸν πόλεμο αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐγκατέλειψε τοὺς Ἰσραηλίτες, διότι ὁ Σαούλ εἶχε γίνει ἀσεβής.

Ἔτσι στὴ μάχη πού ἐγίνε νικῆθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες καὶ σκοτώθηκε ὁ Ἰωνάθαν, ὁ γιὸς τοῦ Σαούλ. Ὁ Σαούλ, ὅταν εἶδε ὅτι κινδύνευε νὰ πέση στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, ἔπεσε μόνος του πάνω στὸ ξίφος του καὶ σκοτώθηκε.

Ὅταν ὁ Δαυὶδ ἄκουσε ὅτι ὁ Σαούλ καὶ ὁ Ἰωνάθαν σκοτώθηκαν, λυπήθηκε πολὺ κι ἔκλαψε ἀπαρηγόρητα. Τότε ἔκαμε καὶ τὸν παρακάτω ὕμνο, γιὰ νὰ τοὺς θρηνήσει:

Στῆσε μνημεῖο, Ἰσραήλ, στὰ παλληκάρια
πού ἔπεσαν στὶς ψηλές βουνοκορφές.

Καὶ μὴν τὸ πῆτε πουθενά, μήπως χαροῦν οἱ ἐχθροὶ μας
καὶ στήσουν τὰ κορίτσια τους χορό.

Καὶ σεῖς ψηλὰ βουνὰ τῆς Γελβουέ,

μὴ ρίξετε πιὰ βροχὴ οὔτε δροσιᾶς σταγόνα,

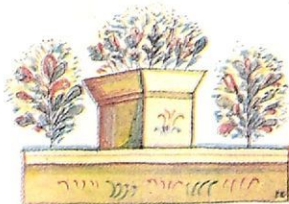
νὰ μὴ βραχοῦν, μὴ λερωθοῦν

τὰ ὄπλα τῶν γενναίων, Σαούλ καὶ Ἰωνάθαν.

Κλάψετε κόρες τοῦ Ἰσραήλ, θρηνήστε τοὺς γενναίους.

Θρηνῶ γιὰ σένα ἀδερφέ, ὦραϊε Ἰωνάθαν.

Θρηνῶ καὶ κλαίω κι ἀπορῶ πῶς ἔπεσες, γενναῖε,
καὶ ξαφνικὰ πῶς χάθηκαν τὰ ὄπλα τοῦ πολέμου.

5. Ο ΔΑΥΙΔ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

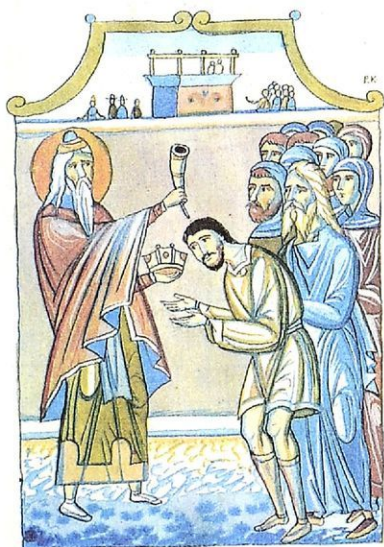
Μετά τόν θάνατο τοῦ Σαούλ ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα ἔκαμε βασιλιά τῆς τὸν Δαυίδ. Οἱ ἄλλες φυλὲς ἔκαμαν βασιλιά τους τὸν γιό τοῦ Σαούλ, τὸν Ἰεβοσθέ. Ὑστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια περίπου ἔγινε ὁ Δαυίδ βασιλιάς σὲ ὅλο τὸ Ἰσραήλ.

Ὁ Δαυίδ ἦταν καλὸς βασιλιάς. Ἐκαμε πρωτεύουσά του τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποία στόλισε μὲ πολλὰ ὠραία κτήρια. Δημιούργησε καλὸ καὶ γενναῖο στρατό. Ἀκόμη ἔφερε τὴν κιβωτὸ τῆς Διαθήκης στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν ἔβαλε προσωρινὰ σὲ μία σκηνή, μὲ σκοπὸ νὰ χτίση ἀργότερα ναό, γιὰ νὰ τὴν τοποθετήση.

Συνέθεσε ἐπίσης πολλοὺς ψαλμοὺς πρὸς τὸν Θεό, ποὺ ψέλνονται ἀκόμη στὴν ἐκκλησία μας. Μὲ τὴ φώτισι τοῦ Θεοῦ προφήτεψε πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν Χριστό. Καὶ ὁ Θεὸς ὑποσχέθηκε ἀπὸ τὴ γενιά του νὰ γεννηθῆ ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

Δυστυχῶς ὅμως ἀργότερα ἀμάρτησε καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήση, ἄφησε τὸν γιό του Ἀβεσσαλὼμ νὰ ἐπαναστατήση ἐναντίον τοῦ πατέρα του. Στὸν πόλεμο ποὺ ἀκολούθησε σκοτώθηκε ὁ Ἀβεσσαλὼμ.

Ὁ Δαυίδ πέθανε σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν, ἀφοῦ βασιλέψε 40 ὁλόκληρα ἔτη. Πρὶν πεθάνη, ὠρίσε γιὰ διάδοχό του τὸν γιό του Σολομῶντα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ—ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Θυμάσαι άλλο βοσκόπουλο που άξιώθηκε να φτάσει σε μεγάλο άξιωμα όπως ο Δαυίδ ; β) 'Ο Δαυίδ αγαπούσε τον Σαούλ, αν και ήταν έχθρός του. Αυτό το δίδαξε ο Χριστός που είπε: «'Αγαπάτε τους έχθρους ήμών». Δεν το δίδασκε ή θρησκεία των 'Ισραηλιτών. Έτσι ο Δαυίδ συμβολίζει τον Χριστό.

6. Ο ΣΟΛΟΜΩΝ

‘Ο βασιλιάς Σολομών άκολούθησε τον δρόμο του πατέρα του. Ήταν καλός κι εύσεβής βασιλιάς. ‘Αγαπούσε τον λαό του κι έργαζόταν για τὸ καλό του. Κάποτε παρουσιάστηκε ὁ Θεός και του εἶπε να του ζητήσει ὅ,τι ἤθελε. Καί ὁ Σολομών δεν ζήτησε τίποτε ἄλλο παρά μόνο σοφία. ‘Ο Θεός, για να τον ανταμείψει, του τὰ ἔδωσε ὅλα: πλοῦτο, δύναμι, σοφία.

Έτσι ὁ Σολομών δυνάμωσε τὸ κράτος του πολύ, ὥστε να μὴν ἔχη φόβο ἀπὸ κανέναν ἐχθρό. Έγινε ξακουστός για τὴ σοφία του και ἀπ’ ὅλα τὰ μέρη του κόσμου ἔτρεχαν να τον θαυμάσουν.

Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ἔργο του ἦταν ἕνας ναὸς μεγαλοπρεπέστατος, ὁ ναὸς του Σολομώντος. Για να τὸν χτίσει ὁ Σολομών, δεν ἰογαρίασε οὔτε κόπους οὔτε ἔξοδα.

Χιλιάδες ἔργατες δούλευαν μέρα καὶ νύχτα. Τὸ χρυσάφι ξοδευόταν ἀλύπητα. Ἄπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔφερναν ὅ,τι πολύτιμο ὑλικὸ ὑπῆρχε. Ἄπὸ τὸν Λίβανο ἔκοψαν χιλιάδες κέδρα καὶ μὲ τὸ κοκκινωπὸ τους ξύλο ἔντυσαν ἀπὸ μέσα ὀλόκληρον τὸν ναό.

Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος ἔγινε ἓνα πραγματικὸ ἀριστούργημα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν ἀπὸ παντοῦ νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν θαυμάσουν, γιατί ἦταν μοναδικός.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ὁ Σολομὼν ζήτησε ἀπὸ τὸν Θεὸ σοφία καὶ ἔτσι ἔκαμε μεγάλο καλὸ στὴν πατρίδα του. Ἐνα ἄλλο βασιλόπουλο, γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορία, ὅταν τοῦ εἶπαν οἱ θεοὶ τί θέλει νὰ τοῦ δώσουν, προτίμησε μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα καὶ ἔφερε μεγάλη καταστροφὴ στὴν πατρίδα του. Ποιὸ ἦταν αὐτό; Τί δίδαγμα μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἀπ' αὐτό;

7. Η ΚΑΤΑΛΥΣΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ ΚΑΙ Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Ὅταν πέθανε ὁ Σολομὼν, τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ χωρίστηκε σὲ δύο βασίλεια. Τὸ ἓνα λεγόταν βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ, μὲ πρωτεύουσα τὴ Σαμάρεια καὶ βασιλιὰ τὸν Ἱεροβοάμ, καὶ τὸ ἄλλο λεγόταν βασίλειο τοῦ Ἰούδα, μὲ πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ βασιλιὰ τὸν Ροβοάμ.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ γρήγορα διαλύθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους. Οἱ Ἰσραηλίτες μαζί μὲ αὐτοὺς ἀποτέλεσαν ἓνα λαὸ μὲ τ' ὄνομα Σαμαρείτες, πού ὠνομάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα Σαμάρεια.

Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη, διότι κρατοῦσε τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀργότερα ὅμως καὶ αὐτὸ ἄρχισε νὰ λατρεύῃ ξένους θεοὺς.

Γι' αὐτὸ ὁ βασιλιὰς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ

νίκησε τούς Ἰσραηλίτες, κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλήμ κι ἔβαλε βασιλιά τὸν Σεδεκία.

Ἀργότερα ὁ Σεδεκίας ἐπαναστάτησε ἐναντίον τῶν Βαβυλωνίων καὶ ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἦρθε στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν κατέστρεψε ἐντελῶς. Ἐκαψε ἀκόμη καὶ τὸν περίφημο ναὸ τοῦ Σολομῶντος κι ἔσυρε τὸν Σεδεκία καὶ πολλοὺς ἄρχοντες τῶν Ἰσραηλιτῶν αἰχμαλώτους στὴ Βαβυλώνα, ὅπου ἔμειναν 70 χρόνια αἰχμάλωτοι καὶ ὕστερα γύρισαν στὴν πατρίδα τους.

Ἀργότερα τὸ κράτος τους κυριεύτηκε ἀπὸ ἄλλους ἐχθροὺς καὶ τέλος διαλύθηκε. Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ὅμως οἱ Ἰσραηλίτες ἴδρυσαν τὸ νέο κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιά ἦταν τὰ δύο βασίλεια, σὰ ὅποια χωρίστηκε τὸ κράτος τῶν Ἰσραηλιτῶν; β) Ποιές ἦταν οἱ πρωτεύουσές τους; γ) Ποιοὶ ἦταν οἱ βασιλεῖς τους; δ) Ποιό βασίλειο κυρίεψαν οἱ Βαβυλώνιοι;

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙ Ζ' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

α) Ποιός ἦταν ὁ πρῶτος βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ; β) Πόσους καὶ ποιούς βασιλιάδες τοῦ Ἰσραήλ γνωρίζεις; γ) Ποιὸν ἀπ' ὅλους θαυμάζεις περισσότερο καὶ γιατί; δ) Γιατί ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ διαλυθῇ τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ, ἀφοῦ τόσο πολὺ τὸ εἶχε βοηθήσει πρῶτύτερα; ε) Διάβασε ὅλα τὰ κεφάλαια ἀπὸ τὸν Σαοὺλ ὡς τὴν κατάλυσι τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα καὶ τὴν αἰχμαλωσία Βαβυλώνας. στ) Ποιός ἦταν ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων;

Στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οἱ Ἰσραηλίτες πολλές φορές λησμονοῦσαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρευαν ψεύτικους. Τότε ὁ Θεὸς παρουσίαζε μερικοὺς φωτισμένους ἀνθρώπους, πού λέγονται προφῆτες καὶ χωρίζονται σὲ μεγάλους καὶ μικροὺς. Αὐτοὶ μὲ διδασκαλίες καὶ προφητεῖες τοὺς ἔφερναν πάλι στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Οἱ σπουδαιότεροι προφῆτες ἦταν:

1. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΛΙΑΣ

Ὁ προφῆτης Ἡλίας ἔζησε στά χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Ἀχαάβ καὶ τῆς γυναίκας του Ἰεζάβελ. Αὐτοὶ ἦταν ἀσεβεῖς καὶ κυνηγοῦσαν τοὺς προφῆτες, πού λάτρευαν τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν κακὸ Ἀχαάβ ὁ προφῆτης Ἡλίας, πῆγε πάνω στὸ βουνὸ καὶ κρυβόταν κοντὰ σ' ἓνα πο-

τάμι. Ἐκεῖ κάθε μέρα ἕνας κόρακας, σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό, τοῦ ἔφερνε κρέας καὶ ψωμί, γιὰ νὰ φάη. Νερὸ ἔπινε ἀπὸ τὸ ποτάμι ποὺ κυλοῦσε δίπλα του. Ὑστερα ὁμως ξεράθηκε καὶ αὐτό. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ κάμη τὸν κακὸ Ἀχαάβ νὰ μετανοήσῃ, ἔκαμε τρία χρόνια ξηρασία, ὅπως εἶχε προφητέψει ὁ προφήτης Ἡλίας. Ὁ Ἀχαάβ τότε θεώρησε τὸν Ἡλία αἴτιο τῆς ξηρασίας καὶ γι' αὐτὸ τὸν καταδίωκε.

Ἔτσι ὁ Ἡλίας ἔφυγε ἀπὸ τὸ ποτάμι. Στὸν δρόμο συνάντησε μία χήρα ποὺ μάζευε χόρτα. Μὲ τὶς λίγες σταγόνες λάδι ποὺ εἶχε θὰ τὰ μαγεύρουε, γιὰ νὰ φᾶνε αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της. Εἶχε ἀκόμη καὶ λίγο ἀλεύρι. Παρ' ὅλη τὴ φτώχεια της δέχτηκε νὰ φιλοξενήσῃ τὸν προφήτη Ἡλία. Ὁ προφήτης συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν καλὴ της καρδιά κι εὐλόγησε τὰ λίγα ἐκεῖνα τρόφιμα τῆς χήρας, ποὺ ἔγιναν τόσα πολλά, ὥστε ἔτρωγαν καὶ οἱ τρεῖς συνεχῶς καὶ δὲν τελείωναν ποτέ.

Ἡ ξηρασία ὁμως ἐξακολουθοῦσε. Ὅλοι ὑπέφεραν. Ὁ Ἡλίας, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, παρουσιάστηκε στὸν Ἀχαάβ, ποὺ μίλησε μὲ θυμὸ γιὰ τὸν ἴδιο καὶ γιὰ τὸν Θεό του.

—Ἡ αἰτία τῆς ξηρασίας εἶναι ἡ ἀμαρτωλὴ ζωὴ ποὺ κάνετε ἐσὺ καὶ ἡ γυναῖκα σου, εἶπε μὲ θάρρος ὁ Ἡλίας. Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι οἱ θεοὶ σου εἶναι ψεύτικοι, θὰ μαζευτοῦμε ἐγὼ, οἱ ἱερεῖς σου καὶ ὄλος ὁ λαὸς νὰ θυσιάσωμε καθένας στὸν Θεό του. Ὅποιος εἶναι ἀληθινὸς Θεὸς θὰ ρίξῃ φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὸν βωμό του νὰ κάψῃ τὸ σφάγιο καὶ τὰ ξύλα. Ὁ Ἀχαάβ δέχτηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλοι συγκεντρώθηκαν ἐπάνω στὸ βουνὸ Κάρμηλο. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀχαάβ ὥρες ὀλόκληρες παρακαλοῦσαν τὸν θεὸ τους νὰ ρίξῃ φωτιὰ. Φωτιὰ ὁμως δὲν ἔπεφτε.

Ὑστερα ἦρθε ὁ Ἡλίας μπροστὰ στὸν βωμό του. Ἐριξε πρῶτα ἀφθονο νερὸ πάνω, γιὰ νὰ μὴ νομίσουν ὅτι εἶχε κρυμμένη φωτιὰ, κι ἔπειτα γονάτισε, προσευχήθηκε στὸν Θεὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ δείξῃ τὸ θαῦμα Του, γιὰ νὰ πιστέψουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ Ἀχαάβ.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Φωτιὰ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι ἔκαψε ὄχι μόνο τὸ σφάγιο καὶ τὰ ξύλα ἀλλὰ καὶ τὶς πέτρες καὶ τὸ νερὸ καὶ τὸ χῶμα ἀκόμη. Ὅλοι τότε γονάτισαν καὶ

φώναξαν ὅτι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς ἦταν ὁ Θεὸς τοῦ Ἡλίου.

Μετὰ ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ τῆ μετάνοια τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεὸς ἔριξε δυνατὴ καὶ μεγάλη βροχή.

Ὁ Ἡλίας ἔκαμε πολλὰ ἀκόμη θαύματα.

Κάποτε, ἐνῶ καθόταν κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ μὲ τὸν μαθητὴ του τὸν Ἐλισσαῖο, ἓνα πύρινο ἄρμα κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν πῆρε πάνω. Στὸν Ἐλισσαῖο ἔμεινε ὁ μανδύας τοῦ Ἡλίου, μὲ τὸν ὁποῖο ἔκαμε καὶ αὐτὸς πολλὰ θαύματα.

Ἡ ἐκκλησία μας τιμᾷ τὸν Ἡλίας καὶ γιορτάζει τὴ μνήμη του κάθε χρόνο στὶς 20 Ἰουλίου.

2. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφῆτες. Ἐζῆσε ὀχτακόσια χρόνια, πρὶν γεννηθῆ ὁ Χριστὸς. Ἦταν πολὺ μορφωμένος καὶ πιστὸς στὸν Θεό.

Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀγωνιζόταν νὰ φέρη στὸν σωστὸ δρόμο τοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ κάθε τόσο λησμονοῦσαν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ λάτρευαν ἄλλους ψεύτικους.

Προφήτεψε πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ μὲ λεπτομέρειες ποὺ διηγοῦνται οἱ εὐαγγελισταί, ποὺ ἔζησαν τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὀνομάζεται πέμπτος εὐαγγελιστής.

Ἡ μνήμη του γιορτάζεται στὶς 9 Μαΐου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Πόσα θαύματα τοῦ προφήτη Ἡλία γνωρίζεις; β) Γιατί τὰ ἐκκλησιάκια τοῦ προφήτη Ἡλία χτίζονται συνήθως στὶς κορυφές τῶν βουνῶν; γ) Πότε γιορτάζει ὁ προφήτης Ἡσίας; δ) Πότε ἔζησε ὁ Ἡσαΐας; ε) Γιατί ὁ Ἡσαΐας λέγεται πέμπτος εὐαγγελιστής; στ) Πότε γιορτάζει ὁ προφήτης Ἡσαΐας;

3. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΝΙΗΛ

Ὅταν ὁ βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσωρ κυριέψαι τὴν Ἱερουσαλήμ, διέταξε νὰ τοῦ βροῦν ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους λίγους νέους καλοὺς καὶ συνετοὺς. Οἱ νέοι αὐτοὶ θὰ σπούδαζαν κοντὰ σὲ σοφοὺς δασκάλους καὶ θὰ μάθαιναν τὴ γλῶσσα τῶν Βαβυλωνίων. Οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ βασιλιᾶ διάλεξαν τὸν Δανιήλ, τὸν Ἀνανία, τὸν Ἀζαρία καὶ τὸν Μισαήλ.

Πραγματικὰ οἱ τέσσερες αὐτοὶ νέοι ἔμαθαν πολλὰ γράμματα καὶ ξεπέρασαν στὴ σοφία ὅλα τ' ἄρχοντόπουλα.

Κάποτε ὁ Ναβουχοδονόσωρ εἶδε ἓνα παράξενο ὄνειρο, ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ μάντεις ποὺ κάλεσε δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἐπρεπε ὄχι μόνο νὰ ἐξηγήσουν τ' ὄνειρο, ἀλλὰ καὶ νὰ βροῦν μόνοι τους ποιοὶ ἦταν τ' ὄνειρο ποὺ εἶδε.

Ὁ Δαυιήλ, ἀφοῦ προσευχήθηκε μὲ πίστι στὸν Θεό, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸν Ναβουχοδονόσορα, τοῦ εἶπε ποιοῦ ἦταν τ' ὄνειρο ποῦ εἶδε καὶ τί σήμαινε.

Μόλις τὸ ἄκουσε ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἔπεσε καὶ προσκύνησε τὸν Θεὸ τοῦ Δαυιήλ κι ἔδωσε μεγάλα ἀξιώματα στὸν ἴδιο.

Ὁ Δαυιήλ στὸν λάκκο τῶν λιονταριῶν

Μετὰ τὸν Ναβουχοδονόσορα βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων ἔγινε ὁ γιὸς του ὁ Βαλτάσαρ. Κάποτε ὁ Βαλτάσαρ ἔκανε ἓνα μεγάλο τραπέζι στοὺς φίλους του. Τότε, ἐνῶ διασκέδαζαν, διέταξε ὁ βασιλιάς νὰ φέρουν τὰ ἱερὰ σκεύη ποῦ εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ νὰ πιοῦν μ' αὐτά.

Ἡ ἀσέβεια ἦταν μεγάλη. Καὶ ὁ Θεὸς ἔκαμε ἀμέσως τὸ θαῦμα. Ἐνα χέρι παρουσιάστηκε κι ἔγραψε στὸν τοῖχο τρεῖς λέξεις: Μανή, θεκέλ, φάρες. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὶς ἐξηγήσει. Τότε φώναξαν τὸν Δαυιήλ. Αὐτὸς ἔδωσε τὴν ἐξήγησι.

—Μανή σημαίνει, εἶπε, τελείωσε ὁ Θεὸς τὴ βασιλεία σου. Θεκέλ σημαίνει ὅτι ἡ βασιλεία σου βαθμολογήθηκε ὄχι καλῆ. Φάρες σημαίνει τὸ βασίλειό σου θὰ διαιρεθῆ καὶ θὰ μοιρασθῆ.

Ὁ Βαλτάσαρ θαύμασε τὴ σοφία τοῦ Δαυιήλ καὶ τὸν διώρισε τρίτο ἀρχοντα στὸ βασίλειό του.

Ὅπως εἶπε ὁ Δαυιήλ, ἔτσι κι ἔγινε. Τὴν ἴδια νύχτα ὁ Δαρεῖος, ὁ βασιλιάς τῶν Περσῶν, νίκησε τὸν Βαλτάσαρ καὶ κυρίεψε τὸ βασίλειό του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Δαρεῖος κράτησε τὸν Δαυιήλ στὴν ἴδια θέσι.

Οἱ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι ζήλευαν τὸν Δαυιήλ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν τρόπο νὰ τὸν διαβάλουν. Γνώριζαν ὅτι ὁ Δαυιήλ ζητοῦσε ὄ,τι ἤθελε μόνο ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπεισαν λοιπὸν τὸν Δαρεῖο κι ἔβγαλε διαταγή, ποῦ ἔλεγε ὅτι θὰ ριχνόταν στὰ λιοντάρια ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σὲ διάστημα τριάντα ἡμερῶν θὰ ζητοῦσε ὄ,τιδῆποτε ἀπὸ ἄλλον ἐκτός

ἀπὸ τὸν Δαρεῖο. Ὁ Δανιήλ δὲν συμμορφώθηκε μὲ τὴ διαταγή. Αὐτὸ τὸ εἶπαν στὸν Δαρεῖο κι ἔτσι ὁ Δανιήλ ρίχτηκε στὰ λιοντάρια.

Τὸ πρῶτὸ ὅλοι παραξενεμένοι εἶδαν τὸν Δανιήλ νὰ κάθετα ἥσυχος ἀνάμεσα στὰ λιοντάρια, χωρὶς αὐτὰ νὰ τὸν πειράζουν.

—Ὁ Θεὸς μου, εἶπε ὁ Δανιήλ, πού εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός, ἔστειλε ἄγγελο καὶ μὲ φύλαξε ἀπὸ τὰ λιοντάρια.

Ὁ Δαρεῖος τότε διέταξε νὰ βγάλουν ἔξω τὸν Δανιήλ καὶ νὰ ρίξουν μέσα τοὺς συκοφάντες του. Αὐτοὺς τὰ λιοντάρια τοὺς κατασπάρασαν ἀμέσως. Μετὰ ὁ Δαρεῖος διακήρυξε ὅτι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς ἦταν ὁ Θεὸς πού λάτρευε ὁ Δανιήλ.

Ὁ Δανιήλ ἔζησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη καὶ προφήτεψε γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὰ πάθη του. Πέθανε σὲ βαθιὰ γεράματα.

Ἡ μνήμη του τιμᾶται κάθε χρόνο στὶς 17 Δεκεμβρίου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Πότε ἔζησε ὁ Δανιήλ; β) Ποιὸς βασιλιάς τοῦ ἔδωσε μεγάλα ἀξιώματα; γ) Ποιὸν ἄλλο ἐξηγητὴ ὀνείρων θυμᾶσαι; δ) Γιατί ὁ Δανιήλ ρίχτηκε στὸν λάκκο τῶν λιονταριῶν; ε) Τί ξέρεις γιὰ τὸν Δαρεῖο;

4. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΕΡΕΜΙΑΣ

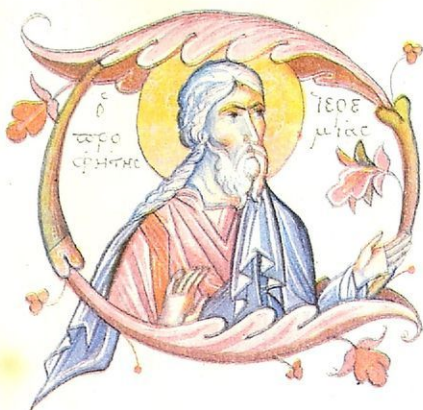
Ἐνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι καὶ ὁ Ἱερεμίας. Γεννήθηκε τὴν ἐποχὴ πού οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν αἰχμάλωτοι τῶν Βαβυλωνίων.

Ὁ Ἱερεμίας γύριζε συνεχῶς ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ συμβούλευε τὸν λαό. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν πατρίδα του καὶ λυπόταν, διότι ἦταν σκλαβωμένη. Ἐκλαιγε καὶ θρηνοῦσε γιὰ τὰ βράσανα τοῦ λαοῦ του κι ἔγραφε λυπητερά τραγούδια, πού λέγονται θρηνοί.

—Γιὰ τὶς ἁμαρτίες σας, εἶπε στὸν λαό του, σκλαβωθήκατε. Ἄν δὲν μετανοήσετε καὶ δὲν γυρίσετε στὸν ἀληθινὸ Θεό, δὲν θὰ ἐλευθερωθῆτε ποτέ.

Ὁ προφῆτης ἔκαμε ἔλεγχο ἀκόμη καὶ στοὺς βασιλιάδες.

Ἡ μνήμη του τιμᾶται τὴν 1η Μαΐου.

5. Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΙΩΝΑΣ

Ὁ Ἰωνᾶς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς προφῆτες. Ἐζησε 800 χρόνια, πρὶν γεννηθῆ ὁ Χριστός. Τότε οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν σκλαβωμένοι στοὺς Ἀσσυρίους.

Ὁ Θεὸς διέταξε κάποτε τὸν Ἰωνᾶ νὰ πάη νὰ κηρύξη στὴν πόλι Νινευί, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ ἦταν ἀμαρτωλοί. Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως, ἀντὶ νὰ πάη στὴ Νινευί, μπῆκε σ' ἓνα πλοῖο κι ἔφυγε. Σὲ λίγο ἔγινε μεγάλη καὶ φοβερὴ τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ βουλιάξῃ. Ὅλοι ὅσοι ἦταν στὸ πλοῖο ἔκαναν τὴν προσευχὴ τους καὶ μόνο ὁ Ἰωνᾶς στὸ βάθος τοῦ πλοίου κοιμόταν ἤσυχος. Κατάλαβαν τότε ὅλοι ὅτι κάποιος ἦταν ἀμαρτωλὸς καὶ ἀποφάσισαν νὰ ρίξουν κλῆρο, γιὰ νὰ δοῦν ποιὸς ἦταν αὐτός. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Ἀμέσως τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν πέταξαν στὴ θάλασσα· ἡ θάλασσα τότε ἀμέσως ἠσύχασε.

Ἀλλὰ ὁ Ἰωνᾶς δὲν χάθηκε. Ἐνα μεγάλο ψάρι, ποὺ τὸ ἔστειλε ὁ Θεός, τὸν κατάπιε καί, ἀφοῦ τὸν κράτησε στὴν κοιλιὰ του τρεῖς ἡμέρες, τὸν ἔβγαλε ἔξω στὴν ξηρά.

Τότε ἔτρεξε ἀμέσως ὁ Ἰωνᾶς κι ἔλεγε στοὺς Νινευίτες πὼς ἡ πόλι τους μετὰ ἀπὸ σαράντα μέρες θὰ καταστρεφό-

ταν. Οἱ Νινευίτες ὁμως μετανόησαν καὶ σώθηκαν. Ἄλλὰ ὁ Ἰωνᾶς θύμωσε. Λυπήθηκε, διότι δὲν βγήκαν τὰ λόγια του ἀληθινά. Ἔτσι πῆγε καὶ κάθησε μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη κολοκυθιά.

Ὁ Θεός, γιὰ νὰ δείξη ὅτι δὲν ἦταν δίκαιος ὁ θυμὸς του, ἔστειλε ἕνα σκουλήκι, ποὺ ἔφαγε τὴ ρίζα τῆς κολοκυθιάς καὶ αὐτὴ ξεράθηκε. Ὁ Ἰωνᾶς λυπήθηκε πολὺ, διότι δὲν εἶχε ποῦ νὰ κρυφτῆ καὶ ὁ ἥλιος τοῦ ἔκαιγε τὸ κεφάλι.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔλεγε: «Σὺ, Ἰωνᾶ, λυπήθηκες γιὰ μιὰ κολοκυθιά, ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ λυπηθῶ μιὰ πόλι;»

Ὁ Ἰωνᾶς κατάλαβε τὸ σφάλμα του κι ἔφυγε ἡσυχος.

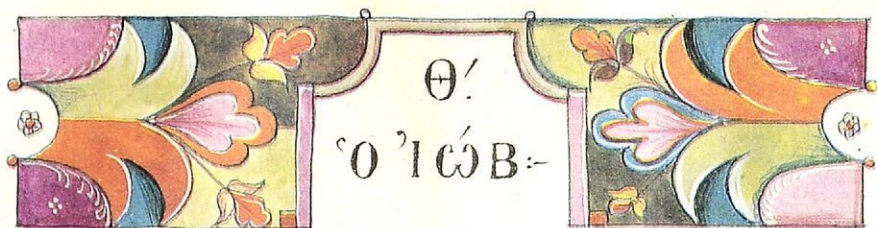
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ—ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΙ

α) Πότε ἔζησε ὁ Ἰερεμίας; β) Πότε γιορτάζει ὁ Ἰερεμίας; γ) Ὁ Ἰωνᾶς συμβολίζει τὸν Χριστό. Τρεῖς ἡμέρες ἔμεινε ὁ Ἰωνᾶς στὴν κοιλιὰ τοῦ ψαριοῦ, τρεῖς ἡμέρες ἔμεινε καὶ ὁ Χριστὸς στὸν τάφο· ὕστερα, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς βγήκε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ψαριοῦ, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε.

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙ Η' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

α) Ποιοὶ εἶναι οἱ σπουδαιότεροι προφῆτες; β) Ἔνα ποίημα λέει: «Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ εἶν' ἐκκλησιὰ ἐρημικὴ...». Ποιὸν προφήτη σοῦ θυμίζει; γ) Φρόντισε νὰ μάθης καὶ ἄλλους προφῆτες.

Σὲ μιὰ χώρα, πὺ λεγόταν Αὐσίτιδα, ζοῦσε ἕνας εὐσεβῆς καὶ δίκαιος ἄνθρωπος, ὁ Ἰώβ. Εἶχε ἑπτὰ ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια καὶ πολλὲς χιλιάδες πρόβατα καὶ βόδια. Εἶχε χιλιάδες καμηλές καὶ πολλὰ ἄλλα ζῶα. Τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε. Ἦταν εὐτυχισμένος.

Ὁ Διάβολος ὁμως ἔλεγε ὅτι ὁ Ἰώβ ἦταν εὐσεβῆς, ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος. Ζήτησε λοιπὸν ἄδεια ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τοῦ πάρῃ τὴν περιουσία καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἐπέτρεψε.

Ἄρχισαν ἀμέσως οἱ συμφορές. Λησταὶ ἤρθαν καὶ ἄρπαξαν ὅλα του τὰ βόδια. Κεραυνὸς ἔπεσε κι ἔκαψε ὅλα του τὰ πρόβατα. Καβαλάρηδες κύκλωσαν τὶς καμηλές ξαφνικὰ καὶ τὶς ἄρπαξαν. Καὶ στὸ τέλος ἤρθε τὸ πιὸ φοβερὸ κακό. Ἐπεσε ἡ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖο διασκέδαζαν ὅλα του τὰ παιδιά, καὶ σκοτώθηκαν ὅλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Ὁ Ἰώβ ἔσχισε τὰ ροῦχα του ἀπὸ τὴ λύπη. Θυμήθηκε ὁμως τὸν Θεὸ καὶ προσευχήθηκε.

—Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός, εἶπε. Αὐτὸς μοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα, αὐτὸς μοῦ τὰ πῆρε.

Ἔτσι ὁ Ἰώβ παρέμεινε εὐσεβῆς καὶ χωρὶς τὰ πλούτη του.

Τότε ὁ Διάβολος ζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ προσβάλλῃ καὶ τὸ σῶμα του μὲ διάφορες ἀσθένειες. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἐπέτρεψε. Μιὰ φριχτὴ ἀσθένεια ἔπεσε στὸν Ἰώβ. Τὸ σῶμα του γέμισε πληγές. Ἐνοιωθε παντοῦ φαγούρα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Οἱ πληγές μύριζαν πολὺ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ μένῃ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Ἰώβ πάντοτε δόξαζε τὸν Θεό. Ἦ γυναικα του τὸν μάλωνε.

—Βαρέθηκα, τοῦ ἔλεγε, νὰ σὲ ἀκούω νὰ δοξάζῃς τὸν Θεό. Τόσες συμφορές σὲ βρῆκαν. Πές κάτι ἐναντίον Του.

Ὁ Ἰώβ τὴ μάλωνε: «Μόνο τὰ καλὰ πρέπει νὰ δεχώμα-
στε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὄχι τὰ κακὰ;»

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ ὁ Θεὸς γιὰ τὴν
τόση του ὑπομονή κι εὐσέβεια, τὸν ἔκαμε καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρ-
ρώστια του. Ἀπόχτησε μάλιστα διπλάσια περιουσία ἀπὸ
πρὶν καὶ ἄλλα ἑπτὰ ἀγῶρια καὶ τρία κορίτσια. Ἀπόχτησε
ὄλα ὅσα εἶχε. Ἐζήτησε πολλὰ χρόνια ἀκόμη καὶ πέθανε σὲ με-
γάλη ἡλικία.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιὰ μεγάλη ἀρετὴ μᾶς διδάσκει τὸ μάθημα τοῦ Ἰώβ; β) Τί
ἔλεγε ὁ Διάβολος γιὰ τὴν εὐσέβεια τοῦ Ἰώβ;

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΛΗΨΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

α) Ὅλα ὅσα ἔμαθες ἐφέτος στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι
γραμμένα στὸ ἱερὸ βιβλίον ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ. Φρόντισε νὰ τὸ βρῆς,
νὰ τὸ φέρῃς στὸ σχολεῖο σου καὶ νὰ τὸ ἐξετάσῃς.

β) Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔδωξε τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο,
γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἀποφάσισε νὰ στείλῃ
τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Θυμᾶσαι πόσες φορές καὶ σὲ ποιούς ἀνθρώπους τὸ
ὑποσχέθηκε αὐτό;

γ) Γράψε στὸ τετράδιό σου ὅσα ὀνόματα ἀνθρώπων συναντήσαμε
στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ξεχώρισε ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς
ἀνθρώπους ἦταν καλοὶ καὶ ποιοὶ ἦταν κακοί.

δ) Ποιὰ πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συμβολίζουν τὸν Χρι-
στό; Ποιὰ πράγματα συμβολίζουν τὸν Σταυρό;

ε) Διάβασε καὶ μάθε πάλι τίς δέκα ἐντολές.

στ) Τί σοῦ θυμίζου οἱ λέξεις: Ἀδάμ, Εὔα, Ἰακώβ, Ἰωσήφ,
Φαραώ, Ἀαρών, Σινᾶ, «μάννα», Χάλεβ;

ζ) Τί ἦταν οἱ Κριταί; Ποιούς γνωρίζεις;

η) Μὲ ποῖο πρόσωπο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης θέλεις νὰ μοιάσῃς;

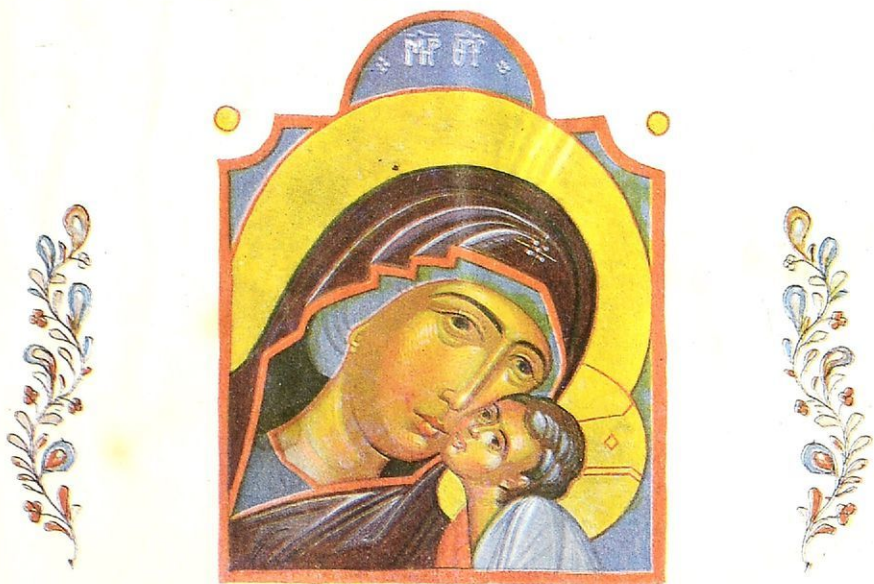

Πρωινή προσευχή

Θεέ Μεγαλοδύναμε, Δημιουργέ, Πατέρα,
πού ἔφτιασες γῆ καὶ οὐρανὸ καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα,
Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τῆς αὐγῆς τὸ νέο φῶς πού εἶδα,
γιὰ τὴν καινούργια τὴ χρυσὴ πού φύτρωσε ἐλπίδα.

Δῶσε τὴ μέρα νὰ διαβῶ στὸν δρόμο τὸν δικό Σου
καὶ στείλε μου νὰ μὲ φυλᾷ φύλακας ἄγγελός Σου.
Δῶσε ὑγεία καὶ χαρὰ στοὺς σεβαστοὺς γονεῖς μου,
στ' ἀγαπημένα ἀδέρφια μου, σ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου.

Βραδινή προσευχή

Σ' εὐχαριστῶ, Οὐράνιε Πατέρα μου, γιατί ὅλη τὴν ἡμέρα ἔστειλες κοντά μου τὸν φύλακα ἄγγελό μου καὶ μὲ φύλαξε ἀπὸ κάθε κακό. Δῶσ' μου, Σὲ παρακαλῶ, καὶ τὴ νύχτα τούτη ἤσυχο καὶ γλυκὸ ὕπνο, ὅπως ἔδωσες στὸν Ἰακώβ, ὅταν κοιμήθηκε στὴν ἔρημο.

Προσευχὴ πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ

Χριστέ μας, Σὲ παρακαλοῦμε, ἔλα καὶ κάθησε μαζί μας στὸ τραπέζι κι εὐλόγησε τὸ φαγητό μας. Δῶσε, Κύριε, Σὺ, πὸν ἔδωσες τόσα ἀγαθὰ στὸν Ἀβραάμ, στὸν Ἰσαὰκ καὶ στὸν Ἰακώβ, νὰ ὑπάρχη φαγητὸ πάντοτε στὸ σπίτι μας καὶ στὰ σπίτια ὅλου τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ δοξάζουμε τὸ ἅγιο ὄνομά Σου.

Προσευχὴ μετὰ τὸ φαγητὸ

Πατέρα μας Οὐράνιε, Δημιουργέ τοῦ κόσμου, Σ' εὐχαριστοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, γιατί μᾶς χόρτασες καὶ σήμερα μὲ τὸ φαγητὸ πὸν μᾶς ἔδωσες, ὅπως χόρταινες μὲ τὸ «μάννα» σαράντα ὀλόκληρα χρόνια τοὺς Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο.

Η ΓΗ ΧΑΝΑΑΝ

Χαναάν, στὰ χρόνια τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, λεγόταν ἡ χώρα ποὺ σήμερα βρίσκεται μεταξύ τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ καὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Τὴ χώρα αὐτὴ ὁ Θεὸς ἔταξε νὰ δώσῃ στοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰακώβ.

Βο υ ν ά. Στὰ βόρεια τῆς χώρας ὑπάρχουν δυὸ βουνά, ὁ Λίβανος καὶ ὁ Ἀντιλίβανος. Ἀπὸ τὰ ψηλὰ κέδρα τῶν βουνῶν αὐτῶν ἔκοψε ὁ Σολομών, γιὰ νὰ φτεριάσῃ τὸν περίφημο ναό του. Κοντὰ στὰ βουνά αὐτὰ ὑπάρχει τὸ βουνὸ Κάρμηλος. Ἐδῶ πάνω ἔμεινε ὁ προφῆτης Ἡλίας κι ἔδῶ ἔχτισε τὸν βωμό, πάνω στὸν ὁποῖον ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωτιά.

Πε δ ι ά δ ε ς. Στὴ χώρα αὐτὴ ὑπάρχουν οἱ ἐξῆς πεδιάδες: α) Ἡ πεδιάδα τοῦ Ἰορδάνη, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι, ποὺ εἶναι πολὺ εὐφορῆ, διότι εἶναι ποτιστικὴ. β) Ἡ πεδιάδα τῆς Ἰόππης (Γιάφας), ὅπου παράγονται τὰ περίφημα πορτοκάλια τῆς Γιάφας.

Ἀνατολικά τοῦ Ἰορδάνη βρίσκονται τὰ φαράγγια τῆς Γαβαῶν καὶ τῆς Αἰλών, ὅπου ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ σταμάτησε τὸν ἥλιο γιὰ δυὸ μέρες, ἀφοῦ παρακάλεσε τὸν Θεό.

Λί μ ν ε ς καὶ πο τ ά μ ι α. Ὁ σπουδαιότερος ποταμὸς εἶναι ὁ Ἰορδάνης, τοῦ ὁποῖου σταμάτησαν τὰ νερά, γιὰ νὰ περάσουν οἱ Ἰσραηλίτες στὴ γῆ Χαναάν. Πηγάζει ἀπὸ τὸν Λίβανο καὶ τὸν Ἀντιλίβανο καὶ χύνεται στὴ Νεκρὰ θάλασσα, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι θαμμένα τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα, τὰ χωριὰ μὲ τις πολλὲς ἀμαρτίες τῶν κατοίκων τους.

Π ό λ ε ι ς. Ὀνομαστὲς πόλεις τῆς χώρας εἶναι ἡ Ἱερουσαλήμ, ἡ Ἱεριχώ, ἡ Βηθλεέμ, ἡ Ἰόππη, ἡ Σαμάρεια.

Προϊόντα. Ἡ χώρα αὐτή εἶναι πλούσια καὶ παράγει πολλὰ προϊόντα. Γι' αὐτὸ τὴν παρωμοίαζαν μὲ «γῆ πού ρέει μέλι καὶ γάλα» οἱ κατάσκοποι τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ. Παράγει σιτάρι, κριθάρι, φρούτα, μέλι, ξυλεία καὶ κτηνοτροφικὰ προϊόντα.

Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ἡ χώρα αὐτὴ βρίσκεται στὰ νότια τῆς Ἑλλάδος καὶ εἶναι πολὺ εὐφορῆ, διότι ποτίζεται ἀπὸ τὸν Νεῖλο ποταμὸ, πού τὴ διασχίζει ὁλόκληρη καὶ τὴ λιπαίνει μὲ τὴν παχειὰ λάσπη πού κατεβάζει. Ἀνατολικά βρίσκεται τὸ Σινᾶ, ὅπου ὁ Μωσῆς πῆρε τὶς δέκα ἐντολὲς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

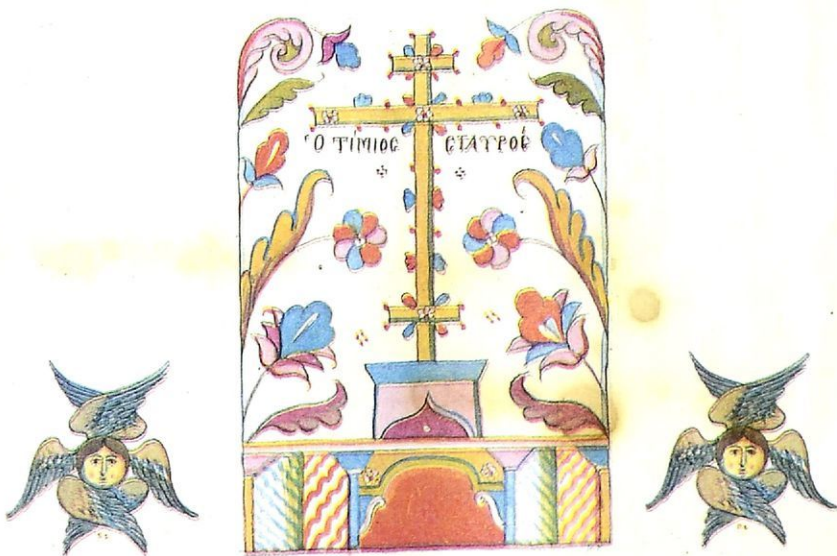

1. Η ΥΨΩΣΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που οι κακοί άνθρωποι σταύρωσαν τον Χριστό. Ο Τίμιος Σταυρός, ο σταυρός επάνω στον οποίο πέθανε ο Χριστός, είχε χαθή. Κανείς δεν γνώριζε πού βρισκόταν ούτε ενδιαφερόταν γι' αυτόν.

Η Αγία Ελένη, η μητέρα του Αγίου Κωνσταντίνου, αποφάσισε να τον βρή. Έτσι πήρε πολλούς εργάτες και άρχισε να σκάβει παντού. Τέλος τον βρήκε σ' ένα μέρος, όπου φύτρωνε βασιλικός. Τότε ο Άγιος Κωνσταντίνος έκαμε ένα ναό, τον ναό της Αναστάσεως, κι εκεί τοποθετήθηκε ο Τίμιος Σταυρός, για να τον προσκυνούν οι χριστιανοί.

Ἐπειτα ἀπὸ τριακόσια περίπου χρόνια οἱ Πέρσες κυρίεψαν τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ πῆραν πολλὰ λάφυρα, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα καὶ τὸν Τίμιο Σταυρό.

Αὐτὸ οἱ Χριστιανοὶ τὸ θεώρησαν μεγάλη προσβολὴ γιὰ τὴ θρησκεία τους. Γι' αὐτό, ὅταν ἔγινε αὐτοκράτορας ὁ γενναῖος Ἡράκλειος, ἐτοιμάστηκε στρατὸς κι ἔγινε ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Περσῶν. Στὸν πόλεμο αὐτὸ ὁ Ἡράκλειος νίκησε τοὺς Πέρσες καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ ἐπιστρέψουν τὸν Τίμιο Σταυρὸ καὶ τ' ἄλλα λάφυρα.

Ὁ Ἡράκλειος τὸν ἔφερε πίσω, ἀφοῦ ἔκαμε μεγάλη τελετὴ, καὶ τὸν ὕψωσε πάλι ἐκεῖ, ὅπου τὸν εἶχε βάλει ἡ Ἁγία Ἑλένη.

Αὐτὸ λέγεται "Ὑψωσι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ γιορτάζεται κάθε χρόνο στὶς 14 Σεπτεμβρίου.

Τότε ψέλνομε τὸ ἀπολυτίκιο: «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα».

Τὸ ἀπολυτίκιο αὐτὸ σημαίνει: Σῶσε, Κύριε, τὸν λαόν Σου κι εὐλόγησε αὐτοὺς ποὺ θὰ κληρονομήσουν τὴν οὐράνια βασιλεία Σου, δωρίζοντας νίκες στοὺς βασιλιάδες μας ἐναντίον τῶν βαρβάρων ἐχθρῶν καὶ φυλάσσοντας τὴν πολιτεία Σου μὲ τὴ δύναμι τοῦ Σταυροῦ Σου.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

α) Ποιὸς βρῆκε τὸν Τίμιο Σταυρό; β) Πότε γιορτάζεται ἡ "Ὑψωσι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ; γ) Γιατί τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὴν ἐκκλησία δίνουν βασιλικό;

2. Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ο Δημήτριος καταγόταν από πλούσια οικογένεια της Θεσσαλονίκης και ήταν αξιωματικός στον ρωμαϊκό στρατό. Όταν γνώρισε τη χριστιανική θρησκεία, έγινε χριστιανός και κήρυττε την αληθινή θρησκεία και στους άλλους.

Κάποτε ήρθε στη Θεσσαλονίκη ο αυτοκράτορας Μαξιμιανός, ο οποίος ήταν φοβερός διώκτης των χριστιανών. Όταν έμαθε ότι ο Δημήτριος ήταν χριστιανός, διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή.

Υστερα από λίγες ημέρες γίνονταν αγώνες. Στους αγώνες αυτούς ένας πελώριος γίγαντας ειδωλολάτρης, ο Λυαῖος, έβριζε τους χριστιανούς και τους καλούσε να παλέψουν μαζί του! Κανείς όμως δεν τολμούσε. Όλοι τον φοβούνταν.

Τότε ένας μικρόσωμος μαθητής του Δημητρίου, ο Νέστορας, άφοϋ πήρε την εύλογία του δασκάλου του, ήρθε στο στάδιο, πάλεψε με τον Λυαῖο και μ' ένα δυνατό χτύπημα τον σκότωσε.

Όταν ο Μαξιμιανός είδε τον Λυαῖο νεκρό, θύμωσε πολύ

καὶ διέταξε νὰ σκοτώσουν τὸν Νέστορα καὶ τὸν Δημήτριον.
Οἱ χριστιανοὶ ἔθαψαν κατόπιν τὸ σῶμα τοῦ Δημητρίου.
Μετὰ ἀπὸ καιρὸ ἄρχισε ν' ἀναβλύζει ἀπὸ τὸν τάφο του μύ-
ρο καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὀνομάζεται Μυροβλύτης.
Ἡ μνήμη του γιορτάζεται στὶς 26 Ὀκτωβρίου.

3. Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἔζησε στὰ χρόνια, πού οἱ εἰδωλολά-
τρες κυνηγοῦσαν τοὺς χριστιανοὺς. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν
ἀρχοντική καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καππαδοκία τῆς Μι-
κρᾶς Ἀσίας.

Ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια ἔγινε χριστιανός. Ὄταν μεγα-
λώσε, ἔγινε ἀξιωματικὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ.

“Όταν πέθαναν οί γονεῖς του, μοίρασε ὅλη του τήν περιουσία στους φτωχοὺς κι ἐλευθέρωσε ὅλους τοὺς δούλους τοῦ πατέρα του, διότι ἦταν καλὸς χριστιανός.

Ἦταν καλὸς ἀξιωματικὸς καὶ γι’ αὐτὸ γρήγορα πῆρε βαθμοὺς κι ἔγινε στρατηλάτης.

“Όταν ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανὸς κήρυξε τὸν διωγμὸ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, ὁ Γεώργιος ἀρνήθηκε νὰ συλλάβη χριστιανούς καὶ ὠμολόγησε ὅτι ἦταν καὶ ὁ ἴδιος χριστιανός.

Πολλὲς προσπάθειες ἔγιναν καὶ τοῦ δόθηκαν πολλὲς ὑποσχέσεις, γιὰ ν’ ἀλλάξη τὴν πίστι του. Στάθηκε ὁμως ἀδύνατον. Τέλος οἱ διώκτες του, ἀφοῦ τὸν βασάνισαν πολὺ, τὸν ἀποκεφάλισαν.

Ἡ ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴ μνήμη του στὶς 23 Ἀπριλίου καὶ τότε ψέλνεται τὸ ἐξῆς ἀπολυτίκιο: «Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρμαχος, τροπαιοφόρε, μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

4. ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ἦταν γιὸς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ καὶ τῆς Ἁγίας Ἐλένης. Ἡ μητέρα του ἦταν χριστιανὴ καὶ ἀνάθρεψε χριστιανικὰ καὶ τὸν γιό της.

“Όταν ὁ Κωνσταντῖνος μεγάλωσε κι ἔγινε αὐτοκράτορας, ἔπαψε τοὺς διωγμοὺς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν, ποὺ ἔκαναν οἱ ἄλλοι αὐτοκράτορες, καὶ ἄφησε αὐτοὺς ἐλεύθερους νὰ προσκυνοῦν τὸν δικό τους Θεό.

Κάποτε, ποὺ πολεμοῦσε μὲ τὸν αὐτοκράτορα Μαξέντιο εἶδε ἓνα ὄραμα. Φάνηκε στὸν οὐρανὸ ἓνας φωτεινὸς σταυρός, ποὺ ἔγραφε γύρω του: EN ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ. Ἀμέσως ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος διέταξε κι ἔφτιασαν μία σημαία, ποὺ εἶχε πάνω της τὴν εἰκόνα τοῦ ὁράματος ποὺ εἶδε. Οἱ στρατιῶτες του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλοὶ ἦταν χριστιανοί, πῆραν θάρρος ἀπὸ τὸν σταυρὸ καὶ νίκησαν τοὺς ἐχθρούς.

Ἀπὸ τότε ἀκόμη περισσότερο ὑποστήριζε τοὺς χριστιανούς.

Ἡ μητέρα του, ἡ Ἁγία Ἐλένη, ὑποστήριξε ἐπίσης πολὺ τοὺς χριστιανούς κι ἔχτισε πολλὲς ἐκκλησίες.

Ἡ ἐκκλησία μας τιμᾷ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο καὶ τὴν Ἁγία Ἐλένη στὶς 21 Μαΐου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου	Σελίς	7
2. Ὁ Παράδεισος	»	9
3. Ἡ παρακὴ τῶν πρωτοπλάστων	»	11
4. Ἐκδίωξι τῶν πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν Παράδεισο.	»	12
5. Κάιν καὶ Ἀβελ	»	14
6. Ὁ κατακλυσμός	»	16
7. Ὁ πύργος τῆς Βαβέλ	»	18

Β. ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ

1. Ὁ Ἀβραὰμ	»	21
2. Ἡ ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ	»	22
3. Σόδομα καὶ Γόμορρα	»	23
4. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραὰμ	»	25
5. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ.	»	26
6. Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ	»	28
7. Ἡ εὐλογία τοῦ Ἰακώβ	»	29
8. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	»	31
9. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰακώβ στὴ Χαρρὰν	»	32
10. Ὁ γυρισμός στὴν πατρίδα	»	33

Γ. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ

1. Τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰωσήφ.	»	35
2. Ἡ πώλησι τοῦ Ἰωσήφ	»	36
3. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.	»	37
4. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ.	»	39
5. Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ πηγαίνουν στὴν Αἴγυπτο	»	42
6. Δεύτερο ταξίδι στὴν Αἴγυπτο	»	44
7. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται	»	44
8. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο	»	46

Δ. Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΗ

1. Ἡ γέννησι τοῦ Μωυσῆ	»	47
2. Ἡ φλεγόμενη βόσκη	»	48
3. Οἱ 10 πληγές τοῦ Φαραώ.	»	49
4. Ἡ διάβασι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.	»	51
5. Ἡ ζωὴ στὴν ἔρημο.	»	53
6. Ὁ Μωυσῆς στὸ ὄρος Σινᾶ	»	55
7. Οἱ δέκα ἐντολές	»	56

8. Κατάσκοποι στή Χαναάν	»	57
9. Θάνατος τοῦ Μωυσῆ	»	60
10. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	»	62

Ε. ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

1. Ὁ Γεδεών	»	65
2. Ὁ Σαμψών	»	66
3. Ὁ Ἥλι	»	68
4. Ὁ Σαμουὴλ	»	69

ΣΤ. Η ΡΟΥΘ

Ζ. ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

1. Ὁ Σαούλ	»	72
2. Δαυὶδ καὶ Γολιάθ	»	73
3. Ὁ Σαούλ καταδιώκει τὸν Δαυὶδ	»	75
4. Ὁ θάνατος τοῦ Σαούλ	»	76
5. Ὁ Δαυὶδ βασιλεύει	»	77
6. Ὁ Σολομών	»	78
7. Ἡ κατάλυσι τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ αἰχμαλωσία τῆς Βαβυλῶνος	»	79

Η. ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

1. Ὁ προφήτης Ἡλίας	»	81
2. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας	»	83
3. Ὁ προφήτης Δανιὴλ	»	84
Ὁ Δανιὴλ στὸν λάκκο τῶν λιονταριῶν	»	85
4. Ὁ προφήτης Ἰερεμίας	»	86
5. Ὁ προφήτης Ἴωνᾶς	»	87

Θ. Ο ΙΩΒ

Ι. ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

ΙΑ. ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΤΗΣ Π. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΙΒ. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

1. Ἡ Ὑψωσι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ	»	96
2. Ὁ Ἅγιος Δημήτριος	»	98
3. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος	»	99
4. Οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη	»	100
Περιεχόμενα	»	102

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΗΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΩΣ

1) Κούλας Λεωνίδας, 2) Μάνος Κωνσταντίνος, 3) Χριστιάς Ίωάννης

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΙΒΑΙΟΥ

1) Χαστούπης Άθανάσιος, 2) Μάργαρης Κωνσταντίνος, 3) Νινίκας Σόλων,
4) Μπούκης Χρίστος, 5) Κοτσανίδης Θεόφιλος

ΦΙΛΟΛΟΓΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΙΚΗΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΝ ΤΟΥ ΒΙΒΑΙΟΥ

1) Τομπαΐδης Δημήτριος (έκδ. 1972), 2) Λιναρδής Ίωάννης (έκδ. 1973)

**ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ (ΖΩΓΡΑΦΩΝ)
ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΗΣ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΕΩΣ**

1) Νικολάου Νικόλαος, 2) Μόραλλης Ίωάννης, 3) Βελισσαρίδης Γεώργιος
ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ (ΖΩΓΡΑΦΟΣ) ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ ΤΟΥ ΒΙΒΑΙΟΥ
Κοψίδης Ράλλης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΑΙΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ

Μάνος Κωνσταντίνος

ΕΚΔΟΣΙΣ Β', 1973 (VIII) ΑΝΤΙΤΥΠΑ 210.000 - ΣΤΜΒΑΣΙΣ 2304/8-2-73

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ : «ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΧΡΥΣΑΝΘΟΥ» Α.Ε.
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΒΙΒΛ/ΣΙΑ : Ι. ΚΑΜΠΑΝΑΣ Α.Ε.Ε

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής